

Ea putea
să încrucişeze
sabia
cu orice bărbat,
dar numai unul
putea cuceri
inima-i
neînfricată...

Christina
Dodd

SCANDALOS!

Această carte este dedicată criticilor mei, cu mulţumiri şi cele mai distinse urări.

Nota autorului

Spre marea mea nemulţumire, englezii au avut întotdeauna regretabila tendinţă de a-şi boteza regii cu aceleaşi nume. De exemplu, au fost şase regi numiţi George, şapte Edward, patru William şi, ceea ce-i mai important pentru mine, opt Henry şi cinci Elizabeth — două regine cu drepturi depline şi trei soţii de regi.

Povestirea de faţă se referă la regele Henry al VII-lea şi la soţia sa, Elizabeth de York — părinţii infamului Henry VIII şi bunicii veneratei Elizabeth I. Prin unirea reprezentanţilor familiilor Lancaster şi York s-au puş bazele dinastiei Tudor, care a adus stabilitate Angliei. Istoria celor două familii cuprinde nenumărate răscoale, războaie, crime, adultere şi trădări din cele mai josnice.

Acestea sunt şi circumstanţele în care se desfăşoară povestea lui Henry VII şi a Elizabethei de York.

PROLOG

22 august 1485
Câmpul de luptă de la Bosworth

Griffith ap Powel fusese la un pas de moarte, reuşind în ultima clipă să evite spada însângerată a adversarului. Cu un strigăt războinic, cavalerul dădu pinteni calului şi ţâşni înainte, cu securea ridicată deasupra capului.

Duşmanul se prăvăli la pământ, dar Griffith nu avu vreme să privească în urmă. În faţa lui se ivi alt cavaler, apoi altul, şi altul. Nici unul din englezii cei nevolnici nu se putea măsura cu priceperea unui velş, dar oastea lui Richard[1] continua să lupte cu îndârjire şi disperare. Griffith îşi îndemnă din nou armăsarul. Picioarele animalului frânt de oboseală se scufundau în terenul mlăştinos, iar de jur-împrejur duhnea a moarte şi a putreziciune. Apoi, deodată, calul ajunse pe pământ solid şi, într-un asurzitor zăngănit de fiare, Griffith întâlni grosul oştirii lui Richard.

Cu ghioaga şi securea îşi croi drum printre şirurile nesfârşite de cavaleri. În urechi îi răsunau urlete şi gemete. Sudoarea i se prelingea în gură, gustul ei sărat amestecându-se cu cel al oţelului. Primi o lovitură în coapsă, dar se întoarse şi-l zdrobi pe cel care-l atacase. Sângele se prelingea prin tunica de sub armură, dar lui nu-i păsa.

Trebuia să ajungă la Henry.

Împresurat de ceţurile dimineţii, abia putea vedea câte ceva prin viziera coifului. Deodată zări pe culmea dealului stindardul cu trandafirul roşu — emblema Lancaster-ilor. Acolo îl va găsi cu siguranţă pe Henry Tudor, ultima speranţă a familiei Lancaster. Acolo se afla omul care trebuia să fie regele Angliei.

Se strecură spre marginea câmpului de luptă, doborându-şi duşmanii în dreapta şi în stânga, fără a pierde din ochi stindardul.

1 *Richard* — este vorba de Richard al III-lea, din familia York, rege al Angliei între 1483 şi 1485. (n.t.)

Îşi croi drum într-acolo pas cu pas, apoi, dând deoparte străjile lui Henry, strigă în velşă:

— Henry! *My lord*! În curând va fi aici!

Henry îi răspunse în aceeaşi limbă — limba copilăriei lui:

— Crezi că nu ştiu?

Arătă înspre câmpul de luptă, unde aşteptau armatele.

— Am trimis vorbă căpeteniilor să atace aşa cum au făgăduit. Dar nici unul nu s-a clintit din loc.

— Pui de căţea! mârâi Griffith, scoţându-şi coiful şi bând cu lăcomie apa pe care i-o întinsese scutierul lui Henry. Au jurat că ne vor ajuta.

— Din câte ştiu eu, i-au jurat la fel şi lui Richard, replică Henry, cuprinzând cu privirea câmpul de luptă. Vor aştepta până ce vor vedea de partea cui înclină norocul.

Griffith schiţă un zâmbet crud.

— Oastea lui Richard e mai numeroasă şi mai bine pregătită, dar tot a avut de suferit. Noi l-am ucis pe cel mai bun general şi trupele sunt în derută. Dar priviţi, *my lord*, puteţi vedea cu ochii dumneavoastră.

— Richard de York vine să vă caute, *my lord*.

Henry îşi ţinu răsuflarea, cu ochii la oştenii ce se năpusteau în direcţia lui. Erau de două ori mai mulţi decât cei ce-l apărau.

În fruntea lor călărea Richard, care ştia că dacă Henry ar fi fost ucis, cauza Lancaster-ilor era pierdută. Strateg desăvârşit şi războinic temerar, Richard poate ar fi fost un rege bun, de n-ar fi luat tronul cu forţa de la unul din cei doi nepoţi ai lui. Pusese să fie ucişi amândoi, Dumnezeu ştie cum, iar trupurile să fie aruncate într-un mormânt fără nume. Chiar şi în Anglia — patria înaltei trădări — un astfel de păcat nu putea fi trecut cu vederea nici de nobili, nici de oamenii de rând.

Richard al III-lea purtase coroana timp de doi ani întunecaţi, iar zvonurile despre perfidia sa nu încetaseră să circule şi să se înmulţească. Se spunea că-şi otrăvise soţia şi că-i făcea curte propriei sale nepoate, Elizabeth. Fiind sora celor doi prinţi asasinaţi, căsătoria cu ea i-ar fi conferit lui Richard legitimitatea de care avea nevoie.

Însă Elisabeth îi fusese făgăduită lui Henry.

Ar fi fost căsătoria ideală: trandafirul roşu al Lancaster-ilor şi cel alb al familiei York. Griffith era hotărât să împlinească această uniune.

Henry nu era un războinic. Griffith nu alesese să-l urmeze pentru calităţile sale de luptător, ci pentru faptul că Henry Tudor avea dreptul la tron. Dinspre partea mamei era un Lancaster, dar, în acelaşi timp, şi velşul prevestit de vechile legende, descendentul lui Arthur[1], sortit să unească Anglia şi Ţara Galilor, respectând autonomia acesteia din urmă. Griffith lupta pentru Ţara Galilor, patria sa, şi pentru speranţa unor vremuri mai bune.

Calm, de parcă el ar fi fost stăpânul iar Henry un simplu curtean, Griffith începu să-i dea instrucţiuni.

— Luaţi coiful din mâna scutierului şi puneţi-vi-l pe cap, *my lord*. Scoateţi spada din teacă. Staţi relaxat în şa şi fiţi atent să ţineţi tot timpul scutul în dreptul pieptului. Păstraţi-vă mintea limpede şi nu uitaţi, adăugă el, atingând uşor cu ghioaga umărul înzăuat al lui Henry — că n-am bătut atâta cale, venind din Ţara Galilor, ca să pierd tocmai acum.

— Când te-aud vorbind astfel, simt cum îmi creşte inima! răspunse regele.

Griffith începu să vorbească englezeşte, cu un uşor accent velş, dând ordine precise gărzilor lui Henry. Îi alinie pe toţi, pregătindu-i să atace la semnalul lui, apoi, trimiţându-l pe purtătorul stindardului undeva mai în spate, îşi puse coiful.

— Nu vă faceţi griji, *my lord* ! se întoarse el spre Henry. Am să vă apăr cu preţul vieţii mele.

— S-ar putea chiar să fie nevoie, replică regele, conştient de primejdia în care se afla.

Griffith îşi reluă locul de pe muchia pantei, ceva mai în faţă decât restul soldaţilor, şi începu să aştepte. Oamenii lui Richard se apropiau, venind dinspre locul unde bătălia era în toi. Griffith aştepta. Armăsarul lui bătea din picior, nerăbdător să intre în luptă. Griffith aştepta. Oştenii lui Richard ajunseră la poalele colinei. Griffith aştepta. Cavalerii din spatele lui cerură să pornească la atac. Însoţitorii lui Richard îşi încetiniră goana, începând să urce panta. Atunci Griffith ridică braţul. Oamenii

1 *Arthur* — rege legendar, ale cărui fapte de vitejie sunt prezentate în faimosul ciclu de legende medievale Arthur şi Cavalerii Mesei Rotunde. (n.t.)

lui îşi încleştară degetele pe mânerul spadelor. Griffith îşi repezi mâna în jos, strigând:

— Pentru regele Henry!

Gărzile lui Henry se năpustiră la vale ca nişte îngeri ai răzbunării, profitând de avantajul coborârii, de direcţia vântului şi de oboseala adversarului.

Dar şi Richard îşi alesese oameni pe sprânceană — la fel de devotaţi lui pe cât era Griffith de fidel lui Henry. Toţi aceşti cavaleri luptau pentru ca Richard al III-lea să-şi păstreze tronul. Griffith se învârtea în loc ca un nebun, împungând cu spada în dreapta şi în stânga, semănând moarte în jur şi riscându-şi viaţa clipă de clipă. Fiecare lovitură însemna sfârşitul unui duşman, însă în urma lui năvăleau alţii şi alţii. Doborându-i unul câte unul pe oamenii lui Henry, oştenii lui Richard îi împinseră în susul dealului, spre locul unde se afla regele. Griffith încercă să-i stăvilească, să-i întârzie din drum, dar oastea lui Richard ataca din ce în ce mai furibundă, în număr din ce în ce mai mare.

Griffith avusese multe ocazii de-a privi moartea în faţă, astfel încât o recunoscu şi acum. Dar nu-şi piedu speranţa. Nici nu se putea altfel. Ambiţia lui era mult prea nemăsurată, iar dorinţa mult prea arzătoare.

— Pentru regele Henry! urlă el din nou.

Dar strigătul îi îngheţă pe buze, la auzul unui ţipăt ţâşnit chiar lângă el.

Stegarul lui Henry fusese doborât la pământ. Oştenii lui Richard îl încercuiseră pe Henry. Griffith spera că regele nu-i uitase poveţele. Apoi răsună un zgomot ca de tunet. Pământul se cutremură. Cavalerul se răsuci brusc şi se lansă într-un atac furibund, conştient că va pierde ultima bătălie a vieţii sale.

Avu senzaţia că asupra lui se năpustea o nouă armată. Alţi cavaleri, cu săbii şi armuri lucitoare, năvăliră în vălmăşagul bătăliei. Cele două armate rămase în aşteptare se lămuriseră cine era învingătorul şi-acum se repezeau să-i vină în ajutor, nimicindu-i pe învinşi. Griffith îşi plecă umerii, căutându-l pe Henry cu privirea obosită. Nu avea cum să ajungă la timp. Nu-l mai putea ajuta. Numai Dumnezeu putea s-o facă, dar Dumnezeu părea a fi foarte departe de aceste locuri.

Îşi ridică, sfârşit, scutul şi securea — nu pentru că şi-ar fi închipuit că va scăpa cu viaţă, ci pentru că nu-i stătea în fire

să se predea fără luptă. Dar atacatorii nici nu-l luau în seamă. Într-o fracțiune de secundă înțelese.

Cele două armate luptau *pentru* Henry! Cine știe din ce motiv — poate binele țării, poate dreptul lui Henry la tron — se hotărâseră să-l atace pe Richard și oastea lui, făcându-i una cu pământul.

Luptau aproape cu plăcere, râzând de bucurie când doborau războinicii lui Richard. Râdeau și când ucideau caii.

„Nu pentru binele țării", își zise Griffith, scârbit. „Nici pentru cauza dreaptă a lui Henry."

— L-au prins! strigă acesta, cu un glas din care lipsea bucuria triumfului. Uite cum îl căsăpesc!

Din toată oastea vrăjmașă, numai Richard rămăsese în picioare. Cavalerii îl înconjurară pe regele din neamul York, începând să-l lovească cu spadele. Dar și Richard izbea cu furie în dreapta și în stânga, iar Griffith scoase o exclamație de bucurie când regele zbură capul unuia dintre atacatori. Dar această ispravă nu făcu decât să-i întărâte pe ceilalți, care strânseră cercul în jurul lui, împungându-l cu spadele, ciopârțindu-l cu securile și zdrobindu-l cu ghioagele.

Într-o ultimă încercare de-a scăpa din încercuire — sau poate de-a muri eroic — Richard își ridică armăsarul pe picioarele din spate. Calul începu să necheze, lovind cu copitele, și zvârli jos din șa doi dintre atacatori. Unul dintre aceștia își repezi spada înainte și nobilul animal se prăbuși, cu o rană sângerie pe pieptul alb ca zăpada.

Richard se prăvăli în iarbă, într-un zgomot asurzitor de fierăraie, și cavalerii se năpustiră asupra lui. Pavăza și coiful zburară cât-colo, iar sângele țâșni în aer ca dintr-o fântână.

Milostivul pământ englezesc înghițise râuri de sânge. Sângele pedestrașilor. Al cavalerilor. Și sângele regesc al lui Richard al III-lea.

Henry Tudor privea măcelul, cu o grimasă de oroare pe chipul frânt de oboseală. Apoi, întorcându-se spre Griffith, rosti jurământul prin care avea să guverneze Anglia:

— Dacă așa se poartă englezii cu regii detronați, atunci jur pe sfânta cruce că nimeni și nimic nu-mi va putea smulge coroana.

Capitolul 1

Castelul Wenthaven
Shropshire, Anglia, 1487

De-a lungul galeriei impunătorului castel răsuna zăngănit de spade. Griffith ap Powel schiță o strâmbătură de dezgust.

— Un duel? întrebă el, adresându-se gazdei. M-ați adus aici ca să asist la un duel?

Înconjurat de o ceată de prepelicari roșcați, contele de Wenthaven — un bărbat cărunt, cu trăsături aristocratice — era un exemplu de ospitalitate și curtoazie.

— Nu vreau decât să-ți împlinesc dorința.

În timp ce-și făceau loc printre spectatori, la urechile lui Griffith ajunseră hohote de râs și țipete de spaimă prefăcută.

— Văd că în țara asta nu mai există respect pentru luptători, mormăi cavalerul. În Țara Galilor ne luptăm pe viață și pe moarte, cu spada în mână, și numai cu vrăjmașul. Nici pomeneală de distracții ca duelul!

Cu un gest elegant, Wenthaven curmă orice discuție despre Țara Galilor și tradițiile ei.

— E un obicei franţuzesc. Oricum, în jurul meu s-au adunat o mulţime de tineri, care se iau la hartă din te miri ce. Flăcăii se duelează pur şi simplu pentru plăcerea de-a încrucişa spadele — iar eu îi încurajez. Au spade uşoare, fără muchii, şi un antrenament serios n-are cum să le strice. Mai mult decât atât, dacă vrei să vorbeşti cu lady Marian — fosta domnişoară de companie a reginei noastre neîncoronate — atunci aici trebuie s-o cauţi.

Griffith simţi cum îl cuprinde iritarea: se socotea total nepotrivit pentru o astfel de misiune.

— Prin urmare, replică el, lady Marian se amuză privind cum se taie unii pe alţii tinerii ăştia fără minte?

Wenthaven îl privi, abia ascunzându-şi zâmbetul.

— Dacă te-ai uita mai atent, ai vedea cu ochii tăi ce face lady Marian.

Griffith era destul de înalt ca să poată privi peste capetele spectatorilor entuziasmaţi. Pe lespezile de piatră, două siluete dansau una în jurul alteia, fiecare ţinând în mână o spadă de antrenament. Amândoi erau extrem de îndemânatici, cu trupuri tinere şi sănătoase, cu reacţii prompte.

Deodată se frecă la ochi.

— Bine, dar unul din spadasini e femeie!

În aceeaşi clipă, părul ei roşcovan se eliberă de sub coif, revărsându-i-se pe umeri, ca flacăra unei lumânări albe şi subţiri. Fata îşi aţinti ochii verzi asupra lui, dezvelindu-şi dinţii sclipitori într-un surâs cuceritor. Îşi ţinea pe braţ poala tunicii lungi, de culoare deschisă, şi Griffith îi zări gleznele şi coapsele musculoase, învelite în mătase. Mersul ei delicat îi distrase atenţia de la spada pe care o ţinea în mână.

Sfinte Dewi, ce zveltă şi înaltă era! Se opri în faţa unui tânăr de pe margine şi-l privi în ochi, plină de îndrăzneală.

Lui Griffith nu-i plăceau femeile îndrăzneţe.

Fredonând o melodie, fata îşi flutură batjocoritor spada pe sub nasul tânărului. Griffith se simţi intimidat şi stânjenit de ţinuta ei mândră şi de surâsul amuzat.

Tânărul putea lupta cu amândouă mâinile, iar iuţeala şi agilitatea lui ar fi descurajat mulţi adversari. Acum, însă, răsufla gâfâit şi stropi de sudoare îi picurau din sprâncene. Începu să lupte cu o agresivitate neobişnuită pentru un duel amical.

Simţea că-i pe cale să piardă.

— Nu-i aşa că n-are pereche? murmură Wenthaven din spatele lui Griffith.

Acesta scoase un mormăit aprobator, deşi fără prea mare tragere de inimă.

— Eu am învăţat-o tot ce ştie.

— Dar e o nebunie!! izbucni Griffith, fără a-şi putea lua ochii de la această femeie, pe care o găsea prea înaltă, prea îndrăzneaţă şi prea frumoasă pentru gustul lui. Ce-i trebuie unui bărbat să înveţe o femeie să mânuiască spada?

— O femeie ca ea trebuie să ştie cum să se apere! râse Wenthaven. Să se apere... de... să zicem... unele avansuri nedorite.

Cele două spade curbate se ciocniră scrâşnind, într-o ploaie de scântei albăstrui.

— O femeie ca ea?

— Da.

Apoi, mulţumit de interesul pe care-l arăta Griffith, adăugă:

— Ţi-o prezint pe lady Marian Wenthaven.

Griffith se întoarse către conte, scăpând din ochi momentul în care fata se pregătea să-i dea adversarului lovitura de graţie. Dar aclamaţiile privitorilor îl treziră la realitate. Cu un strigăt triumfător, lady Marian îi zbură tânărului spada din mână. Îmbătată de victorie, îşi ridică braţele, fericită, în timp ce Griffith o privea pe sub sprâncene.

— Expansivitatea e o însuşire nepotrivită la o femeie. Cât se poate de nepotrivită.

În sinea lui, îşi dorea ca şi simţurile să fi fost de aceeaşi părere.

Wenthaven plescăi din limbă.

— Adrian Harbottle n-avea nici o şansă. E doar unul din cavalerii ăia fără avere — cu nimic mai breaz decât un tâlhar de drumul mare.

Griffith aruncă o privire spre tânărul la care se referise Wenthaven. Blond, cu dinţi albi şi trup bine croit, Harbottle nu arăta câtuşi de puţin a tâlhar de drumul mare. Era atât de frumos, încât Griffith simţi că-l apucă durerea de dinţi. În plus, înfăţişarea lui îi amintea vag de ceva. Avea un aer familiar şi liniştitor.

Da! Harbottle semăna cu pictura aurită a îngerului din *Jurnalul* mamei lui Griffith.

Dar Griffith punea mâna în foc că Harbottle nu era un înger. Încă gâfâind din pricina efortului, tânărul cel blond o săgetă pe lady Marian cu o privire furioasă.

Griffith aruncă o privire indiferentă spre pumnii lui încleştaţi, care nu prevesteau nimic bun.

— A fost un dobitoc dacă şi-a închipuit că se poate măsura cu ea! râse Wenthaven.

Harbottle înşfăcă spada şi se repezi asupra fetei. Reflexul de apărare al lui Griffith se dovedi mai puternic decât gândul la eventualele consecinţe. Femeile începură să ţipe, bărbaţii să strige, iar Griffith se prăbuşi pe pardoseală, peste trupul tânărului. Se auzi trosnet de oase şi tendoane. Griffith se rostogoli într-o parte şi sări în picioare, azvârlind cât-colo spada atacatorului. Dar când vru s-o culeagă de pe jos, văzu o mână delicată de femeie aţintind-o spre gâtul lui Harbottle.

— Ticălos şi laş ce eşti, răsună glasul adânc şi grav al Marianei. Ridică-te şi ia-ţi pedeapsa pentru mişelia ta.

Harbottle se sprijini în genunchi, cu obrazul schimonosit de furie.

— Căţea afurisită! şuieră el. Eşti lipsită de milă, parcă n-ai fi femeie!

— Pentru că nu ţi-am îngăduit să mă învingi? Sau să mă ucizi? Oare trebuie să mă las ucisă de-un bastard nenorocit ca să dovedesc că sunt o lady?

Îşi aţinti vârful strălucitor al spadei spre gâtul lui, dezvelit de gulerul răsfrânt al cămăşii.

— Ţi-am spus să te ridici şi să înfrunţi femeia pe care ai atacat-o mişeleşte.

După triumful strălucitor de mai adineauri, acum îşi arăta mânia cu nobleţea cu care şi-ar fi purtat coroana o regină.

Griffith făcu un pas spre ea. Dacă expansivitatea i se părea nepotrivită la o femeie, atunci de ce se simţea atras de cea din faţa lui?

Harbottle se clătină pe picioare, cu ochii la Griffith.

— Te simţi puternică fiindcă te apără ultimul tău iubit.

Marian nu-i acordă lui Griffith nici cea mai mică atenţie.

— N-am nevoie de ajutorul nimănui ca să te ucid, Harbottle.

Şi zicând acestea, îşi retrase braţul, pregătindu-se de ultima lovitură.

Harbottle se holbă la ea cu ochii injectaţi, alb la faţă de spaimă.

— Nu... poţi... Doar nu vrei...

— Cine m-ar putea învinovăţi?

Obrazul ei păli, dar Harbottle nu observă nimic. Toată atenţia lui era îndreptată spre vârful nemilos al spadei.

— Am mulţi bani... Dacă-i vrei...

Ea se îmbujoră din nou.

— Dacă te ucid, scap lumea de-un nemernic ca tine.

Răsuflă adânc, şi Griffith se pregăti s-o vadă înfigându-şi spada în gâtul lui Harbottle.

— Fie-ţi milă! se milogi tânărul.

Brusc, Marian îşi schimbă gândul şi arătă cu vârful spadei către uşă.

— Du-te să cazi în genunchi în faţa preotului. Poate până la urmă îţi va acorda iertarea. Asta-i tot ce poţi spera, fiindcă cei de-aici nu-ţi vor trece cu vederea fapta mârşavă.

Harbottle se trase grăbit înapoi şi, când ajunse destul de departe, îi strigă:

— Târfă! Ești o rușine pentru familia ta! Bastardul pe care l-ai adus pe lume e o pedeapsă pentru păcatele săvârșite de tine!

Griffith înlemni, dar Harbottle nu terminase tot ce avea de spus.

— Puiul de cățea pe care l-ai născut e un idiot!

Marian ridică spada, și toți cei de față se grăbiră să se ferească din calea ei. Dar Griffith o apucă iute de mână și, răsucind-o spre el, îi îngropă fruntea la pieptul său.

„Un bastard!" se gândi el, supărat. „Va să zică, a făcut un copil din flori. Nu-i de mirare c-a fost alungată de la Curte."

Un bastard! Un copil al cărui tată refuzase să-l recunoască! Prin iubirea ei neleguită, Marian atrăsese asupră-i dizgrația și exilul. Iar firea ei nesăbuită continua să se vădească în aceste dueluri fără sens.

Harbottle se îndepărtă șchiopătând, ca o insectă pe jumătate strivită.

Marian se smulse din strânsoarea lui Griffith, furioasă că cineva cutezase să se pună între ea și nemernicul care îndrăznise să-i insulte fiul. Dar în urechi îi răsună un glas adânc:

— Mânia e vântul care stinge lumina minții. Tu însăți ai dovedit-o. Nu amenința pe cineva cu moartea decât dacă ești hotărâtă să-ți duci gestul până la capăt. Acum te-ai ales cu un dușman pe viață, care nu se va declara mulțumit decât când te va ști umilită și învinsă.

Marian se desprinse din brațele lui, înălțând privirea. Mai sus... Tot mai sus... și mai sus.

Bărbatul din fața ei era nespus de înalt... și mânios. Părul negru, lung până la umeri, era dat pe spate, lăsând să se vadă un obraz aspru și călit în luptă. Pielea arsă de soare purta urma multor bătălii. Avea tot atâtea cute pe frunte câte cicatrici pe obraz. Nasul subțire fusese spart de multe ori, iar bărbia ambițioasă era umbrită de barba nerasă din ajun. Dar ochii aurii erau negrăit de frumoși... numai că acum o fulgerau cu un dispreț care-i îngheța sângele în vine.

— Mulțumesc, dar asta nu-i treaba ta.

El pufni iritat, făcând să fluture o șuviță rătăcită pe fruntea Marianei. În timp ce se îndepărta, fata îl auzi murmurând:

— Numai de-ar fi așa!

În spatele ei răsună glasul lui Wenthaven:

— Căpcăunul ăsta velș a fost trimis de regină să-ți vorbească.

Marian se răsuci în loc, ca mușcată de șarpe.

— La naiba, Wenthaven, de ce nu mi-ai spus de la început?

Contele își întinse brațele în lături, cu prefăcută nevinovăție.

— Eu credeam că ți-am spus...

Marian îi azvârli o privire disprețuitoare și începu să-l studieze pe Griffith, cu capul plecat într-o parte, surprinsă în primul rând de hainele lui cafenii și simple.

— Chiar că seamănă a căpcăun. Ia spune, arătarea asta are și un nume?

Griffith făcu o plecăciune, apropiindu-și obrazul de al ei.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, mă numesc Griffith ap Powel.

Vorbise încet, iar la auzul numelui său, Marian simți cum îi urcă sângele în obraz.

— Griffith ap Powel? Griffith ap Powel nu-i trimisul stăpânei mele, regina, ci omul regelui.

Griffith își îndreptă spatele, surâzând satisfăcut.

— Sunt, într-adevăr, omul regelui, prin urmare și-al reginei, pentru că s-au căsătorit după lege, în biserică.

Marian aruncă o privire în jur și văzu că toți acei gură-cască veniți s-o admire luptând sorbeau fiecare cuvânt al vorbitorului.

Făcu semn unui paj să se apropie și-i înmână spada, ca s-o curețe și s-o pună la locul ei. În acest răstimp, se strădui să-și recapete stăpânirea de sine.

— Și ce face Elizabeth de York? Cum o duce regina mea?

Și Griffith remarcase interesul asistenței, așa că-i oferi brațul, spunând:

— Soţia regelui e bine, la fel ca fiul şi moştenitorul ei, Arthur.

— Moştenitorul tronului Angliei, surâse ironic Marian. Iar tatăl lui e Henry Tudor.

— Tatăl lui e *regele* Henry Tudor.

Marianei îi veni să râdă de vorbele pompoase ale lui Griffith, însă anii petrecuţi la Curte o învăţaseră să respecte puterea unui rege — deşi nu şi pe cei ce umblau după favoruri. Îl luă de braţ pe emisar, încuviinţând:

— Desigur. Regele Henry, al şaptelea cu acest nume, e tatăl copilului. Dar spune-mi, regele a hotărât încoronarea reginei?

— Încă nu.

— În clipa când arhiepiscopul va unge fruntea Elizabethei, aşezându-i pe creştet coroana, în catedrala Westminster, regina se va ridica deasupra celorlalţi muritori.

Marian se strânse lângă Griffith, mulţumită că, graţie lui, se putea strecura prin mulţime. După ce se îndepărtară de urechi străine, îi şopti:

— Regele se teme să nu se creadă că-i datorează reginei tronul.

— E doar prudent, şi pe drept cuvânt! o corectă Griffith fără să clipească.

— Numai că tronul se cam clatină sub fundul lui regesc.

— Se clatină? Nici vorbă. Doar naivii îşi închipuie aşa ceva. Aceiaşi naivi care spun că Henry nu-şi va putea păstra coroana decât căsătorindu-se cu Elizabeth de York.

— Nu eşti curtean, aşa-i? zâmbi Marian, mai mult amuzată decât stânjenită de acuzaţia de naivitate.

— Sunt tot ce-i necesar să fiu pentru binele lui Henry.

— Atunci, poate lacheu! replică Marian, întrebându-se dacă Griffith va răspunde la această insultă.

— În prezent, da. Sunt emisar şi duc mesaje de la o fată fără minte la alta cu nimic mai brează.

Şi, fără a mai adăuga nimic, o conduse afară, în grădina plină de flori, unde trandafirii timpurii îşi răspândeau parfumul, răsfăţându-se în lumina soarelui de primăvară.

— Răsplata mea pentru această misiune e dreptul de a-mi vizita părinţii, în Ţara Galilor.

Marian observă că soarele de după-amiază nu-i era prea favorabil lui Griffith. Părul lui nu era negru, ci castaniu-închis şi strălucitor. Pieptănat pe spate, dădea feţei sale înguste un aer diavolesc. În acelaşi timp aducea cu coama unui leu, şi Marian se simţi înfiorată, ca în prezenţa unei sălbăticiuni. Lumina soarelui îi accentua asprimea trăsăturilor, precum şi silueta înaltă şi voinică, iar fata se întrebă ce pornire nebunească îl îndemnase pe Henry să i-l trimită tocmai pe acest om.

Nu cumva regele încerca s-o intimideze? Bănuia ceva? Oare ce ştia? Îi încredinţase şi mesagerului secretul?

O şuviţă de păr roşcovan îi alunecase pe frunte. Încercă să şi-o prindă la loc, dar fără succes.

El o privea cu un surâs cinic.

— Îţi vopseşti părul?

Ea lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup, cu ochii scânteind de mânie. În cei douăzeci şi doi de ani câţi număra acum, nu întâlnise niciodată un bărbat atât de grosolan.

— Şi dacă l-aş vopsi, crezi că aş alege culoarea asta?

El nu zâmbi. Nu făcu nici un gest, dar nici nu încercă să-şi ascundă admiraţia. Îi apucă şuviţa rebelă cu două degete, prinzând-o la locul de unde se desfăcuse.

— Există riscul să ne audă cineva?

Marian nu putea citi nimic pe chipul lui Griffith, decât un profund dezgust pentru ea şi pentru misiunea pe care o primise. Cu atât mai bine, îşi zise fata. Castelul Wenthaven îi oferea o viaţă îmbelşugată, în mijlocul naturii, însă ea se obişnuise cu distracţiile de la Curte. Iată, acum i se oferea ocazia de a-şi măsura inteligenţa cu acest lord velş, atât de înfumurat.

— Nu ne-aude nimeni, dar asta n-are nici o importanţă. Toată lumea ştie că am fost cândva prima domnişoară de companie a reginei şi că de-atunci am păstrat legătura, deşi, de regulă, mesagerii sunt mai...

Îl măsură rapid din cap până în picioare.

— ...mai vorbăreţi.

Întinse mâna, cu palma deschisă.

— Ai o scrisoare pentru mine?

El scoase de la cingătoare un pergament purtând sigiliul reginei și începu să desfacă pecetea de ceară.

— Vrei să ți-o citesc?

Ea îi smulse din mână mesajul, ascunzându-l în mânecă.

— O voi citi singură. Ai cumva și vreo pungă cu bani?

Cu gesturi încete, Griffith scoase de sub pulpana hainei o pungă doldora de bani.

Ea o cântări în mână, răsuflând ușurată.

— Sfânta Fecioară a avut grijă de mine.

— Regina îți trimite o mare parte din puținii bani la care are dreptul.

— Așa e, încuviință Marian, cu gândul la copilașul de doi ani care dormea în iatacul ei. Întotdeauna s-a îngrijit să nu-mi lipsească nimic.

Remarcă privirea scandalizată a lui Griffith, pe care, de altfel, acesta nici nu încercase s-o ascundă. Așezându-se pe o bancă de piatră, Marian își lăsă capul într-o parte, cu un surâs disprețuitor.

— Ei, Griffith ap Powel, ia zi, la ce te gândești?

— Mă întrebam dacă nu cumva știi ceva ce regina ar dori să nu se afle, și astfel îți vâri mâna până la cot în banii ei.

Grosolănia lui dovedea o totală lipsă de respect la adresa Marianei, care simți din nou cum o cuprinde furia. Adierea blândă dinspre lac îi îmbujoră obrazul. Se întoarse către el cu o privire mânioasă, însă în aceeași clipă își aminti că nu era secretul ei și se strădui să-și țină firea.

— Lady Elizabeth nu poate fi șantajată, zise ea, alegându-și cu grijă cuvintele. A dus o viață exemplară. Cum altfel? Mai întâi, a crescut în preajma tatălui ei, regele Edward, apoi a fost pupila unchiului, regele Richard al III-lea.

— Regele Richard? ricană Griffith. Poate vrei să spui uzurpatorul. Richard era fratele lui Edward. Fiii lui Edward ar fi trebuit să moștenească tronul, dar unde sunt ei? Unde-s ei acum?

Marian își încleștă degetele pe punga de piele, simțind rotunjimea monedelor dinăuntru și, din nou, făcu un efort să se stăpânească.

— Nu știu, dar Elisabeth e sora lor. Ea n-a avut nici un amestec în dispariția fraților ei.

— Richard i-a întemnițat în Turnul Londrei, de unde n-au mai ieșit niciodată.

Griffith puse piciorul pe bancă, sprijinindu-și brațul pe genunchi, și se aplecă, apropiindu-și obrazul de cel al Marianei.

— Au dispărut. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată. Am luptat pentru Henry și m-am rugat la Dumnezeu să-i ajute să unească prin căsătorie familiile York și Lancaster. Dar când am ajuns la Londra, am descoperit adevărul. Lady Elizabeth dansase cu ucigașul fraților ei. Trăia la curtea lui Richard, purta rochii dăruite de el și dădea domniei lui o legitimitate pe care altfel n-ar fi căpătat-o niciodată. Elizabeth ilustrează clar decăderea Casei de York, iar acum stricăciunea a pătruns și în neamul Tudor-ilor.

Fără a-și da seama ce face, Marian îi azvârli punga cu bani drept în obraz și în aceeași clipă auzi trosnet de os sfărâmat. El se clătină pe picioare și făcu un pas înapoi, acoperindu-și fața cu mâna. Sângele începu să-i șiroiască printre degete. Marian îl înșfăcă de poala tunicii, trăgându-l spre ea.

Stofa se sfâșie, aproape ca un țipăt, iar glasul fetei răsună adânc și pătrunzător.

— Lady Elizabeth a sacrificat tot pentru a-și salva frații. Tot! Te previn; dacă mai îndrăznești s-o vorbești de rău, ai să mori de spada mea.

Îl îmbrânci deoparte și-o luă la fugă pe alee, uitând de pungă în graba și furia plecării. Când se asigură că el n-o mai putea vedea, își ridică poalele pelerinei și iuți pasul. Nu-și dorea decât să scape de bădăranul acela, care mai era și sicofantul lui Henry.

Totuși, fusese o greșeală că-l lovise. Mai ales cu punga aceea grea. Auzise o trosnitură. Nu cumva îi rupsese nasul?

Dar cum îndrăznea s-o acuze pe Elizabeth de-a fi fost părtaşa lui Richard la uciderea propriilor ei fraţi? Marian cunoştea adevărul. Încă de la cinci ani se afla în slujba Elizabethei, pentru că aveau aceeaşi vârstă şi erau rude de sânge. De la început, Marian fusese crescută în ideea că trebuia s-o slujească pe prinţesă în orice chip.

Elizabethei i se spusese că trebuia să se sacrifice pentru dinastie. Fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare zâmbet era cântărit şi judecat ca fiind sau nu demn de o prinţesă de York. Copil bun şi ascultător, Elizabeth se străduise întotdeauna să se arate la înălţimea acestor pretenţii, chiar dacă inteligenţa ei nu era dintre cele mai sclipitoare... Oricum, ce nevoie avea o prinţesă de inteligenţă?

Şi nici nu avusese — până în clipa morţii tatălui ei, regele Edward al IV-lea. Urmaseră vremuri grele, pline de trădări de tot soiul, iar Elizabeth nu era pregătită să facă faţă jocului politic care dusese ţara la război. Unchiul iubit devenise tutorele fraţilor ei, pe care declarase că dorea să-i ocrotească. Apoi, pe neaşteptate, făcuse o afirmaţie îngrozitoare, cum că nu erau copii legitimi. După spusele lui, toţi copiii lui Eduard erau bastarzi.

Aşa cum râvnise, Richard fusese încoronat rege de către Parlament.

Marian o consolase pe Elizabeth, care plângea pentru fraţii ei, pentru libertatea pierdută, pentru onoarea terfelită. O ajutase pe tânăra prinţesă să găsească o soluţie. Când Richard şi soţia lui o invitaseră la Curte, Marian şi Elizabeth mai întâi ţipaseră de furie, apoi, însă, ticluiseră un plan. Dacă Elizabeth rămânea la Curte, jucând rolul unei nepoate ascultătoare, atunci avea şanse să descopere ce ce întâmplase cu fraţii ei — poate chiar să-şi influenţeze unchiul, sau să-i ajute pe cei doi prizonieri să evadeze.

Marian şi Elizabeth îşi făcuseră fel de fel de proiecte, încercând să nu scape din vedere nici o eventualitate. Un singur lucru nu reuşiseră să-l prevadă: rolul lor decisiv în timpul domniei blestemate a lui Richard. Ah, dacă...

Marian oftă adânc. Aceşti „dacă" o scoteau din minţi.

Căsuţa ei se afla chiar lângă zidul înalt, de piatră, care înconjura castelul, apărându-l de posibile atacuri. Aici era departe şi de ochii lui Wenthaven. De fapt, asta şi dorea. Să fie departe de lordul Wenthaven, de maşinaţiile lui politice, de intrigile pe care urzea. Aici, ea şi fiul ei se găseau în siguranţă.

Lionel. Oare se trezise?

Deschise poarta grădinii şi-l strigă pe nume. Zâmbi fericită când, de după colţul casei, îşi făcu apariţia un băieţaş brunet şi durduliu, venind spre ea cu paşi legănaţi. Îl ridică în braţe, exclamând:

— Eşti murdar din cap până-n picioare. Te-ai jucat în nisip?

El dădu din cap, surâzând încântat, punându-şi palmele plinuţe pe obrazul ei.

— Faci un castel?

Băieţelul încuviinţă din nou.

— Cu şanţ de apărare?

— Ah, nu-l mai întreba de şanţ! zise doica, ivindu-se din spatele căsuţei. Curând va vrea să ia apă din fântână şi-atunci să vezi murdărie!

Cecily era o fată frumoasă, aducând nespus de mult cu mama Marianei, care rămăsese o duioasă amintire de demult. Spre deosebire, însă, de nobila femeie, Cecily se dovedea o naivă, lăsându-se influenţată de modă, de părerile altora şi, îndeosebi, de complimentele primului bărbat întâlnit în cale.

Totuşi, doica o urmă fără să crâcnească pe Marian, care pornise spre iazul din curtea castelului Wenthaven.

— A dormit? întrebă Marian.

Cecily îşi suflă o şuviţă de păr căzută pe frunte.

— A dormit puţin, dar cea mai mare parte a după-amiezii s-a jucat.

Marian luă copilul în braţe şi-l sărută, încuviinţând:

— Aşa e, Lionel e un băieţel voinic şi sănătos.

— Nici nu-ţi vine să crezi că până la un an plângea tot timpul.

— Avea colici, spuse Marian, fără a-şi lua ochii de la Lionel, care se zbenguia în iarbă.

— Oricum, a fost îngrozitor! comentă fără fereală Cecily.

Marian nu-i răspunse. Erau multe lucruri despre care nu vorbise nimănui, printre care faptul că la început nu-l putuse suferi pe Lionel.

Nu voise să fie mamă. N-o interesau copiii. Când moaşa îi pusese pentru prima oară în braţe mogâldeaţa aceea moale şi însângerată, avusese o reacţie de dezgust, în locul sentimentului matern.

— Se zice că pruncii veniţi pe lume înainte de soroc sunt debili, gălăgioşi şi urâţi! vorbi Cecily, care părea s-o considere pe Marian de aceeaşi părere cu ea. Uneori îmi închipuiam că nu va supravieţui mai mult de câteva luni.

Câteodată, în miez de noapte, când bebeluşul plângea ore în şir, Marian nici n-ar fi putut spune dacă *dorea* ca el să supravieţuiască mai mult de câteva luni. Îşi încovoie umerii sub greutatea acestor gânduri vinovate şi-l urmă pe Lionel spre ochiul de apă amenajat anume pentru el.

— De nu te-aş fi avut alături, *my lady*, zău că mi-aş fi ieşit din minţi! continuă Cecily.

Remuşcarea o făcuse pe Marian să preia încet-încet întreaga îngrijire a copilului... şi într-o zi... ah, într-o zi, copilaşul îi zâmbise!

Niciodată nu avusese motive să creadă în dragoste sau în revelaţia unei clipe. Dar acel prim zâmbet fără dinţi al pruncului pe care-l ţinea în braţe o schimbase total. De atunci, fiecare surâs, fiecare suferinţă şi fiecare realizare a băieţelului o legase tot mai mult de el. Privindu-i căpşorul brun, aplecat deasupra nisipului, Marian se minună de propriile-i sentimente. Şi-ar fi dat şi viaţa pentru el — nu din datorie sau loialitate, ci din iubire.

Cecily oftă adânc, la fel ca Lionel atunci când dorea să atragă atenţia celorlalţi.

— Aş fi vrut să fiu de faţă şi să-ţi ajut la naşterea lui.

Marian îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Tu? Tu care-ţi pierzi minţile şi când vezi un bărbat scuipând pe jos?

Cecily îşi lăsă capul în piept.

— Ştiu că aşa e, recunoscu ea. Dar sunt convinsă că în acele momente ar fi învins instinctul meu de femeie.

Marian se îndoia profund, dar nu zise nimic.

— Sigur, a trebuit s-o însoţeşti pe lady Elizabeth în exil. Cu zvonurile care se răspândiseră atunci, nici nu mai putea rămâne la Curte.

Cecily o privi pe sub marginea glugii, cu ochi senini şi nevinovaţi.

— Vorbesc despre zvonul că s-ar fi măritat cu unchiul ei, regele.

Marian pipăi scrisoarea ascunsă în mânecă.

— Ştiu bine despre ce vorbeşti.

— Mă surprinde că nu-mi faci confidenţe. Cum poţi îndura aşa o dezonoare, fără sprijinul scumpei tale verişoare?

Cecily suspină adânc.

— La urma urmei, ţi-am fost domnişoară de companie!

— Cecily, o opri Marian, privind-o drept în ochi. Cu cine-ai stat de vorbă?

Cecily se înroşi până în albul ochilor.

— De ce crezi... c-am stat de vorbă cu cineva? se bâlbâi ea.

— Pentru că ştii bine că niciodată nu ţi-ai dorit să fii de faţă la naşterea lui Lionel. Naşte cumva vreuna din prietenele tale?

Pe chipul doicii se citea încurcătură, disperare, stânjeneală.

— N-nu... îngăimă ea.

Directă ca întotdeauna, Marian adăugă:

— Dacă ai spus cuiva că m-ai ajutat la naştere, aşa că ştii ce trebuie să faci în astfel de împrejurări, te rog să recunoşti deschis că ai minţit.

Cecily îşi strânse buzele de parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— N-am minţit pe nimeni. Dar mi-era greu să explic de ce m-ai lăsat la Curte şi-ai plecat să-l naşti pe Lionel fără mine. Celelalte doamne de companie ziceau... ziceau că nu ai încredere în mine.

— N-am încredere în tine?

Brusc, Marian înţelese şi-o strânse la piept pe micuţa Cecily.

— Bineînţeles că am încredere în tine.

Nu era chiar întregul adevăr, aşa că Marian încercă să-şi compenseze vorbele printr-o îmbrăţişare afectuoasă.

— Dacă celelalte doamne de companie te mai necăjesc, spune-le adevărul. Te-am lăsat la Curte tocmai pentru că mă preocupa soarta ta. Am vrut să-ţi găseşti un soţ şi să-ţi întemeiezi o familie, înainte ca ceilalţi să-mi descopere secretul. Doream să nu te distrug odată cu mine — ceea ce, de altfel, s-a şi întâmplat.

— Nu... murmură Cecily, nu foarte convinsă.

— Ba da, aşa e, iar tu nu mi-ai reproşat asta niciodată. Şi m-ar îndurera cumplit dacă ţi-ai închipui că nu-ţi apreciez sacrificiul.

Cecily se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu, să nu fii îndurerată. Ai fost foarte bună cu mine. M-ai numit ,,verişoară"...

— Chiar *eşti* verişoara mea!

— Dar nu legitimă.

Dându-şi seama că vorbise cam mult, Cecily aruncă o privire spre Lionel, murmurând:

— Nu că m-ar supăra adevărul. Însă eu nu-ţi semăn. Nu mă pricep să scriu şi să vorbesc meşteşugit şi habar n-am cum se mânuieşte o spadă.

Marian zâmbi, îngenunchind lângă băieţelul care se juca, fericit, în nisip. Ajutându-l să sape mai departe, i se adresă fetei:

— Unii spun că asta ar fi în dezavantajul tău.

— Bărbaţii vorbesc, şi cuvintele lor îmi ajung şi mie la ureche. Sunt câţiva care te consideră o femeie extraordinară.

— Alţii, dimpotrivă! replică Marian, amintindu-şi privirea încruntată a velşului şi sângele care-i ţâşnise din nas când îl învăţase cum să se poarte cu o femeie.

Sir Griffith o atrăgea tocmai prin asprimea lui. Avea magia unui munte necunoscut, cu stânci colţuroase şi misterioase. Brusc, îi păru rău că-l lovise.

Dar o meritase cu prisosinţă. Şi-n plus, ticălosul o făcuse să uite şi de pungă! Acum era nevoită să-l caute şi să-l roage să i-o înapoieze. Fără îndoială că o va lăsa să se umilească în faţa lui cât mai mult. Marian se foi, neliniştită. Avea nevoie de bani, dar nu voia să mai dea ochii cu ursul acela urâcios.

Nu voia să-i mai audă glasul... catifelat, mustrând-o pentru apucăturile ei lipsite de feminitate. Nu avea chef să-şi ceară scuze, dar dacă ţinea să reînnoade discuţia cu el, nu exista altă soluţie. Poate, totuşi... închise pleoapele pe jumătate. Mda, se pare că mai exista o cale.

— Şi bărbatul cu care te-ai duelat azi vede în tine o femeie extraordinară.

Cu gândul tot la Griffith, Marian încruntă uşor din sprâncene.

— Nu, nu. Nici pomeneală!

— Ba da. Altfel de ce s-ar fi luptat cu tine pentru privilegiul de-a fi primit în patul tău?

— Cum?

După o clipă de nedumerire, Marian înţelese că Cecily se referea la mizerabilul de Harbottle. Dădu din mână în semn de lehamite.

— Ăla? Ăla nu-i decât unul din turma de idioţi care-şi închipuie că eu sunt o pradă uşoară. Dar i-am dat o lecţie să mă ţină minte.

— Am stat de vorbă cu el. Vrea să se însoare cu tine.

Oferta verişoarei ei, rostită pe un ton care parcă o obliga la recunoştinţă, o făcu să-i sară ţandăra. Se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— Sigur că vrea, doar astfel s-ar înălţa pe sine şi m-ar coborî pe mine. Nu, mulţumesc.

— Dar dacă nu te măriţi, nu poţi avea copii legitimi.

Marian sări în picioare, cu ochii scăpărând de mânie.

— Adică voi mai aduce pe lume încă un bastard. Asta vrei să spui, nu?

— Nu! se bosumflă Cecily. Eu...

— Anglia e plină de bastarzi, iar unii din ei o duc chiar foarte bine. Dar taţii lor îi recunosc — ceea ce dovedeşte că nobilii noştri sunt foarte virili... şi au suflet mare.

Marian o fulgeră cu privirea pe Cecily, care îşi încovoie umerii, parcă aşteptând o lovitură.

— Lionel nu are un tată care să-l recunoască. Mă are doar pe mine, iar eu am să-l apăr... Şi dacă mai îndrăzneşte cineva...

Se opri, simţind cum o mână micuţă o trăgea de poala tunicii. Lionel o apucase strâns de faldurile de catifea, privind-o

cu ochi căprui și neliniștiți. Cuvintele îi înghețară pe buze. Se lăsă în genunchi și, luându-l în brațe, se întoarse cu fața în bătaia vântului. Când își recăpătă calmul, vorbi din nou.

— Vrei să te ajut să faci un drum?

Lionel încuviință, aruncând o privire piezișă către Cecily.

Încă furioasă pe doică, dar mai ales pe propria-i lipsă de stăpânire, Marian adăugă:

— Cecily va tăia pâinea pentru cină, dragul meu. Vrei să papi și miere?

El dădu iarăși din cap. Cecily își împreună mâinile într-un gest rugător.

— Oh, lady Marian, dar eu speram...

Marian știa bine ce sperase doica.

— Te-ascult! zise ea scurt, deja hotărâtă să-i îndeplinească dorința, numai să n-o mai vadă în fața ochilor.

— Speram să pot merge la castel, să petrec împreună cu cei de-acolo.

— Cu cei de-acolo?

Marian își dădea seama că n-ar fi trebuit s-o șicaneze, dar orgoliul ei încă suferea de pe urma vorbelor lipsite de tact ale doicii.

— Credeam că petreci împreună cu unul singur.

— Dacă n-ai nevoie de mine, *my lady*, atunci voi rămâne până dimineață.

— Zău, Cecily!

Marian simți că i se strânge inima. Fata asta se juca cu focul.

— Cu cine te întâlnești? nu se putu ea stăpâni să nu întrebe.

Cecily zâmbi, arătându-și toți dinții, apoi răspunse cu un aer mândru:

— E un bărbat care ți-ar plăcea și ție. Deștept și puternic.

— Bine, du-te!

Cecily se grăbi să intre în casă și să se gătească pentru petrecere.

— Ai grijă, Cecily! strigă Marian în urma ei. Să nu te trezești și tu cu un copil fără tată!

Capitolul 2

— Da' bine te-a mai pocnit don'șoara! zise Art, apăsând o compresă rece pe nasul lui Griffith. Zău că mi-ar face plăcere s-o cunosc.

— Sunt convins că vei avea ocazia! mormăi Griffith.

Îl dădu deoparte pe Art și-și pipăi cu grijă osul și cartilagiul nasului.

— Eram sigur! Iar am osul spart! Sfinte Dewi, mi-a rupt nasul!

— Da, da! încuviință Art. Întocmai. Ține-o tot așa și-ai s-ajungi la fel de frumos ca mine.

Umflătura se întindea până sub ochi, dar Griffith tot reuși să arunce o privire spre servitorul lui chior, cu pielea pătată și pe jumătate știrb. Gemu, apăsându-și din nou compresa pe nas. Tare i-ar fi plăcut să-i sucească gâtul Marianei. Dar parcă și mai mult își dorea să n-o fi insultat pe regină.

Marian își dovedise loialitatea față de Elizabeth. Dacă Griffith n-ar fi fost un bărbat atât de stăpânit, s-ar fi simțit tentat să-i plătească cu aceeași monedă. Dar fata își arătase fidelitatea față de stăpâna ei, indiferent de primejdia la care se expusese — iar Griffith nu putea decât s-o admire pentru asta.

— Ai o mutră care-ar face orice femeie să leșine! Da' nu de încântare! hohoti Art, până ce-l apucă tusea. Oricum aveai nasu' prea mare, chiar și înainte să ți-l rupi. Și cu păru' ăsta încâlcit, parc-ai fi o sălbăticiune din pădure. Ai moștenit bărbia Powel-ilor — adică prea pătrată — și ochii de la maică-ta, draga de ea — adică prea galbeni. Sigur, tu nici nu-ți dai seama, da' femeile stau la coadă să-ți admire bărbăția. Ascultă, tot nu mi-ai zis ce s-a întâmplat cu lady... cum spuneai c-o cheamă?

— Lady Marian Wenthaven.

Griffith își frecă fruntea cu palma. Măcar de-ar fi cedat durerea de cap!

— E rudă cu contele.

— Nu mi-ai zis ce s-a întâmplat cu lady Marian, nu se lăsă Art. Da' pun prinsoare că știu. Pun prinsoare pe ce vrei.

Griffith, care se pregătea să-i tragă o minciună, se opri, cuprins de-o presimțire.

— Ce știi? nu se putu el abține să nu întrebe.

— Ți-a căzut cu tronc pocitania aia.

Apoi, biciuind aerul cu brațul, Art adăugă:

— Te-ai duelat cu grăsana, așa-i? Și bătrână așa cum e, tot ți-a ars un pumn în nas.

— Nu-i nici pocită, nici grasă, nici bătrână, îl întrerupse Griffith.

— Nu? întrebă Art, îndreptându-și spinarea, numai ochi și urechi.

Griffith se trânti pe salteaua de puf și-și potrivi o pernă sub cap — suficient timp ca să-și pună ordine în gânduri.

Știa bine unde bate Art. Credinciosul slujitor își pusese în cap să-l însoare și cerceta cu mare atenție fiecare fată pe care soarta o scotea în calea stăpânului. Acum căuta să afle câte ceva despre lady Marian, iar dacă Griffith i-ar fi destăinuit că e frumoasă, Art ar fi tăbărât cu gura pe el. Mai rău decât atât, dacă tânărul i-ar fi spus că Marian era urâtă și Art ar fi dat cu ochii de ea, s-ar fi convins că stăpânul îl mințise. Cine știe ce explicație ar fi găsit pentru asta! Mai bine să nu se-arate cucerit de înfățișarea Marianei!

Nu-i plăceau femeile cu un comportament prea familiar și care zâmbeau prea mult. Ori poate prea expresiv?

— E tânără, îi spuse el lui Art.

Slujitorul înșfăcă informația din zbor.

— Cât de tânără?

Poate că unii ar fi găsit cuvinte pentru stările sufletești oglindite de surâsul Marianei, dar lui Griffith nu-i venea în minte decât disprețul ei. Capul aplecat într-o parte, privirea amuzată, buzele arcuite, gropițele din obraji.

— Douăzeci. Poate douăzeci și cinci.

— Exact vârsta potrivită pentru tine! sări Art cu însuflețire. Tu ai două'ș'opt. Cum are părul?

Însă Griffith nu-și amintea decât surâsul ei îndrăzneț. Umerii drepți, pieptul scos înainte, dinții sclipitori... și iar gropițele din obraji.

— Roșcat.

— Roșcat... Se înnegură slujitorul. Englezoaicele n-au păru' roșu. Tre' să fie roșu' ăla urât, cu care se vopsesc cucoanele.

Griffith se încruntă, prefăcându-se căzut pe gânduri, dar își amintea. Își amintea al dracului de bine.

— Nu-i vopsit.

— Atunci arămiu?

— Roșcat, întări tânărul. Unii bărbați ar găsi că-i o culoare frumoasă.

— Ca focu'? insistă Art, satisfăcut.

— Mda, încuviință Griffith, cu gândul tot la surâsul ei vesel.

Ochii ușor oblici, obrazul îmbujorat, buzele pline, dinții albi, gropițele... O amuzase înfățișarea lui. Oare cum ar fi să râdă împreună?

— Ca para focului, mormăi Griffith.

Art ridică de pe jos „arma“ Marianei: punga.

— Ce culoare-i sunt ochii?

— Verzi.

— Asta e! declară Art triumfător, sărind în sus de bucurie. Când un bărbat știe ce culoare au ochii unei fete, înseamnă că i-a căzut cu tronc.

— Ce? răcni Griffith, azvârlindu-și compresa cât-colo.

— Când un bărbat...

Griffith sări din pat și făcu un pas spre Art.

— Te-am auzit! Uite ce e, creier de găină, află că nu-mi place femeia asta. E înfumurată, dură, violentă, uşuratică...

— Mie mi se pare tocmai potrivită pentru tine, îndrăzni Art, trăgându-se prudent doi paşi mai în spate.

— Nu-i genul meu! răbufni Griffith, răsuflând adânc, ca să-şi mai domolească furia.

Fără a-şi lua ochii de la zâmbetul şiret al slujitorului, adăugă:

— Ştii bine că mi-ar plăcea o femeie aşezată, care să ştie să brodeze şi să vadă de casă, nu una care aruncă ocheade în dreapta şi-n stânga, care se luptă ca un bărbat şi care — colac peste pupăză! — e pistruiată şi cu părul roşu. Nu-mi convine o femeie atât de frumoasă încât bărbaţii să se lupte cu ea şi între ei, numai ca s-o aibă în patul lor.

Art se apropie şchiopătând şi trânti punga cu bani pe măsuţa de la căpătâiul patului, făcând să zornăie monezile dinăuntru.

— Parcă mi-ai spus că *nu*-i bătrână, grasă şi urâtă.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu mi-ai spus că-i frumoasă...

— Da, şi?

Art începu să fredoneze un cântecel.

— Atunci, înseamnă că mai rămânem aici?

— A apus soarele, nerod bătrân! răspunse Griffith. Sigur că rămânem — dar numai pentru noaptea asta, ca mâine să-i pot înapoia blestemata de pungă. Ai înţeles? Numai până-i dau punga înapoi. Ce mai vrei acum?

— Nimic. Eşti tânăr şi voinic. Tu ştii mai bine ce-i în gândul tău.

— Îmi făgăduieşti să nu-ţi vâri nasul?

— Da, stăpâne.

— Vezi să nu! Parcă nu te-aş cunoaşte!

Mulţumit, Art se îndreptă şontâc-şontâc spre grămada de traiste şi tolbe aduse de la Londra.

— În toată Ţara Galilor nu există un castel ca ăsta. De ce nu te culci puţin? Văd că-ţi ard obrajii.

Griffith se trânti pe pat, bombănind:

— Niciodată n-o pot scoate la capăt cu tine!

Art nu-i acordă nici o atenţie, continuând să critice, plin de dispreţ, englezii şi calităţile lor de luptători.

— În loc de arme şi catapulte, ăştia sădesc flori. În Ţara Galilor aşa un castel ar fi cucerit în două săptămâni.

— Poate că Wenthaven se simte în siguranţă într-un castel situat pe-o insulă, în mijlocul unui lac! spuse Griffith, cu gândul în altă parte.

— Pff! Nu vezi că-şi ţine orătăniile în coteţ şi soldaţii ascunşi în cazarmă?

— Nu-s soldaţi de-ai lui, îl corectă Griffith, ci mercenari.

— Aha! înţelese Art. Nu mă mai mir că Wenthaven îi ţine departe de el. Unii ca ei sunt în stare să atace castelul dinăuntru. Unde pui c-a tocmit o liotă întreagă! Oare nu ştie că-i mai sănătos să-şi aibă oamenii lui?

Griffith îşi mângâie bărbia.

— Şi-a luat pe lângă el o adevărată armată, nu-i aşa?

— Am auzit o mulţime vorbind în velşă.

— Toată lumea ştie că velşii sunt cei mai buni luptători din ţară.

— Şi de ce n-ar lupta flăcăii noştri pentru bani şi pradă englezească? Vrei să mă duc să-i trag de limbă şi să aflu ce cloceşte contele?

Griffith şovăia. Art deschise traistele şi le trânti pe podea.

— Ce vrei să las afară?

— Veşmintele de călătorie. Mâine pornim spre casă.

— E păcat să nu rămâi s-o cunoşti mai bine pe lady Marian.

— Veşmintele de călătorie, repetă Griffith apăsat.

N-avea chef să mai discute cu Art despre Marian. N-avea chef nici măcar să se gândească la ea.

Aflase destule despre profunzimea iubirii unei englezoaice, când se întorsese călare la Londra, după victoria de la Bosworth. Şi auzise ce se vorbea despre Elizabeth de York.

Îi spusese Marianei adevărul. Era scârbit de faptul că Elizabethei nu-i păsase de soarta fraţilor ei şi de zvonul că ar fi avut o legătură cu Richard. Şi Henry fusese scârbit, aşa că nu se arătase prea dornic să se însoare cu aşa o târfă. Dar Parlamentul îşi declarase voinţa. Regele trebuia să-şi respecte făgăduiala de-a se căsători cu Elizabeth. Henry se înclinase în faţa necesităţii,

repetându-şi în gând jurământul făcut pe câmpul de luptă — că nimeni şi nimic nu va reuşi să-i smulgă tronul.

Trecând peste propriile-i simţăminte, o întâlnise pe Elizabeth... şi-şi schimbase complet atitudinea. Să-l fi lovit în cap sau să-i fi atins sexul, şi tot n-ar fi reuşit să-l îmblânzească astfel. Cert e că se căsătorise cu Elizabeth fără să crâcnească şi se comportase fără reproş faţă de ea.

Griffith se vedea nevoit să recunoască faptul că Elizabeth părea a fi o femeie încântătoare.

Totuşi, nu-şi putea scoate din minte că femeia asta trădase, încurcându-se cu Richard, şi se întreba cum reuşea Henry să-şi înfrângă repulsia. Poate fusese cucerit de tinereţea şi farmecul ei, poate... îşi aminti talia subţire a Marianei şi încercă să-şi imagineze sânii ei pe sub tunica tivită cu blană.

Griffith presupunea că regele fusese subjugat de frumuseţea englezoaicei. Dar el unul avea inima împietrită de suferinţe, de război şi griji.

Era convins că niciodată nu va putea acorda unei femei mai multă atenţie decât şoimilor pe care-i creştea.

— Auzi tu, vorbi Art, frecându-şi ochiul. Iar mă necăjeşte rana aia de demult.

— Te-am auzit! se răsti Griffith. Nu-i nevoie să răcneşti.

Încrucişându-şi braţele la piept, Art repetă:

— Pe mine mă supără rana şi tu visezi cu ochii deschişi.

— Nu visez, aşa cum nici pe tine nu te doare rana. Ştii bine că spui asta ori de câte ori vrei să-ţi fac pe plac.

— E păcat să nu aflăm ce are de gând Wenthaven, încercă să-l ademenească Art.

Griffith ezita. Ca reprezentant al regelui, ar fi fost de datoria lui să descopere ce uneltea contele — dacă, într-adevăr, acesta avea gânduri necurate. Dar Wenthaven se bucura de încrederea regelui şi, fără îndoială, ştia că soarta lui viitoare depindea de Henry.

— Voi trimite un mesaj regelui, spuse Griffith. Dacă Henry doreşte să mă cheme înapoi, atunci va da poruncă să mă întorc.

Furios, Art trânti de perete uşile dulapului de lemn sculptat.

— Cred c-am să pun traistele în dulapu' ăsta cu floricele.

— Wenthaven îşi poate permite un „dulap cu floricele" şi un castel fastuos. Doar e una din rudele parvenite ale reginei văduve.

Griffith se întinse alene, oftând adânc.

— A făcut o căsătorie avantajoasă, iar pe timpul lui Edward s-a bucurat de mare trecere la Curte.

— A adunat avere prin sudoarea frunţii, încuviinţă Art. Adică prin uneltiri.

Ridică în aer o cămaşă de-a lui Griffith, fluturându-i mânecile.

— Vezi? Ce-ţi spuneam eu? Ai braţe aşa de lungi că-ţi poţi scărpina genunchii fără să te apleci. Nu zic că nu ţi-ar fi de folos când mânuieşti spada, da' cu pieptu' ăla mare, arăţi ca o putină, iar picioarele ţi-s şi ele aşa de lungi că abia le poţi vârî în pantaloni.

— Şi-acum ce faci, încerci să-mi dai curaj? se stropşi Griffith.

— Bineînţeles. Vreau să înţelegi că fata aia nu te-a pocit mai mult decât erai. Uite ce e: dacă ţii s-o ai, grăbeşte-te, să nu ţi-o sufle altul de sub...

Art îi smulse compresa, înlocuind-o cu alta rece.

— ...nas!

— Nu ţin s-o am.

— De-aia ţi-e mădularu' tot atât de frânt ca nasu'?

— Dracu' să te ia, Art! sări Griffith, cu ochii scăpărând de mânie. Tacă-ţi fleanca, până nu-ţi vâr pe gât şi dinţii care ţi-au rămas!

— Ho-ho, că nu mai pot de frica ta!

Griffith azvârli compresa cât-colo.

— Nu mă interesează o femeie care nu ştie să se stăpânească.

Art nu se lăsă impresionat nici de furia, nici de ameninţările lui Griffith, şi-şi lăsă capul într-o parte, cercetându-şi stăpânul cu o privire pătrunzătoare.

— Şi, mă rog, de ce nu ştie să se stăpânească?

— A fost întâia domnişoară de companie a Elizabethei de York. Ar fi putut avea un soţ bogat şi o mare influenţă la

Curte. Dar și-a distrus viața pentru o noapte petrecută în patul unui om de vază.

— E un păcat din cele mai obișnuite.

— A născut un bastard.

Griffith sesiză condamnarea din propriile-i cuvinte și înțelese că Art îl va face să-și regrete spusele.

— Ah! exclamă slujitorul, învârtindu-se vioi pe lângă patul stăpânului. Va să zică, păcatu' ei nu-i că s-a culcat cu un bărbat, ci c-a adus pe lume pruncu'. Adică nu greșeala, ci faptu' c-a fost dată în vileag.

Necazul cu slujitorii bătrâni și de încredere, își spuse Griffith, nu era că pricepeau tot, ci că se simțeau obligați să-și împărtășească părerile. Dornic să pună capăt criticilor și sfaturilor lui Art, tânărul se grăbi să adauge:

— Cine nu se poate stăpâni pe sine nu merită să stăpânească asupra altora.

— Asta-i un proverb din popor, și încă tare adevărat.

Art se opri în loc, cu privirea ațintită asupra stăpânului.

— Păcat că nu ți-ai amintit de el mai des.

De astă dată, Griffith era nevoit să-și țină gura — cel puțin față de Art, care plătise cu un ochi neghiobiile lui din adolescență.

— Mi-am primit de mult lecția.

— Poate că la fel a pățit și fata asta, Marian — numai că-i e mai greu să-și ascundă dovada greșelii.

În adâncul inimii, Griffith sângera din nou, torturat de amintiri. O amintire ca un ciob de sticlă, ca un țurțure de gheață, ca o lamă de cuțit. Descoperise că amintirile puteau răni la nesfârșit.

Art îl culcă la loc pe pat și-i înlocui din nou compresa.

— Te-am cam rănit cu vorba mea. Te rog să mă ierți. Am vrut doar să înțelegi că toți greșim, și poate-ai judecat-o prea aspru pe fata asta.

Se ridică și murmură îndeajuns de tare să poată fi auzit de Griffith.

— Și totu' pentru c-a izbutit să ți se vâre pe sub piele.

— Sunt aici din porunca regelui, replică Griffith, deși nu era prea convins. Atât și nimic mai mult.

Art deschise un buzunăraș al sacului și scoase o hârtie împăturită, pe care o întinse stăpânului.

Griffith recunoscu sigiliul de ceară stacojie. Neliniștit, apucă scrisoarea, fără a-și lua ochii de la bătrân.

— E de la rege. Ți-a trimis-o personal, prin secretarul lui. Urma s-o primești după întâlnirea cu lady Marian.

Deși nu știa să citească, Art se aplecă peste pat în timp ce Griffith citea mesajul, cercetând scrisul regal cu o privire de cunoscător.

— Ceva interesant?

Griffith înfășură la loc scrisoarea, dându-i-o slujitorului.

— Arde-o și desfă bagajele. Rămânem la castel. Afurisită treabă!

Art se scărpină după ureche, unde mai creșteau câteva șuvițe răzlețe.

— Nu ți-a zis și de ce?

— Asta-i stilul lui Henry. Poruncește, dar nu explică. De-aia a trimis scrisoarea prin Oliver King. Dacă aș fi stat de vorbă cu regele între patru ochi, i-aș fi cerut să-mi spună adevărul.

— Isteț băiat, așa-i? exclamă bătrânul, cuprins de admirație. Și ce ți-a poruncit?

— Să rămân aici oricât va fi nevoie și să veghez asupra Marianei și-a fiului ei.

Art aruncă pergamentul în foc, vârându-l sub jăratic cu vătraiul.

— Și de ce-i regele îngrijorat de soarta lor?

— Nu știu, răspunse sec Griffith. Henry nu mi-a împărtășit niciodată grijile lui.

— Da'-i tare ciudat că-l interesează fata asta.

Se înapoie la grămada de haine, răscolind printre ele cu vârful piciorului.

— Cred c-ar trebui să le agăț în dulap. Noroc că mergeai acasă și ți-ai luat toate hainele, ca să le dai la spălat, altfel nu știu, zău, ce-ai fi pus pe tine, cu atâta lume simandicoasă.

— Mă miram eu de ce insista Henry să-mi vizitez părinții. Se vede treaba că-l frământa ceva.

Griffith se ridică, așezându-se pe marginea patului.

— Am auzit că are necazuri în Irlanda.

— Ce fel de necazuri?

— Cică acolo ar fi fugit contele de Warwick.

Art oftă, cu resemnarea velşului mândru de ignoranţa sa cu privire la nobilimea engleză.

— Şi asta are vreo importanţă?

— Contele de Warwick, începu să-i explice Griffith, e fiul răposatului duce de Clarence.

Slujitorul oftă din nou.

— Fii atent!

Griffith luă trei mere din fructieră şi le puse pe masă. Apoi ridică pe cel mai mare şi mai frumos, zicând:

— Ăsta-i regele Edward, tatăl Elizabethei de York.

— Cam gras, regele nostru! remarcă Art.

— Şi chiar era. Acesta — urmă Griffith, arătând alt fruct, pipernicit şi zbârcit — e regele Richard, uzurpatorul, care-a fost învins şi ucis la Bosworth.

Tânărul luă în mână al treilea măr, cel mai mic dintre toate.

— Iar ăsta-i ducele de Clarence. Toţi trei au fost fraţi şi descendenţi ai casei de York.

— Chiar că seamănă unu' cu altu'! îşi dădu Art cu părerea.

— Doi dintre ei au fost regi. Deşi Clarence n-a ajuns pe tron, totuşi are un fiu.

— Aha!

Chipul zbârcit al slujitorului se lumină dintr-o dată.

— Contele de Warwick!

— Întocmai. Nepotul celor doi regi din familia York şi, prin urmare, moştenitorul lor la tronul Angliei.

— Care-acum e în Irlanda?

— Nu. Contele de Warwick e la loc sigur, sub protecţia lui Henry, în Turnul Londrei.

Art se frecă din nou la ochi, bombănind:

— Niciodată n-am să pot pricepe cum vine cu regii ăştia, cu fiii şi cu nepoţii lor.

— Ia gândeşte-te, îl îndemnă Griffith. Moştenitorii lui Edward au dispărut în temniţa din Turnul Londrei. Nimeni nu i-a mai văzut vreodată, probabil au fost ucişi de unchiul lor...

Arătă spre mărul cel zbârcit.

— ...Richard. Acum Henry „are grijă" de alt moştenitor. Dacă ai face parte dintre lorzii care nu l-au sprijinit pe Henry, ce-ai crede?

— Că Henry l-a ucis pe contele de Warwick.

— Întocmai. Şi dacă n-ai fi susţinătorul lui Henry, cum te-ai gândi să-l detronezi?

Art renunţă la aerul încurcat de adineauri.

— Aş cere să fie rege contele de Warwick, aş strânge armată şi-aş ataca Anglia dinspre Irlanda, care sprijină în continuare casa York.

Griffith puse merele la loc, în fructieră.

— Arthur, eşti cel mai înţelept din...

În clipa aceea răsună o ciocănitură în uşă. Art şi Griffith schimbară o privire rapidă. Slujitorul se duse să deschidă. În prag se ivi o cameristă bătrână şi corpolentă, care zâmbi, făcând o plecăciune.

— Sunt Jane şi-am fost trimisă să vă ajut la despachetat.

Chicoti, dând cu ochii de grămada de haine de pe podea, apoi îngenunche şi începu să pună separat pantalonii, cămăşile, ciorapii, mantiile.

— Se pare că aveaţi nevoie de ajutor. N-am să înţeleg niciodată de ce bărbaţii ţin să se ocupe singuri de rufăria lor. sunt pur şi simplu neajutoraţi.

— Ia uitaţi-vă! Deşi-i neagră...

Aruncă o privire la mormanul de haine.

— ...ca mai toate veşmintele domniei tale, ar merita mai mult decât s-o îndesaţi într-o traistă şi s-o plimbaţi prin toată ţara. Asta o iau cu mine chiar acu', stăpâne, ca mâine s-o puteţi purta.

Nici nu-şi închipuia că tânărul s-ar fi putut împotrivi, iar când acesta deschise gura să vorbească, bătrânul îi puse mâna pe braţ, cu o privire ce părea a spune: „Lasă-mă pe mine!" Griffith tăcu. Art ştia cum să se poarte cu o femeie — de fapt, cu toate — aşa că făcu un pas înainte şi se înclină, zâmbind cu gura până la urechi.

— Eu sunt Art, bărbatu' care-ţi va fi veşnic recunoscător pentru ajutoru' pe care ni-l dai.

După toate aparenţele, Jane avea experienţa flirturilor.

— Mă bucur să te cunosc, Art, surâse ea.

— Vrei să iei şi celelalte haine? întrebă politicos slujitorul.

— Mă ocup io şi de ele, iar stăpânul tău va avea câte una curată în fiecare zi, cât timp veţi vrea să staţi aici. Da' pentru la iarnă va trebui să-i găsim şi-o mantie mai groasă. Nu-ţi fă griji, că...

Era prea mult pentru Griffith.

— Ce te face să crezi că vom rămâne şi la iarnă? izbucni el. Doar i-am spus lui Wenthaven că plec mâine.

Jane îşi îndreptă spatele, ţintuindu-l cu o privire nedumerită.

— Am greşit io camera? Nu sunteţi sir Griffith ap Powel?

Art îi dădu un ghiont stăpânului său şi zise:

— Ba chiar aşa. Numai că 'mnealui e un nerecunoscător, care nu pricepe ce mult faci pentru el. Uite, io...

Se apropie, luând-o de mână pe Jane.

— ...io îţi admir efortu' de-a munci până târziu. Bărbatu-tău se poate socoti un om norocos.

Se aplecă şi-i sărută degetele cu eleganţă.

— Sunt văduvă, chicoti Jane.

— Văduvă? Ce trist! murmură Art, lungind ultimul cuvânt, ca să-i dea a înţelege că o compătimea sincer.

Jane surâse către el, iar Griffith îşi drese glasul, supărat şi mustrător.

Femeia îşi aduse brusc aminte unde se afla şi încremeni într-o atitudine respectuoasă.

— Tot ce ştiu io e că Înălţimea Sa, contele, ne-a dat poruncă înainte de culcare şi ne-a spus c-o să rămâneţi multă vreme şi că să vă slujim ca pe un oaspete de seamă. Da' io n-am mai aşteptat până mâine şi mi-am zis: „Păi aşa ne purtăm noi cu un oaspete de seamă?" Cum să aşteptaţi până mâine ca să vă curăţăm hainele? Aşa c-am venit — şi bag seama că nu degeaba.

Uluiţi, cei doi bărbaţi se holbau la slujitoarea cu braţele pline de haine. Cum nu scoteau nici un cuvânt, Jane ridică din umeri.

— Vi le-aduc cât aţi clipi din ochi!

Apoi, aruncând o privire furişă către Griffith, plescăi din limbă.

— Da' văd că v-a pocnit zdravăn lady Marian. De când o ştiu, e iute la mânie. Nu vrei să închizi uşa după mine, Art?

Bătrânul se grăbi s-o ajute, apoi se întoarse spre stăpânul său şi întinse mâna, într-un gest plin de nevinovăţie.

— N-am suflat nimănui o vorbă despre lady Marian şi despre nasu' tău. V-o fi zărit careva certându-vă..

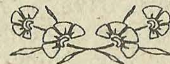
— Puţin îmi pasă de lady Marian şi ţâfna ei! replică Griffith. Mă întreb cum de-a aflat Wenthaven înaintea mea că voi rămâne la castel?

— L-o fi vestit regele, îşi dădu cu părerea slujitorul. Doar îşi trimit scrisori unu' la altu'.

— Nu cumva pereţii de-aici au urechi? insistă Griffith, arătând spre lambriurile sculptate.

Art aruncă o privire de jur-împrejur, înţelegând imediat la ce se gândea stăpânul. Dar înainte de-a apuca să dea drumul unui potop de vorbe furioase, Griffith adăugă, liniştit:

— Să dormi iepureşte, Art. După păţania de azi, s-ar putea să cad lat ca un buştean. Se pare că treaba-i mai complicată decât mi-am închipuit.

Căţelul care dormea lângă Wenthaven scheună uşor, trezindu-şi stăpânul. Contele rămase cu ochii închişi, ascultând. Ceva foşnea prin tufele din dreptul ferestrei. Ceva... nu, cineva! Îşi linişti câinele, mângâindu-l pe cap. În cadrul ferestrei deschise se ivi o siluetă, căţărându-se cu mişcări greoaie. Necunoscutul se apropie de pat, unde câinele tremura, gata să sară. Wenthaven aşteptă până ce individul se aplecă asupra patului, apoi şuieră scurt:

— Şo pe el!

Câinele se repezi înainte, cu un mârâit înfricoşător. Femeia de lângă Wenthaven începu să ţipe, iar atacatorul slobozi un potop de înjurături şi blesteme în care amesteca limbajul grăjdarilor cu cel al saloanelor aristocratice. Wenthaven recunoscu glasul, dar lăsă câinele să-şi facă plăcerea, muşcând

zdravăn de câteva ori, timp în care el se înarmă cu spada. Apoi își chemă câinele, răsplătindu-l cu vorbe și gesturi duioase, și i se adresă lui Adrian Harbottle:

— Ce cauți în iatacul meu?

— Potaie afurisită! spumegă Harbottle. Și-a înfipt colții în gleznele și-n brațul meu. Uite cum sângerez! Mă doare-al dracului!

— Sângerează cât poftești, dar nu pe covor! E nou și m-a costat o groază de bani, replică sec Wenthaven.

— Așa o fi... mormăi atacatorul, înfășurându-și brațul într-o batistă și pășind pe lespezile de piatră ale încăperii.

— Te întreb încă o dată, ce cauți în iatacul meu?

— Am venit să cer socoteală! clocoti Harbottle. Să mă răzbun!

— Să te răzbuni? Pentru ce?

Își ținea spada pregătită, însă deocamdată se mulțumea să-l șfichiuiască doar cu vorba.

— Pentru că ți-am oferit ospitalitatea mea? Pentru că te-am îndopat cu mâncare mai mult decât încape în burta unui om normal? Pentru că ți-am înghițit purtarea necioplită?

— Ai uneltit împotriva mea, insistă Harbottle.

— *Eu* am uneltit împotriva ta? Eu?

Wenthaven își îndulci glasul, continuând pe un ton ironic.

— Iubito, aprinde te rog sfeșnicul de colo. Tocmai a răsărit luna. Ia să ne uităm mai bine la stârpitura asta.

Cu mâna încă tremurândă, femeia aprinse sfeșnicul, luminând încăperea.

— Sigur, ai o femeie nurlie în pat, o sumedenie de oaspeți și-un castel în mijlocul lacului — dar toți îți fac ochi dulci numai pentru că ești plin de bani.

— Te referi și la tine? îl întrerupse Wenthaven.

— Eu am venit aici cu inima deschisă, bucuros să mănânc bine și să am un acoperiș deasupra capului. Nu mi-am închipuit că pentru asta va trebui să plătesc cu onoarea mea.

Wenthaven izbucni într-un râs nestăpânit.

— Cu onoarea ta? Ce onoare poate avea unul ca tine? Frate-tău e baron, iar tu n-ai nici un viitor, decâtăla pe care ți-l poți face cu o mutră ca a ta. Onoare? Hai, scutește-mă!

— Îmi ceri să fac lucruri pe care nu le-ar accepta nici un om cu bun-simț.

Chipul lui Harbottle era leoarcă de sudoare.

— Să ascult pe la colțuri, să aflu secrete, să caut pe sub stâncile unde se-ascund spiritele răului...

— Dar te pricepi atât de bine!

— Nu-i adevărat! protestă Harbottle.

Wenthaven își dădu sema că trebuia să-l ia cu binișorul. Natura îl înzestrase pe Harbottle cu o frumusețe care făcuse din el un răsfățat. Se obișnuise să-i cadă toți la picioare. Tot natura îi mai dăduse un strop de minte și putere.

Iar Marian îi zgâlțâise zdravăn încrederea și orgoliul. Sigur că, în această situație, bărbatul din el cerea o satisfacție. Iute la mânie, cu sângele fierbinte, plin de iluzii cu privire la o virtute inexistentă, Harbottle îi amintea lui Wenthaven de o javră nedresată: era zăpăcit, fără un scop în viață, dar capabil de minuni odată ce-ar fi încăput pe mâna unui stăpân priceput.

E drept că Wenthaven nu se ocupa decât de câini de rasă, dar principiul era același. Făcând un semn cu spada, zise:

— Toarnă-ți niște vin. E cel mai bun soi din pivnițele mele.

— Să nu-ți închipui că mă poți duce cu zăhărelul, ca pe un copil! protestă Harbottle.

Totuși, își turnă vin și trase o înghițitură zdravănă. Brusc, se lumină la față.

— Chiar că-i bun!

— Ți-am spus. Acum stai jos.

Harbottle se încruntă din nou.

— Nu.

O lovitură năprasnică, apoi o mângâiere a stăpânului, Contele îi puse vârful spadei în piept.

— Te rog, stai jos.

Harbottle se supuse, ca un ogar ascultător. Cu ochii lui albaștri și triști, privi cum Wenthaven își umple cupa la rândul său, așezându-se în jilțul din celălalt capăt al încăperii.

— După câte înțeleg, începu Wenthaven, nu ți-am folosit corect talentele. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că ești mult prea distins ca să tragi cu urechea.

— Nu.

Harbottle își goli cupa, iar Wenthaven făcu semn femeii să ia carafa și să-i toarne din nou.

— Sigur că nu, întări contele.

Se prefăcea că bea dar, în realitate, abia dacă-și muiase buzele în vin.

— Astăzi mi-ai dovedit că puterea ta stă în spadă.

Harbottle sări în picioare, indignat.

— Nu-ți îngădui să râzi de mine.

Wenthaven ridică din sprâncene.

— Cine râde? Ți-am făcut un compliment cât se poate de sincer.

Văzu că tânărul șovăia și-i arătă din nou cu vârful spadei către scaun.

— Stai jos.

De data asta, Harbottle nu se mai împotrivi și-și reluă locul în jilț.

Wenthaven urmă, ca un stăpân mulțumit:

— Când te-am încurajat să lupți cu lady Marian, ar fi trebuit să te previn cât e de vicleană. Toată lumea a văzut că o protejai, pentru că era femeie. Numai că ea a profitat de slăbiciunea ta.

Harbottle rămăsese cu gura căscată.

— Vorbești serios?

— Fără îndoială. Toți se minunau ce frumos știi să te lupți.

— Sigur că-s bun! Chiar foarte bun! Așa mi-am câștigat existența până acum, dar bănuiesc că asta nu-i o noutate pentru dumneata.

— Ce te face să crezi că știam?

— Pentru că întotdeauna știi tot. Aș putea să jur că fiecare din cei care mănâncă la masa dumitale își plătește porția dezvăluindu-ți câte o taină. Pun prinsoare că ești omul cel mai bine informat din tot regatul.

— Mă măgulești, spuse Wenthaven, bătându-se ușor cu vârful unghiei peste dinții din față.

Apoi, înțelegând că sosise vremea să pună punctul pe *i*, adăugă:

— Nu ne aflăm aici ca să discutăm despre mine, ci despre tine. Despre tine și despre nevinovata lady Marian. Am dreptate?

Auzind numele Marianei, lui Harbottle începu să-i tremure mâna.

— Ce legătură am eu cu lady Marian? întrebă el cu glas gâtuit.

„Ogarul ăsta a luat urma unei jivine“, își spuse Wenthaven.

— Parcă voiai s-o cunoști mai îndeaproape, nu? Se pare că nu prea te băga în seamă și atunci ți-am sugerat s-o provoci la duel. Credeam că dac-ai s-o învingi, îți va arăta un dram de respect.

Oftă adânc.

— Nu m-am gândit că poate, totuși, te va învinge ea... Probabil că erai cu ochii la silueta ei admirabilă. Mă înșel cumva?

Se uită țintă la Harbottle, care-și feri privirea.

— N-ai de ce să te rușinezi. Sunt de-aceeași părere cu tine că sânii Marianei n-au pereche în tot regatul. Sigur că nu-i frumoasă cum ești tu, dar puțini sunt destul de înalți ca să-i fie pe potrivă — așa ca tine. Îmi închipui că cei ce au norocul să ajungă în patul Marianei descoperă că fata își poate încolăci picioarele în jurul lor de două ori!

Harbottle se simțea cuprins de o ciudată fierbințeală.

Wenthaven își îngădui să surâdă, și imediat slobozi „ogarul“ din lesă.

— Eu am învățat-o să se dueleze, dar n-am fost atât de naiv încât să-i dezvălui chiar *tot* ce știu.

Harbottle icni scurt. Wenthaven se strădui să pară cât mai sincer.

— Ce-ai zice să-ți dau și ție niște lecții? Aș fi încântat să-ți arăt câteva șmecherii de care ea n-are habar.

Harbottle căzu drept în plasa lui Wenthaven.

— Vreau să-mi mai încerc o dată norocul cu „domnișoara Mare-și-Tare“. Când am s-o înfrâng, va fi la cheremul meu. Desigur...

Își privi mâinile frumoase, cu un surâs viclean.

— La început se va zbate să-mi scape, dar până acum n-am fost niciodată refuzat de o femeie.

Înfumurarea lui îl lăsă pe conte fără replică. Wenthaven se întrebă câte femei îl refuzaseră în realitate pe Harbottle și se treziseră trântite pe spate, neputincioase în fața dobitocului încrezut din fața lui.

Nu asta îi era intenția în ce-o privea pe Marian. Era convins că fata își va dovedi adevărata valoare.

— Va fi greu s-o fac să accepte o nouă confruntare, îl preveni contele. A fost o prostie să-i insulți fiul.

Harbottle își coborî colțurile gurii într-un zâmbet disprețuitor.

— Puiul ăla de cățea nu-i decât un bastard.

Wenthaven simți că începe să-și piardă răbdarea, dar se sili să-și țină firea. Harbottle rămânea o armă în mâna lui — chiar dacă imperfectă. Ori contele avea mare nevoie de astfel de arme, întrucât Henry Tudor îl trimisese pe velșul cel uriaș ca s-o păzească pe Marian. Asta însemna că regele avea niște bănuieli.

— Puiul de cățea e bastardul *ei* și îl iubește foarte mult, replică Wenthaven.

Din ce în ce mai pornit, Harbottle își urmă gândul.

— De fiecare dată când vreau să-i vorbesc, ea se ocupă de plodul ăla. Îmi vine să-i fărâm capul.

— Să nu-i faci vreun rău lui Lionel! izbucni Wenthaven alarmat. Țin tare mult la puștiul ăsta. Acum, ascultă planul meu. Rămâi în umbră până când te învăț câteva trucuri pe care ea nu le cunoaște. Pe urmă n-ai decât să-i insulți fiul. Cu siguranță că te va provoca la duel.

— Și eu ce câștig din toate astea?

— Mai mult decât îți închipui, îi făgădui contele. Acum fă-mi plăcerea și pleacă tot pe unde-ai venit.

— Nu.

Harbottle se aplecă înainte, cu degetele încleștate pe brațele jilțului.

— Nu voi accepta promisiuni atât de vagi. Dacă-ți fac pe plac și-o înving pe lady Marian...

— Nu doar pe placul meu, ci și pe-al tău, îi aminti Wenthaven.

— Bun, și pe-al meu! Dar vreau s-aud ce câștig eu din toate astea. Să-mi spui acum, și cât se poate de clar.

Wenthaven șovăi o clipă. De regulă, prudența îl îndemna să nu dezvăluie nimănui ce avea de gând . Dar în situația de față nu era nici un pericol. Putea oricând să sacrifice jigodia asta puturoasă, oferind-i-o lui Henry, și cu asta basta.

— Dacă o provoci la duel și-o învingi pe lady Marian, va trebui să te primească în patul ei. Iar după ce-o vei tăvăli îndeajuns, nu va avea încotro și va fi nevoită să te ia de bărbat. Îți garantez eu.

— Dar dacă se împotrivește?

Wenthaven răspunse cu glas tăios ca o lamă de pumnal.

— E femeie. Trăiește din mila mea, așa că va face precum îi poruncesc.

— Când te-aud vorbind astfel, mai că mi se face milă de ea.

Wenthaven observă că expresia lui Harbottle oglindea cu totul altceva decât compasiune.

— Nu pomeni nimănui despre ce-am discutat aici, altfel s-a dus surpriza pe care i-o pregătim Marianei.

Plin de entuziasm, Harbottle se strecură afară pe fereastră și dispăru printre tufișuri. Contele stinse lumânările, mulțumit de rezultatul întrevederii. În clipa aceea, simți o atingere ușoară.

Noua lui amantă se sprijini cu capul de brațul său, trăgându-se aproape de el.

— Eu nu te doresc pentru că ești bogat, murmură ea cu glas senzual și prefăcută sinceritate. Iar tu nu mă vrei doar ca să te folosești de mine. Omul acela îngrozitor nu știe ce vorbește.

— Sigur că nu.

Wenthaven îi mângâie căpșorul bălai, mințind la rândul lui.

— Noi ne vom iubi întotdeauna, iar când va veni vremea, te voi lua de soție și vei fi contesă. Niciodată n-aș putea profita de o femeie care mă iubește așa cum mă iubești tu.

Și zâmbi în întuneric unui gând numai de el știut.

Capitolul 3

În cameră mai era cineva. Chiar lângă Art, care dormea la picioarele patului lui Griffith. Slujitorul îşi zgâlţâi stăpânul, ca să-l trezească. Griffith, care avea instinct de luptător, se strădui să respire în continuare cât mai liniştit, în timp ce ochii lui se obişnuiau treptat cu jocul de umbre şi lumini lăsat de raza lunii în întunericul din jur. Întoarse întâi capul şi văzu o siluetă ghemuită lângă sacii de drum, prea departe de fereastră ca s-o poată recunoaşte. Necunoscutul cotrobăia prin lucrurile lui, în timp ce Griffith îl supraveghea cu atenţie.

Umbla cumva după bani? Sau poate era trimis de Wenthaven ca să spioneze?

Hoţul se ridică, având mâinile goale. Era un tinerel bine făcut, îmbrăcat cu pantaloni strâmţi şi tunică. Se duse în vârful picioarelor până la dulap şi-l deschise, pipăind fără zgomot obiectele dinăuntru. Griffith măsură distanţa până la uşă. Când băieţandrul va termina cu scotocitul şi va vrea să plece, Griffith îl va sili să rămână. E drept că hoţul avea picioare lungi, dar nu mai lungi ca ale lui Griffith, care era hotărât să ajungă primul la uşă.

Însă nu mai era nevoie. Vădit nemulţumit, hoţul închise dulapul şi se apropie tiptil de patul tânărului.

Pe măsuţa de-la căpătâi se găsea punga cu bani a Marianei.

Cu o exclamaţie şoptită, băieţandrul o apucă triumfător şi, în aceeaşi clipă, Griffith sări din pat, scoţând un urlet. Hoţul ţipă şi se răsuci spre el. Griffith îl înşfăcă de mijloc, trântindu-l pe pat. Îi altoi vreo doi ghionţi, ferindu-se de loviturile care ţinteau cu precizie spre nasul său. Până la urmă izbuti să-l prindă de mâini, imobilizându-l. Ţinându-l bine cu o mână, îşi propti braţul în gâtul atacatorului.

Un parfum delicat, precum şi instinctul său fără greş îi dezvăluiră brusc lui Griffith identitatea musafirului nocturn.

— L-ai prins? întrebă Art, furios ca un vechi războinic ce era.

— Am prins-*o*, îl corectă acru Griffith, şi în aceeaşi clipă prizoniera încetă să se mai zbată.

— Ce dracu' spui acolo?

Art aprinse o lumânare şi-o ridică, luminând un chip sfidător, încadrat de plete roşcovane. Brusc, trăsăturile bătrânului se îmblânziră şi gura ştirbă se destinse într-un zâmbet.

— Aş putea jura că-i lady Marian.

— Întocmai.

Continuând s-o imobilizeze cu trupul lui, Griffith se sprijini pe genunchi, cercetându-şi prada.

— Lady Marian, într-o costumaţie pur şi simplu scandaloasă.

Abia acum vedea că tunica cu mâneci lungi fusese căptuşită, astfel încât să-i ascundă sânii. Fusta scurtă care se zărea sub cingătoare era menită să-i acopere coapsele pline. Dar după atâta zbatere şi luptă, poalele fustei se ridicaseră, dezvelind locul în care — după îmbrăcăminte — ar fi trebuit să se vadă podoaba bărbătească.

— Fir-ar dracu-al dracului!

Stânjenit, scandalizat şi... — Dumnezeule, nu cumva aţâţat? — Griffith îşi întoarse privirea către chipul fetei.

— Ce cauţi aici? Ce-i cu hainele astea caraghioase?

Buzele ei pline tremurau ca ale unui copil prins asupra faptului. Totuşi se strădui să-şi păstreze o oarecare demnitate.

— Nu puteam veni să te jefuiesc în rochie lungă și jupon! protestă ea.

— Să mă jef...

— Și bine-ar fi dac-ai vorbi mai încet și-ai stinge lumânarea aia! îl certă fata, în șoaptă, ceva mai sigură pe ea, acum că-și revenise din surpriză. Contele are spioni peste tot și-ți jur că n-aș vrea nici în ruptul capului să afle toți pățania din noaptea asta.

Griffith se uită la Art, care dădu din cap aprobator. Bătrânul stinse lumânarea, spunând:

— Ai face bine să descaleci de pe ea până nu mă înfurii ca o fată bătrână și nu mă duc să chem preotul.

Griffith sări în picioare ca o pisică opărită.

— Ia vezi de întreab-o despre Wenthaven înainte să-i dai drumul! insistă slujitorul.

— Nu plec nicăieri.

Marian luă punga de pe noptieră, evitând să privească spre cei doi.

— Cel puțin, nu fără asta. Știți bine că-i a mea.

Glasul lui Griffith trăda o adâncă dezamăgire.

— E lacomă de bani și hoață...

— Griffith... îl dojeni Art.

— Are dreptate, recunoscu Marian, netulburată.

Prea netulburată. Urechea lui Griffith sesiză tonul mândru și ferm al unei ființe acuzate pe nedrept și resemnate în fața învinuirilor nemeritate.

— Nu, nu ești hoață! se scuză el. Așa cum ai spus, banii sunt ai tăi.

Ea își legă punga la cingătoare.

— Atunci sunt numai lacomă de bani.

Art o luă pe după umeri, ca un spiriduș binevoitor.

— Câtuși de puțin. Doar trebuie să-ți hrănești copilașu', nu-i așa?

Marian încercă să se tragă deoparte, dar bătrânul o conduse până la fereastră.

— Ei, fetițo, acum uită-te în ochii mei și spune singură dacă ai sau nu încredere în mine.

Bineînțeles că avea încredere. Din clipa când lumina lunii poposise pe ochiul lui albastru, pe obrazul zbârcit și pe surâsul blând, Marian căpătase încredere deplină în Art, așa cum se întâmpla cu toate femeile care-i ieșeau în cale.

— Griffith — începu slujitorul, arătând spre stăpânul său cu un deget noduros — nu înțelege de ce ai nevoie de banii Maiestății Sale, regina. Numa' că el nu știe ce înseamnă să fii tată. N-a crescut copii și habar n-are că lor le trebuie haine, încălțări, mâncare, doftori să-i vindece de febră...

— Și preot, să-i îngroape...

Griffith tresări, șocat de vorba șoptită a Marianei. Cunoștea povestea lui Art și durerea ascunsă în cuvintele „doftori să-i vindece de febră".

Și Marian sesizase tremurul din vocea bătrânului.

— Ai copii, Art? întrebă ea în șoaptă.

Slujitorul își drese glasul.

— Nu mai am, fetițo. I-am salvat dintr-un război și pe urmă i-am pierdut pe toți șase și pe mama lor. Au murit de foame și mizerie.

Marian îl înghionti încet, ca o pisicuță care caută mângâiere. Bătrânul îi netezi ușor părul cu mâna lui uscată. Apoi, forțându-se să pară vesel, zise:

— Acu', ia spune-ne și nouă, e-adevărat că Wenthaven știe tot despre oaspeții castelului și treburile lor?

Fata zâmbi șăgalnic, de parcă n-ar fi fost mișcată de povestea lui Art. Griffith aproape se îndoia că fusese martorul acelor momente de compasiune. Singura dovadă că nu visase era lacrima pe care bătrânul și-o ștersese pe furiș.

Marian făcu semn spre zidurile din jurul lor și murmură:

— Wenthaven e în stare să vândă secrete și diavolului, numai că-i prea lacom și păstrează totul pentru sine. Pereții camerei ăsteia ascund zeci de orificii prin care se poate trage cu ochiul sau urechea — iată de ce-i rezervată oaspeților mai de seamă.

Zâmbi poznaș spre Griffith.

— Dar ce-ai făcut ca să-l interesezi atât de mult pe conte?

— O întrebare cât se poate de potrivită, răspunse tânărul. Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Marian îşi strecură mâna spre punga de la cingătoare, jucându-se cu monezile. Apoi, privind în ochii trişti şi rugători ai lui Art, adăugă:

— Am să vă mut în altă cameră. Una sigură.

Griffith îi supraveghea toate mişcările.

— De ce-ţi închipui că-i poţi muta pe oaspeţii lui Wenthaven fără ca el să protesteze?

Marian îşi puse mâna în şold, zâmbind încrezătoare.

— Ştiu eu cum să-l iau pe Wenthaven.

— Şi ce te face să crezi că altă încăpere e mai sigură? insistă Griffith.

— Ai să vezi şi singur.

Făcu doi paşi într-o parte, ieşind din bătaia razelor de lună.

— Adună lucrurile stăpânului, Art. Vă conduc în altă cameră.

— Nu prea am ce s-adun, se strâmbă Art. Una, Jane, a luat toate hainele la curăţat. Mâine o să merg să-i spun să le trimită în camera a nouă — unde-o mai fi şi aia.

Marian ieşi pe coridorul luminat de sfeşnice şi se aplecă să-şi tragă o pereche de cizme bărbăteşti din piele.

Griffith o apucă de braţ, răsucind-o cu faţa spre el.

— De ce nu mi-ai cerut mie banii?

Voia să afle adevărul. Voia să-i cunoască gândurile cele mai tainice.

— Când? întrebă ea, ca să câştige timp.

— Chiar şi mâine.

— Mâine s-ar fi putut să pleci, răspunse fata.

— Dac-aş fi plecat fără să-ţi înapoiez punga, aş fi fost un hoţ.

— Nu... Nu un hoţ — murmură Marian, cu ochii la nasul lui umflat — ci un om supărat...

— Deci asta-i părerea ta despre mine! Mă credeai în stare să te jefuiesc ca să mă răzbun pentru un fleac?

— Te rog să mă ierţi, şopti ea.

Ofensat de jignirea adusă onoarei sale, Griffith mormăi:

— Tot e ceva...

— Nu te-aş fi lovit, orice-ai fi spus, dar când ai insultat-o pe lady Elizabeth...

— Stai puţin, o opri el, ridicând mâna. Vrei să spui că-ţi ceri scuze, nu pentru jignirea adusă onoarei mele, ci pentru lovitură?

Ea îl privi ţintă şi răspunse răspicat:

— Numai o naivă s-ar bizui pe onoarea unui bărbat.

— Ce fel de bărbaţi ai cunoscut tu până acum?

Marian îşi înclină capul, sincer mirată de mânia lui. Griffith schiţă un gest, dezgustat nu de ea, ci de bărbaţii care-o aduseseră la aceste amare concluzii.

— Hai, condu-ne.

Marian porni spre capătul coridorului, urmată de Art şi Griffith. Bătrânul slujitor chicoti încet şi suflă la urechea stăpânului:

— O să cam ai de furcă, flăcăule! Poate-ar trebui să te dai bătut încă de pe-acuma.

Marian întoarse capul, neliniştită, să vadă dacă cei doi veneau după ea. Sau poate îl auzise pe Art? Griffith îşi încovoie umerii, privind-o încruntat.

— Chiar nu zâmbeşti niciodată? îl întrebă fata, iritată de proasta lui dispoziţie.

Nu aşteptă răspunsul, ci luă în mână unul din sfeşnicele de pe coridor. Fără a da semne că respectă proprietatea contelui, aşeză sfeşnicul pe o policioară de sticlă aurie şi deschise o uşiţă ascunsă în perete. Griffith fu nevoit să se aplece ca să treacă pragul, poticnindu-se de prima treaptă a unei scări în spirală.

— Asta duce în foişor! constată el, neputându-şi ascunde respectul pentru Marian. Mda, acolo nu văd cum ar putea trage careva cu urechea.

Ea zâmbi, oarecum stânjenită.

— Wenthaven nu vine aici niciodată.

Razele de lună pătrundeau prin fantele pentru săgeți. Marian ridică sfeșnicul, dar Griffith nu putu zări decât un tunel întunecat deasupra capului. Sub scări se întindea pardoseala de piatră și scânduri.

— Aceasta e o veche aripă a castelului, spuse fata, privind de jur-împrejur. Fiecare piatră vorbește de vremuri de demult.

— Da, da, încuviință Art, trăgând aer în piept. Chiar și mirosu' amintește de alte vremuri.

Marian îi zâmbi și începu să urce treptele două câte două.

— Tare-i impulsivă! mormăi Griffith, urmând-o în același ritm.

Sub pretextul că voia s-o ferească de un eventual accident — pentru că scara nu avea balustradă — Griffith îi studia de fapt, șoldurile unduioase și picioarele lungi. Până în prezent, îl dezgustase ideea unei femei îmbrăcate în pantaloni, dar priveliștea se dovedea ispititoare, oricât de greu i-ar fi venit să recunoască. Mușchii care jucau sub pantalon, coapsele puternice îl vrăjeau, dându-i un fel de amețeală, astfel încât, în clipa când ea se opri brusc în capul scărilor, Griffith se dădu înapoi o treaptă, lovindu-se la genunchi.

Ea îl apucă de braț ca pe un bătrân.

— Ți-e rău?

— Nu! se răsti Griffith.

Apoi, frecându-și noua vânătaie și fulgerându-l cu privirea pe Art, care râdea pe înfundate, întrebă:

— Unde-i camera aia?

— Aici.

Marian deschise o ușă pe care tânărul nici n-o observase și ridică sfeșnicul.

— Hai, intră!

Griffith pătrunse în încăperea mirosind a praf. Lady Marian îl urmă, luminând pereții cu sfeșnicul. Camera avea un aer elegant și melancolic. Chiar în mijloc se găsea un pat de lemn sculptat, cu baldachin și perdele de brocart. Zidurile erau acoperite de tapiserii cu scene domestice, de vânătoare sau de bătălie. Mai încolo se zărea un șemineu imens, dar stins și lipsit

de lumină și căldură. Jilțurile tânjeau să îmbrățișeze o siluetă omenească.

— Bine, dar asta nu-i o cameră de oaspeți, protestă tânărul. E...

Marian pufni în râs și râsul ei pluti o clipă între zidurile încăperii. Dintr-o dată camera se însufleți, devenind mai caldă și mai primitoare.

— Aici a fost dormitorul contesei, soția lui Wenthaven.

— Știrea asta nu-i de natură să mă liniștească, insistă Griffith.

— Se zice că-i plăcea să se izoleze de zarva castelului, continuă Marian.

Apoi, punând sfeșnicul la căpătâiul patului, trase perdelele baldachinului. În aer se răspândi un nor de praf, făcând-o să tușească.

— Slujitorii n-au mai făcut curat aici de nu știu când dar acum, că ați venit voi, nu vor avea încotro.

Își trecu degetul pe sticla ferestrei și se încruntă, văzând dâra lăsată prin praf.

— Slugi leneșe și bune de nimic!

— Wenthaven nu va accepta ca eu să tulbur liniștea acestui altar cu amintiri, spuse Griffith.

— Cum dorești, răspunse fata. Dar oriunde te miști în castel, ferește-te de draperii, de alcovuri și coridoare ascunse. De cele mai multe ori ascund urechi străine.

Pe fruntea lui Griffith apăru o cută.

— Credeam că vrei să stai de vorbă cu Art nestingherit, știind că nimeni nu se uită la tine când te îmbraci și nici nu râde dacă ai găuri în turul pantalonilor. Să-ți faci nevoile fără jenă...

— *My lady*, se vârî în vorbă slujitorul, sunt convins că orice spion l-ar invidia pentru...

— Tacă-ți fleanca, Art! se stropși Griffith. Nu despre asta discutam acum.

— Ba tocmai despre asta! i-o întoarse Marian. Aici e singurul loc din castel unde nu pot ajunge spionii lui Wenthaven.

Griffith era obişnuit cu singurătatea. Îi plăcea ţărmul pustiu din Ţara Galilor şi ţipătul cucuvelei în pădure. Şi-aşa se împăca greu cu ideea de-a sta mai mult timp la castelul contelui, darămite să ştie că cineva îi mai şi supraveghea orice mişcare...

— Atunci, rămânem? întrebă Art din prag.

— Când va afla că suntem aici, Wenthaven o să ne dea afară! mârâi Griffith.

Dar împotrivirea i se domolise — Marian îl simţea că începe să cedeze. Îi surâse din nou, la fel de şăgalnic.

— N-o să se supere, n-avea grijă.

Art păşi înăuntru şi dădu jos din spinare traistele, care căzură pe covorul gros cu o bufnitură înfundată.

— Da' ce s-a-ntâmplat cu contesa? întrebă el, ştergându-şi palmele pe tunică.

— Cu contesa? repetă Marian, aruncând o privire afară pe fereastră. Acum optsprezece ani a căzut de pe scara asta şi şi-a rupt gâtul. Iată de ce v-am spus că aici sunteţi în siguranţă. Wenthaven nu urcă niciodată în turn. Am auzit că soţia lui a fost singura făptură omenească pe care a iubit-o cu adevărat.

— Cu alte cuvinte, n-o să-şi vâre nasul aici, pentru că încăperea păstrează vie amintirea ei, şopti Art.

Griffith simţi un fior rece pe şira spinării.

Marian se apropie de bătrânul slujitor, fără a părea prea speriată la gândul că turnul ar putea fi bântuit de fantome. Îşi puse mâna pe braţul lui, murmurând:

— Oare într-adevăr e încă aici? Unii servitori zic că da. Cică încăperea e prea rece şi neprimitoare. Dar mie nu mi s-a părut niciodată aşa.

— Sigur că nu, o încurajă Art, bătând-o uşor pe braţ. Bănuiesc c-a fost înmormântată după datină.

— Da. Când au găsit-o, încă mai trăia, aşa că preotul i-a putut da Sfânta Împărtăşanie. Pe urmă au vrut s-o mişte din loc şi...

Marian lăsă să-i cadă braţele pe lângă trup, într-un gest de neputinţă.

— Atunci nu-i un spirit rău — vorbi Art — ci o umbră blândă, al cărei destin pe pământ n-a apucat să se împlinească. Poate că n-are răbdare cu cameristele leneşe sau cu valeţii destrăbălaţi, dar pe tine te place, Marian. Da, da... te place...

Fata îi surâse, recunoscătoare, şi Griffith îşi dădu seama că-l deranja tot mai mult prietenia dintre servitorul său şi... lady Marian.

— Arthur! se răsti el. Poţi să-mi spui şi mie de când ai devenit sentimental?

— Da' ce, credeai că ştii chiar totu' despre mine? replică Art. I-auzi la el, puştanu'!

Marian îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs. De data asta, schimbarea era vizibilă. Camera căpătase, într-adevăr, un aer vesel. Griffith încerca să găsească o explicaţie. Prin fereastra de la răsărit pătrundea prima sclipire a zorilor. Mai erau încă două ore bune până să se lumineze de ziuă, dar Marian zise:

— Acum trebuie să plec. Şi-aşa am rămas prea mult.

Porni grăbită către uşă.

— La primul cântat al cocoşilor, am să trimit sus slujitorii, să cureţe...

— Vin cu tine, o întrerupse Griffith.

— Cum? exclamă Marian, fără să înţeleagă.

Apoi, după o scurtă pauză, întrebă:

— Unde?

— Te conduc până în camera ta. E primejdios să umbli prin castel îmbrăcată în haine bărbăteşti! insistă tânărul, străduindu-se fără succes să pară autoritar.

— Nu-ţi fă griji pentru mine, replică fata.

— Am zis că te conduc.

Marian deschise gura să protesteze, dar el i-o luă înainte:

— Altfel rămâi aici până se face ziuă.

Ea surâse neliniştită şi nerăbdătoare.

— Bine, vino dacă vrei, şi dracu' să te ia!

— O *lady* nu înjură în halul ăsta! o mustră Griffith.

Marian se prefăcu că nu aude dar tânărul era convins că vorbele lui îi ajunseseră la urechi. Fata coborî în goană scările, trecând împreună cu Griffith prin fața ușii de la vechea cameră. Porniră pe coridorul ce ducea spre intrarea principală și cotiră pe altul mai strâmt, care dădea spre bucătărie. Urcară o scăriță îngustă, oprindu-se în fața unei uși. Marian o împinse, șoptind: „Eu sunt." Ușa se deschise și în prag se ivi un oștean lat în umeri.

Omul se uită temător la Griffith.

— *My lady*, dar aceasta e o trecere secretă.

— Sir Griffith nu va sufla o vorbă, îl liniști ea, scuturându-se de praf.

Uriașul își frecă bărbia.

— Atunci nu va fi nevoie să-l omor.

— Foarte mulțumesc, spuse Griffith, cu ochii la oșteanul înarmat până în dinți.

— Ai și de ce, replică Marian. Billy e omul de încredere.

Auzind-o, uriașul zâmbi fericit și-i întinse o mantie lungă până la genunchi.

— Puneți-o pe dumneavoastră, *my lady* ! o îndemnă el. Straiele astea bărbătești nu-s potrivite pentru o femeie. S-ar putea ca unii — aici îl privi sfredelitor pe Griffith — să-și facă cine știe ce idei.

— Cu neputință. Sir Griffith știe totul despre mine și găsește că am apucături revoltătoare.

— Pune-ți mantia, o întrerupse Griffith.

Ea se supuse, râzând veselă.

— Vreți să vă însoțesc până acasă, *my lady* ? întrebă paznicul, dându-i lui Griffith primul indiciu despre destinația lor.

— Am eu grijă să ajungă teafără și nevătămată, îl asigură tânărul.

Oșteanul îi privi nasul umflat, cu un aer îndoielnic.

— Sunteți sigur că veți face față?

— Cât se poate de sigur.

Billy se trase un pas înapoi.

— Bine, sir Griffith. Cum doriți, sir Griffith.

Dar după ce tânărul se îndepărtă însoțit de Marian, strigă în urma lor:

— Fiți cu băgare de seamă, lady Marian. Nu vă încredeți prea mult nici în sir Griffith.

Griffith spera că Marian va avea bunul simț să-și țină gura. Bănuielile lui Billy nu-l amuzau câtuși de puțin și se întreba dacă toți ceilalți își dădeau seama de amestecul de dorință și dezaprobare pe care i-l stârnea prezența acestei femei. Spera ca Marian să-și dea seama că-l putea face să se aprindă și că pricina acestei vâlvătăi era numai și numai ea.

Nădăjduia ca fata să dea vreun semn de slăbiciune, deși acest simplu gând îl umplea de spaimă.

Mormăi ca pentru sine, dar suficient de tare ca să-l audă și ea:

— Femeile n-ar trebui să se culce cu bărbații fără a se ști protejate prin căsătorie.

Marian își vârî degetele în cingătoare și se strecură printre copaci.

— Vrei să spui că ești virgin?

— Atunci la ce-ar fi bune târfele?

— Ca să vindece un nefericit caz de virginitate? Ia spune...

Tocmai ieșiseră din livadă și Marian se întoarse spre el, cu un surâs ironic.

— Cum stai cu bolile rușinoase? Nu văd alt motiv pentru care să fii tot timpul îmbufnat.

În umbra zidului se profila o căsuță — poate chiar căsuța ei. Dar Griffith nu-și putea lua ochii de la Marian. Îi prinse bărbia în mână, ridicându-i fața spre el. Fata continua să zâmbească sfidător.

— Nu am nici o boală rușinoasă.

— Atunci faci parte dintre bărbații care cred că luând fecioria unei fete își pot păstra propria puritate.

— Nu, la dracu'! Încetează cu hărțuiala! Am fost însurat și, de când a murit nevastă-mea, n-am mai avut altă femeie.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum doi ani.

— Doi ani! repetă ea, zâmbind la fel de batjocoritor. Nu înţeleg cum de nu umbli de nebun după fuste. Billy era convins că n-ai gânduri curate.

Zeflemeaua ei îi frânse ultima încercare de rezistenţă. Griffith începu şi el să zâmbească — fericit, dar şi îngrijorat de propria-i lipsă de control. Totuşi, mai ales fericit.

— Billy e un băiat isteţ. Te doresc ca un nebun. Chiar vrei să te conving că nu mint?

Privirea ei alarmată îl umplu de încântare, ca şi atingerea trupului pe care-l ţinea strâns lipit de pieptul său.

— Nu.

— Prea târziu.

Griffith îşi aplecă faţa spre ea.

Dar Marian nu voia să fie sărutată. De multă vreme nu mai sărutase un bărbat, iar experienţele trecutului fuseseră atât de anoste, încât ajunsese la concluzia că toţi bărbaţii sunt plicticoşi. Dar Griffith... Griffith era altfel...

Griffith o scotea din sărite. O distra. O provoca... o atrăgea nespus.

Nu pentru că ar fi fost frumos. Nici maică-sa nu l-ar fi putut considera chipeş. O atrăgea prin asprime, prin firea-i chibzuită şi prin cinstea lui. Bărbatul acesta îi dădea un sentiment de siguranţă. Avea încredere că la nevoie o putea ocroti.

Se simţea stânjenită la gândul că face o prostie.

Totuşi îi răspunse la sărut, pentru că — dracu'. să-l ia! — săruta remarcabil de bine. De fapt, pentru un bărbat singur, săruta chiar minunat. Avea buze pline şi purta de grijă să nu-i zgârie obrazul cu bărbia sau cu favoriţii. Îi netezea buzele cu limba, fără a încerca să pătrundă înăuntru, mulţumindu-se să-i simtă gustul, recunoscător pentru privilegiul acordat. Când ea se trase înapoi, tânărul nu încercă s-o reţină, ci îi dădu drumul din îmbrăţişare.

Afurisitul începea s-o intereseze!

Parfumul garoafelor din faţa căsuţei, adierea răcoroasă de toamnă, stelele de deasupra capului, razele lunii pe chipul său viril...

Marian îşi plimbă degetul pe sprâncenele lui şi văzu cum ochii încep să-i strălucească. Apoi îi atinse buzele cu mâna, de parcă ar fi vrut să-i înţeleagă vraja, fără a i se lăsa pradă.

Nu reuşi. Răsuflarea lui îi încălzea palma, iar buzele îi erau netede şi catifelate ca cele ale unui pahar plin cu vin aromat. Până şi răbdarea lui o intriga, dând ghes curiozităţii ce-i stătea în fire.

Murmură înfiorată:

— Sărută-mă din nou.

Trupurile lor se sărutară, iar buzele se îmbrăţişară.

O căldură năvalnică puse stăpânire pe amândoi.

Surprinsă, Marian se lipi strâns de trupul lui.

Uimit, el îşi strecură palmele pe sub mantie, cuprinzându-i şoldurile.

Încercau parcă să se topească într-o singură fiinţă. Marian îl prinse de ceafă şi-i trase capul spre ea, deschizându-şi buzele să-l primească. El îi simţi gustul, apoi, brusc, limba ei îi pătrunse printre buze, căutându-l. Se frecau unul de altul gemând, împiedicându-se de haine, dar răscoliţi de plăcere, de parcă ar fi fost goi.

Marian încercă să-l încolăcească cu piciorul. El vru s-o ajute şi, în aceeaşi clipă, ea îl lovi cu capul peste nas.

Griffith scoase un urlet de durere. Marian gemu, cerându-şi iertare, furioasă pe sine însăşi — şi dintr-o dată îşi dădu seama ce făcuse. Ce era pe cale să facă. Fusese gata să-şi calce jurământul, să comită o prostie ireparabilă, să...

— Iartă-mă! zise scurt, smulgându-se din îmbrăţişare.

— Nici nu te gândi! protestă Griffith, încercând s-o tragă înspre el.

Ea făcu un pas înapoi.

— Iartă-mă, sir Griffith.

El îngheţă.

— Pentru ce-ţi ceri iertare? Chestia cu nasul e un fleac.

— N-am vrut... N-ar fi trebuit...

Şi, aruncându-i o ultimă privire, o luă la fugă spre casă. Fără a se uita în urmă, ştiu că vine după ea. Paşii lui uriaşi răsunau din ce în ce mai aproape. Chiar lângă gard, Marian se împiedică de-o piatră şi Griffith îi puse mâna pe umăr.

Fata se răsuci, cu ochii ţintă la el.

— Iartă-mă. Te rog să mă ierţi. N-ar fi trebuit să...

— Nici unul din noi n-ar fi trebuit să... o corectă el.

— Să ce?

— Eram împreună, amândoi, şi... ai dreptate. N-ar fi trebuit.

Poate că Marian l-ar fi crezut, dacă Griffith n-ar fi păstrat un aer mândru şi viril.

— Dar ţi-am făgăduit că te conduc până acasă, continuă tânărul. Încă n-ai ajuns.

— Ba da. Aici stau; spuse Marian, arătând înspre căsuţă.

— Te însoţesc până la uşă. Am zis „până acasă".

Ea deschise gura să protesteze, dar Griffith îi puse un deget pe buze.

— Acasă... murmură el încetişor.

— Acasă... repetă Marian.

Atingerea lui îi amintea de lucrurile pe care era mai bine să le uite. Se îndepărtă de el şi, trăgând ivărul, deschise uşa. Înăuntru, la lumina palidă a unui sfeşnic, dormea fiul ei. Auzind uşa, se trezi şi se ridică în capul oaselor, frecându-şi ochii somnoros. Marian îşi făcu reproşuri că-l lăsase singur. N-ar fi trebuit să plece de acasă. Îngenunche lângă pătuţ şi-l întrebă:

— Te-am trezit noi?

El scutură din cap, arătând spre fereastră.

— Ceva, acolo... afară...

Marian tăcu, amintindu-şi gemetele ei şi-ale lui Griffith, pe când se îmbrăţişau aproape cu disperare.

Lionel dădu din cap, satisfăcut, şi maică-sa se înroşi până în vârful urechilor.

— Văd că te iubeşte foarte mult, spuse Griffith.

Marian se simţi brusc ofensată.

— Doar e fiul meu!

— Femei sub rangul şi averea ta şi-ar vinde tot ce au în casă, numai să ia copilului o doică.

De data asta, chipul ei deveni sfidător.

— *Are* o doică.

— Se pare că are tot ce-i doreşte inima, încuviinţă Griffith.

Aerul lui amuzat o punea în încurcătură, făcând-o să-şi dea seama că trecuse de la o extremă la alta. Aruncă o privire spre Lionel, care-l măsura pe noul venit de sus şi până jos. Trăgând unele concluzii, băieţelul îşi îngropă obrazul la pieptul ei.

Marian îi mângâie căpşorul brun, explicând:

— E timid. Nu prea-i plac străinii şi încă nu vorbeşte.

Griffith o privi cu aceeaşi atenţie cu care-l studiase Lionel.

— Dar de auzit aude?

— Da.

— Atunci înseamnă că înţelege tot ce spui. N-ar trebui să vorbeşti despre el de parcă n-ar fi de faţă.

Marian rămase cu gura căscată. Încă nu-şi revenise din uimire când Lionel îşi ridică fruntea, întorcând din nou ochii către Griffith. Deodată, copilaşul cel timid zâmbi şi întinse mânuţele spre uriaşul din faţa lui. Griffith îl luă în braţe de parcă ar fi crescut copii de când lumea.

— Majoritatea adulţilor vorbesc astfel în prezenţa copiilor. Dar flăcăul ăsta merită mai mult de-atât.

Se uită la Lionel, aşteptând o confirmare, şi puştiul dădu din cap cu hotărâre.

— Nici eu n-am vorbit prea mult în primii ani de viaţă, continuă tânărul. Însă mama mi-a spus că din clipa când am deschis gura, am început să rostesc fraze întregi. Adevărate cuvântări. Poveşti în velşă şi-n engleză, cântece şi balade. Zău aşa, când am început să vorbesc, n-a fost chip să mă mai oprească cineva.

Marian îl privi, cu braţele încrucişate la piept.

— Asta se vede de la o poştă.

Griffith îl așeză pe Lionel în pat, apoi îngenunche lângă el, potrivindu-i perna.

— Acum la culcare, flăcăule, și dormi fără grijă până va cânta cocoșul.

Lionel scutură din cap. Griffith începu să râdă.

— Nu semeni cu maică-ta, dar ești încăpățânat ca ea.

Marian și Lionel se uitară unul la altul.

Griffith râse din nou — un râs adânc și liniștit, ca torsul unui cotoi cu burta plină.

— Te rog mult. Dacă nu dormi bine, n-ai să fii odihnit mâine dimineață, când vreau să ne plimbăm amândoi prin pădure.

O clipă Marian crezu că invitația îi era adresată ei. Dar Lionel pricepuse fără greș. Se trânti în pat, lipindu-și strâns pleoapele, ca și cum astfel ar fi putut sili somnul să vină mai repede. Griffith îl înveli cu grijă, apoi îl mângâie ușor pe cap și se ridică.

Marian observă că nu părea deloc surprins că se făcuse ascultat de puștiul cel încăpățânat. Se întreba dacă întotdeauna ieșea învingător dintr-o bătălie. Dacă da... Se foi, neliniștită. Nu cumva acesta fusese scopul sărutului și mângâierilor din grădină? Oare sărutul să fi fost un mijloc de-a o supune vrerii lui? Nu cumva, după insulte, acum încerca s-o seducă?

Poate că și el, la fel ca alții, o credea o pradă ușoară...

Bărbatul îi surâse, confirmându-i parcă bănuielile. Era pentru prima dată când îi zâmbea, și Marian se simți răscolită de căldura acelui zâmbet. Încruntarea lui se topi într-o atitudine protectoare, ochii aurii o priveau cu tandrețe, iar buzele lui...

Buzele îi aminteau sărutările de mai adineauri... Și sărutările îi aminteau ce singură era.

N-o mai mira că el zâmbea atât de rar.

— Acum du-te la culcare, spuse tânărul. Dacă ești cuminte, mâine te iau și pe tine la plimbare.

— Vino în patul meu, îl chemă Marian, vrăjită și arzând de dorință.

Brusc, avu revelația propriilor cuvinte și se trezi la realitate. În patul ei? Nu cumva și el dorea același lucru? Nu cumva în noaptea asta și Griffith voia să renunțe la mult-trâmbițata lui burlăcie? Își puse un deget pe buze, încercând să-și imagineze cum ar fi făcut dragoste cu el. Dacă într-adevăr nu se atinsese de nici o femeie. Dar ce-o interesa la urma urmei? Ce importanță avea faptul acesta pentru ea?

Oare va pleca, sau se prefăcuse afectuos cu fiul doar ca să câștige bunăvoința mamei? Marian păși către ușă, iar Griffith porni în urma ei. Ieșiră în grădină. Luna rătăcea printre fâșii de nori. Copacii foșneau. O adiere ușoară aducea până la ei mireasmă de garoafe. Se făcuse răcoare, dar Marian nu tremura de frig. Tremura de teama amintirilor proaspete, gata să se trezească din nou la viață. Prefăcându-se că uitase sărutările lui pătimașe și izbucnirea propriei dorințe, începu să vorbească pe un ton voit indiferent.

— Mâine contele organizează o vânătoare. Eu voi face oficiile de gazdă. Nu voi avea timp să merg la plimbare.

Griffith se încruntă brusc.

— O vânătoare?

Marian rămase surprinsă de uimirea și nemulțumirea lui.

— Cum, dar nu ți-a spus?

— Nu.

— Ai sosit abia ieri, așa că probabil și-a închipuit că n-ai să vrei să vii.

După ce-l scuză pe Wenthaven, adăugă:

— Oricum, ești binevenit. Contele e o gazdă minunată.

Îl privi țintă, așteptându-i cu nerăbdare răspunsul. Griffith se uită în ochii ei, apoi o măsură din cap până în picioare, vădit nemulțumit.

— Doar n-ai să te duci îmbrăcată în halul ăsta!

— Cum?

— Nu poți să mergi la vânătoare, călare pe cal, ca o femeie ușuratică și fără rușine.

— Cum? repetă ea, de data asta mai puțin uimită decât nedumerită.

— Faptul c-ai făcut un copil din flori nu înseamnă că trebuie să te comporți după așteptările celorlalți.

Indignarea lui o lăsă fără replică. Nu-i venea în minte nici un cuvânt, nici un răspuns posibil.

— Îndrăznești să-mi dai sfaturi cum trebuie să mă port?

— Se pare că cineva trebuie să se ocupe și de asta.

Vorbea cu atâta înfumurare și arăta atât de sigur pe el, încât Marianei îi veni să-l pocnească. Dar își dădea seama că și-ar fi regretat gestul toată viața. Răsuflă adânc, ca să-și potolească mânia, și zise scurt:

— Nu ești tatăl meu!

Îi venea să-și tragă palme. Unde erau replicile ei scânteietoare de altădată?

Dar Griffith îi răspunse încă și mai prostește:

— Dacă te-ar vedea taică-tău, s-ar îngrozi!

— Dacă m-ar vedea taică-meu...

Marian întinse gâtul spre el, făcând ochii mari. Cum, dar nu știa? Încă nu înțelesese?

Nu, nu înțelesese. O privea indignat și, în aceeași clipă, Marian își dădu seama că-l avea în puterea ei. Dacă se folosea de neștiința lui Griffith, reușea să capete un avantaj asupra lui.

— Tatăl meu *este* aici. N-ai priceput. Eu sunt moștenitoarea castelului Wenthaven. Contele e tatăl meu.

Capitolul 4

„Ce ciudat!" își zise Griffith.

Stătea culcat în patul contesei de Wenthaven. Stătea culcat în patul mamei și tânjea după fiică.

Se simțea ușor stânjenit, de parcă spiritul contesei i-ar fi putut citi gândurile sau l-ar fi prins cu mâna pe sexul Marianei. Și totuși... cu siguranță, contesa nu putea fi de acord cu purtările fiicei ei. Nu i-ar fi plăcut s-o vadă duelându-se, îmbrăcată ca un bărbat, și aducând pe lume un copil din flori.

— Cine crezi că-i tatăl? murmură Griffith.

Art, care se afla la picioarele patului, ridică brusc capul, asemenea unui maimuțoi de jucărie.

Ca vechi prieten al lui Griffith, înțelese imediat la cine se referea tânărul.

— Chiar mă întrebam când ai să te gândești la asta. Nu cumva așa se explică ciudatu' interes al regelui pentru Marian?

— Femeia asta știe să-și păstreze tainele, zise Griffith, rezemându-se într-un cot.

Încăperea, care-i păruse atât de întunecoasă și de prăfuită în noaptea ce trecuse, devenise veselă și primitoare odată cu

sosirea dimineții. Până și Art arăta bine, se gândi tânărul, deși nu pricepea cu nici un chip cum putea arăta bine un om chior și cu pielea zbârcită ca un pergament vechi.

— Ești cu totul altu' în dimineața asta! îi spuse bătrânul, întorcându-i cu voce tare complimentul, fără voia lui. Umflătura aia de pe pătlăgică ți-a dispărut, aproape că nici nu se mai vede.

Griffith își pipăi nasul cu mare grijă.

Art își lungi spre el gâtul subțire.

— Te-o fi vindecat contesa azi-noapte. Cine știe, poate i-ai căzut cu tronc.

Zidurile de piatră răspândeau o răceală care-i îngheța spinarea. Griffith trase aer în piept, fericit să poată respira din nou pe nas.

— Ar fi păcat să fie altfel.

Art se sprijini cu coatele pe genunchi și-l privi pe Griffith cu ochi cercetători.

— Credeam că azi-noapte am lămurit cum e cu frumusețea ta.

— Nu-i vorba de cum arăt, replică Griffith, ci de caracterul meu. Fără falsă modestie, pot s-afirm că sunt un om respectabil, cinstit și loial.

— Isuse Cristoase!

— Exact genul de bărbat pe care orice mamă și l-ar dori de ginere, preciză netulburat Griffith.

Art clipi din singurul lui ochi.

— Ești o pacoste, asta ești! Ce tot bați câmpii acolo? Doar nu vrei să te însori cu lady Marian...

— N-am zis că vreau să mă însor, ci numai că...

Îi aruncă o privire lui Art și pricepu că nu va avea ultimul cuvânt.

— Știai că Wenthaven e tatăl Marianei? întrebă el, schimbând subiectul.

— I-auzi! exclamă Art, scărpinându-se după ureche. Mă miram eu de ce face numai după cum o taie capul. Pe urmă, chiar seamănă cu el. Prea mult ca să fie simpli veri.

— Seamănă? Cum o să semene sacul ăla de balegă îngâmfată cu...

— Cu târfa pe care-ai fost trimis s-o ocrotești?

Griffith se încruntă amarnic înspre Art, cu gând să-i taie orice chef de glumă.

— Nu-i o târfă. Poate doar ceva mai veselă decât alte femei.

— Doamne, cât te-ai schimbat peste noapte! se cruci Art. Mă întreb ce-ai pățit... Io vorbeam de zâmbet.

— Ce?

— Amândoi zâmbesc la fel, adică tot timpu', și zâmbetele lor sunt foarte grăitoare.

Griffith se trânti între perne, chibzuind la spusele lui Art.

— Marian zâmbește cu dispreț.

— Marian? pufni bătrânul. Wenthaven zâmbește cu dispreț.

— Nu, la el e răutate! îl corectă Griffith, cu gândul în altă parte.

Art avea dreptate. Peste noapte Griffith își schimbase părerea despre Marian — și nici nu era cazul să se întrebe de ce. Răspunsese sărutării lui cu atâta tandrețe, cu atâta pasiune, cu o patimă înăbușită vreme îndelungată. Pe urmă, se ferise ca o căprioară speriată. Griffith avea dovada că fata nu cunoscuse bărbat cine știe de când, poate de la nașterea fiului ei, dacă nu chiar cu mult înainte.

— Eu nu cred că-i o târfă. E o pasăre sălbatică și încă n-a întâlnit bărbatul care s-o strunească.

— Ce potriveală! Tu te pricepi să domesticești șoimi, comentă Art.

Griffith nu-l băgă în seamă.

— În dimineața asta a plecat la vânătoare, împreună cu oaspeții castelului.

— Nu te duci și tu? se miră Art.

— Nu, eu am să-l iau pe Lionel la o plimbare. Dar i-am spus clar Marianei cum trebuie să se comporte.

— Și cum anume trebuie să se comporte? întrebă insinuant bătrânul.

— În primul rând, am rugat-o să se îmbrace în straie femeiești.

Amintindu-și silueta îmbrăcată în pantaloni, Griffith se simți iar cuprins de revoltă... și dorință.

— Îți închipui ce-ar însemna să stea călare pe cal?

Art începu să chicotească și se trânti la loc, pe saltea.

— Da, așa gândesc și eu. Dacă ar avea pe cineva care s-o povățuiască...

Pufni din nou în râs. Griffith ridică ochii spre el.

De data asta, hohotele nestăpânite ale bătrânului răsunară ca un strigăt irlandez de luptă, și Griffith simți că-i îngheață sângele în vine.

Gata-gata să se înece, Art făcu un efort să se abțină.

— Tu... i-ai spus... să se îmbrace femeiește?

Griffith încuviință și slujitorul se porni din nou să râdă, neîncrezător, ținându-se cu mâinile de burtă.

— Mare deștept ai fost! sunt sigur... că acum... va ști... cum să se poarte!

Griffith sări din pat și începu să se îmbrace.

În cele din urmă, Art se potoli. Așezându-se în capul oaselor, cu pătura pe umeri, întrebă:

— Te duci s-o iei pe lady Marian la plimbare?

Griffith îi aruncă o privire nimicitoare și-și azvârli pelerina pe umeri. Ieși în fugă din cameră, dar după câțiva pași se întoarse din drum. Pe perete era atârnată o oglindă frumos lucrată, iar pe măsuța de toaletă — un maldăr de veșminte femeiești. Scotocind prin grămada de haine prăfuite, tânărul găsi un pieptene, pe care și-l trecu de câteva ori prin păr.

Art se tăvălea de râs. Griffith porni pe scări ca o vijelie și bătrânul strigă în urma lui:

— Petrecere frumoasă la vânătoare!

Marian își mână calul între copaci, apoi descălecă. Legă animalul de o creangă și se întrebă, posomorâtă, de ce venise la vânătoare.

Uitase cum atrăgea toate privirile când călărea în straie bărbătești. Uitase cum chicoteau femeile când trecea pe lângă ele încălțată în cizme negre, cu vârfuri ascuțite.

Făcuse asta în repetate rânduri de când se întorsese de la Curte. Apoi praful se alesese de reputația ei. Prietenii o părăsiseră și tot ce conta în viața ei era copilașul pe care-l îngrijea în fiecare noapte, liniștindu-i plânsetele. Taică-său o încurajase să călărească bărbătește, să înjure soldățește și să se dueleze ca un gentilom. Furioasă și sfidătoare, începuse să nu se mai sinchisească de bârfe, trăind după imaginea pe care și-o făceau ceilalți despre ea, chiar dacă asta însemna autodistrugere.

Amintirea acelor zile îi ridica și-acum sângele în obraz. Își azvârli cât-colo pălăria de fetru și-și trecu mâna prin păr.

„Trebuie să dau totul uitării!“ își spuse, știind prea bine că nu va reuși.

Rătăci pe buza unei râpe, cercetând terenul cu luare-aminte. Dacă își amintea bine, trebuia să fie pe undeva pe aici... Cu o exclamație triumfătoare, îngenunche, dând deoparte stufărișul. Vița sălbatică se târa pe pământ, printre tufele de zmeură, cu fructe coapte și îmbietoare. Marian își umplu pumnul cu boabe roșii și parfumate, lăsându-se în voia amintirilor.

Dar un gând o săgetă, trezind-o la realitate: scrisoarea prin care lady Elizabeth îi anunța căsătoria cu regele Henry. Regele se arătase peste măsură de darnic, însă fastuoasa ceremonie fusese tulburată de un singur lucru: absența credincioasei sale prietene, lady Marian, care nu urmase mireasa la altar în chip de domnișoară de onoare.

Marian zâmbise. Apoi plânsese. Pe urmă îl legănase în brațe pe Lionel până în zori, îmbrăcată într-o rochie modestă și decisă să se poarte ca o femeie respectabilă. Lucrul nu era ușor, pentru că nici la Curte Marian nu-și refuzase plăcerea de-a alerga mile întregi, de-a dansa toată noaptea sau de-a sări gardul ca să câștige vreun pariu. Se consolase însă cu gândul că procedase foarte bine.

Evident că Griffith era de cu totul altă părere.

Marian se încruntă. Din cauza lui și-a sărutărilor pe care i le dăduse nu putuse închide ochii toată noaptea. O usturau buzele — nu pentru că tânărul s-ar fi purtat brutal, ci pentru că ea și le mușcase în nenumărate rânduri, tot încercând să înțeleagă izbucnirea lui de pasiune.

În cele din urmă, trăsese concluzia că nu era vorba de pasiune. O sărutase pentru că era supărat și voia să-i dea o lecție. Cu neputință ca un bărbat ca el s-o dorească.

Din păcate, noaptea ce trecuse îi dovedise că nici ea nu îl disprețuia pe sir Griffith. Iar dacă se gândea la sărutările lui, ar fi putut spune chiar că-l admira.

Sărutările... Încercă să nu se mai gândească la ele. Și nici la sir Griffith.

Vârî în gură o boabă de zmeură și închise ochii, savurând dulceața începutului de vară.

Ah, cum mai ura iarna! Ce dor îi era de zilele petrecute la Curte! Jocurile, veselia, focul care alunga frigul...

La castelul Wenthaven jucau aceleași jocuri, dar râsul suna fals, aproape disperat. La Wenthaven se făcea focul — nu pentru căldură, ci cu un scop precis. Oamenii care se adunau la gura sobei nu erau prieteni, ci dușmani cu ochii la pândă.

Și totuși, în fiecare iarnă Marian fusese silită să accepte prefăcuta ospitalitate de la castel. Afară urla viscolul, căsuța ei se zgâlțâia sub rafalele de vânt, focul trosnea, Lionel se zbenguia vesel, Cecily se tânguia, iar ea... ea se pricopsise cu o tuse. O tuse care se vindecase lesne de îndată ce sosise vremea caldă și uscată.

Prima iarnă fusese mai plăcută. Marian se mutase în dormitorul mamei ei. Îi plăcea să stea aici, departe de toți cei veniți la Wenthaven să cerșească bani sau favoruri. Lionel avea colici din ce în ce mai rar. De-acum putea să se târască pe covor. Ba chiar încercase s-o pornească la vale, pe scara fără balustradă și plină de primejdii.

Iarna următoare, Marian, Cecily și Lionel fuseseră instalați într-unul din apartamentele luxoase ale castelului, cu găuri de aerisire — deci mult mai la îndemâna spionilor.

Marian simți umezeală în palmă și deschise pumnul. Zâmbi văzând cum strivise zmeura în mână. La urma urmei, ce conta dacă era supravegheată? N-avea nici un secret pe care Wenthaven l-ar fi putut descoperi și, de altfel, curând urma să plece iar la Curte. Nu peste multă vreme va trăi din nou în inima aristocrației. Și-atunci toți vor afla ceea ce Marian știa de pe acum: că fiul ei, Lionel, era de viță nobilă.

Culese din palmă zmeura zdrobită, întrebându-se dacă și Griffith ascundea astfel de secrete. Nu-și putea da nici un răspuns. Nu înțelegea nici ea — și nici măcar nu-și imagina — de ce-i oferise camera mamei sale. Poate pentru că-i plăcuse felul lui de-a fi — direct și fără ocolișuri.

Să fi fost o simplă părere?

Râse de una singură. Nu, era convinsă că nu se înșelase, dovadă purtarea lui nesăbuită. Cei mai mulți bărbați îi vorbeau ca unei lady, dar se purtau cu ea ca și cu o târfă. Griffith nu. El o dojenise fără fereală, în cuvinte pompoase și prostești, și-abia pe urmă o tratase ca pe o lady.

Numai că atunci când o sărutase, nu mai văzuse în ea o lady... ci o femeie.

Nu cumva și ea încercase să-l ațâțe doar pentru plăcerea de a-l vedea cum reacționează? Azi se îmbrăcase bărbătește, tocmai ca să-i facă în ciudă, iar acum îl aștepta, în dorința de-a mai asista la o ieșire de indignare autentică, „stil sir Griffith".

Va veni. Era convinsă de asta. În caz contrar... se va simți umilită, iar Lionel... va mânca zmeură. Își desfăcu punga de la cingătoare și, după ce o căptuși cu o bucată de pânză curată, se apucă de cules, până când punga fu plină ochi.

În clipa aceea auzi trosnind un vreasc în spatele ei. Se întoarse, surâzând, spre silueta înaltă, profilată în razele soarelui, cu o aureolă aurie în jurul frunții.

— Ți-a trebuit cam mult să mă găsești.

Atunci bărbatul păși în umbra copacilor și Marian țipă, îngrozită.

În fața ei se afla Adrian Harbottle, zâmbind obraznic, cu o mână în șold.

— Mă bucur să te văd, iubito.
Icnind scurt, Marian sări în picioare.
— N-am ştiut că tu erai!
Zâmbetul lui se topi brusc. Pe frunte i se ivi o cută adâncă.
— Dar pe cine aşteptai cu atâta nerăbdare?
— Fii sigur că nu pe tine.
Harbottle întinse mâna s-o apuce, dar Marian se trase înapoi. Repezindu-se spre ea, o înşfăcă violent de braţ, repetând:
— Pe cine aşteptai, hm? De ce nu pe mine?
Marian aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.
— Unde-s ceilalţi?
— I-am trimis să te caute. Ia zi! insistă el, începând s-o zgâlţâie. De ce nu pe mine?
Marian îşi dădu seama că se găsea singură cu această imitaţie jalnică de gentleman, pe care doar cu o zi în urmă îl umilise de faţă cu toţi oaspeţii lui Wenthaven. Fără spadă ştia că nu avea cum să-l învingă. Până la urmă, Griffith avusese dreptate. Iată că-şi făcuse un duşman — un duşman însetat de răzbunare şi care nu s-ar fi dat în lături de la nimic.
Încercă să se îndepărteze, dar Harbottle o smuci înspre el.
— Cred că tatăl meu mă caută.
Harbottle hohoti dispreţuitor.
— Mă îndoiesc că tata — cuvântul suna amar pe buzele ei — s-ar bucura ştiindu-te singur cu mine. De ce nu...
Nu suporta să-l vadă uitându-se la ea şi lingându-şi buzele groase.
— Arătai grozav aşa cu fundu-n sus, umblând în patru labe după zmeură!
Zâmbi seducător şi se aplecă s-o sărute. Marian se feri brusc, dar el reuşi să-i atingă buzele în treacăt.
— Mm... zmeură! Îmi place zmeura. De ce nu-mi dai şi mie să gust câteva boabe? Ia arată-mi unde sunt.
— Acolo, zise Marian întinzând mâna spre zmeurişul din apropiere.
El îşi ţuguie buzele cu un aer cuceritor, de parcă ar fi exersat îndelung în oglindă, până la atingerea perfecţiunii.

— Altceva am vrut să spun. Ia vino-ncoa!
Încercă s-o culce în iarbă.
— Hai, arată-mi!
„Arată-mi!“ Va să zică, voia s-o vrăjească. Dar Marian ştia că dacă aşa dădea greş, Harbottle n-ar fi ezitat să folosească violenţa. Îşi alesese bine locul şi momentul. Cine l-ar fi putut opri şi cine ar fi remarcat absenţa ei? La urma urmei se îndepărtase de ceilalţi de bună voie şi nesilită de nimeni. În fond, cui îi păsa dacă fiica desfrânată a lui Wenthaven se tăvălea prin pădure cu un nobil scăpătat? Sau dacă ar fi fost violată? Nici n-ar îndrăzni să se plângă, altfel s-ar trezi cu o liotă de bărbaţi la uşa ei, dându-i târcoale care mai de care.
Dumnezeule, cum să îndure asta încă o dată? După naşterea lui Lionel îi ţinuse pe toţi la distanţă cu spada, apărându-şi cu îndârjire castitatea. Dar dacă Harbottle îşi făcea mendrele cu ea, totul era pierdut.
„Trebuie să găsesc o cale de scăpare“, îşi zise Marian. „Să mă gândesc!“
— Mi-ar face plăcere să-ţi arăt zmeurişul, surâse ea.
Zâmbetul era departe de a fi sincer, dar netrebnicul nu părea să-şi fi dat seama.
— Bine! zise, furişând o privire către sânii ei.
— Dar am prea multe haine pe mine.
Privirea lui lunecă mai jos şi Harbottle începu să gâfâie ca ogarii lui Wenthaven.
— Nu vrei să m-ajuţi să-mi scot cizmele?
— Sigur că da.
Îngenunche şi se aplecă deasupra ei.
— Sigur că da.
Marian era uluită cât putea fi de prost şi de credul. Când ticălosul îi apucă în mână cizma, ea îl izbi cu cealaltă în gât, rostogolindu-l pe spate, după care sări în picioare şi-o luă la fugă. Alergă poticnindu-se prin pădure, auzindu-i glasul în urma ei. Încerca să strige, dar nu putea scoate decât nişte sunete jalnice. Îngrozită, se întrebă dacă nu cumva fusese gata să-l ucidă şi-şi înfrână pornirea de-a se întoarce să vadă ce s-a întâmplat cu el.

Dacă nu murea, atunci cu siguranță că va face totul s-o omoare.

Cu degetele tremurând, își dezlegă calul și, în aceeași clipă, auzi în spate tropot de copite.

— Griffith!

Își duse mâinile la piept, cu ochii în lacrimi. Brusc, o cuprinse o furie oarbă. Unde dracu' umblase tocmai când avusese nevoie de el?

— Afurisitule! țipă ea. Halal cavaler! Ai sosit prea târziu ca să mai faci pe salvatorul!

Sări în șa, încălecându-și calul cu un aer sfidător, dar Griffith îi smulse frâul din mână.

— Ce vrei să spui?

Se aplecă, ațintind asupra ei o privire mai amenințătoare ca a lui Harbottle.

— De cine să te salvez?

Marian înțelese că era prea târziu ca să mai dea înapoi. Prea târziu pentru o comportare înțeleaptă.

Harbottle zăcea acolo unde îl lăsase. Gâfâind, își ridică privirea spre cei doi călăreți care se apropiau. Văzând expresia din ochii lui, Marian simți că-i îngheață sângele în vine. Ticălosul aflase răspunsul la întrebarea „Pe cine așteptai?". Fără să-i mai pese de primejdia în care se găsea, își întâmpină dușmanii cu ostilitate, cu ochii injectați și mârâind ca o fiară.

Marian apucă brațul lui Griffith.

— Lasă-l în pace. L-am lovit destul de rău.

Griffith descălecă, clătinând din cap:

— Nu, draga mea. Individul ăsta e un vierme și trebuie strivit.

— Nu-i treaba ta, insistă Marian.

El o privi în ochi, cu un rânjet în colțul gurii. Marian avu senzația că era o ciozvârtă de carne, pentru care se băteau doi câini.

— Începând de azi-noapte e și treaba mea, vorbi Griffith cu glas gutural și înspăimântător. Du-te acasă, Marian, și așteaptă-mă acolo.

Îi întoarse calul, bătându-l ușor pe crupă. Animalul porni la trap, apoi se dezlănțui într-un galop vijelios. Nu pentru că ar fi ascultat de Griffith, ci tocmai pentru că nu putea să nu-l asculte.

Castelul Wenthaven se găsea pe o insuliță, în mijlocul unui lac. Marian galopă pe podul mobil, îndreptându-se spre grajdurile aproape goale. Har Domnului, oaspeții nu se întorseseră de la vânătoare. Rândașii se repeziră s-o ajute, iar Marian sări jos din șa, aruncând frâul în mâinile unuia dintre ei.

Se îndepărtă în grabă, nu pentru că ar fi vrut să-l evite pe Griffith, ci pentru că voia să scape de privirile curioase ale slujitorilor.

Înainte de-a ajunge în livadă, auzi tropot de copite pe podul mobil și șovăiala i se preschimbă în panică. Se strecură printre pomi, scuturându-i de floare și lăsând urme adânci în pământul reavăn.

Dar nu-i păsa. Cu cât trecea mai mult până ce Griffith i-ar fi dat de urmă, cu atât avea să-și domolească furia. Bine-ar fi fost să-și fi vărsat mânia pe Harbottle. Măcar de nu l-ar fi ucis! Oricum, ce mai conta pe lângă...

Griffith o înșfăcă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

— Încotro, lady Marian? Unde te duci așa grăbită?

Rostise cuvintele în șoaptă, de parcă n-ar fi îndrăznit să vorbească cu glas tare, de teamă că nu-și va ține firea și va începe să țipe.

— Acasă, îngăimă ea. Mi-ai spus să mă duc acasă și...

El o privi de sus, mohorât, aproape sălbatic.

— Vreau să-ți vorbesc.

— Mi-am închipuit.

— Nu fă pe deșteapta cu mine.

Marian deschise gura, apoi o închise la loc. Griffith o privea cu un fel de satisfacție, iar ea se întrebă dacă avea rost să-și încerce farmecele feminine, de care cam uitase în ultimul timp. Poate ar fi reușit să-l domolească. Dar mai întâi, trebuia să afle un singur lucru.

— Harbottle trăiește?

— Da, din păcate, grație ție.

Marianei îi pieri orice chef să-l mai împace. Se trase înapoi, până se lipi cu spatele de trunchiul unui pom. Crengile se clătinară și câteva flori de măr se scuturară la pământ.

— Oricum, n-o să mai fie în stare să țină spada în mână câteva luni bune de-aici încolo, urmă Griffith.

— Nu eu l-am rugat să vină după mine.

— Unii bărbați nici nu așteaptă să fie rugați.

Arătă spre ea, adăugând:

— Unii ar considera că straiele astea de pe tine sunt un fel de invitație.

Ea surâse disprețuitor și declară:

— Ar trebui să fie dobitoci ca să mă placă îmbrăcată astfel.

Griffith o prinse de pulpana tunicii, trăgând-o spre el, și-o pironi cu o privire mânioasă.

— Adică eu sunt un dobitoc?

Surâsul ei se topi. Uriașul ăsta lat în umeri și zdravăn ca un stejar părea sincer. Ba chiar avea și-o mutră ofensată. Dar Marian era convinsă că glumește.

— Tu nu mă placi!

— Zău?

„Mă disprețuiești", ar fi vrut ea să continue, dar se mulțumi să adauge:

— Arăt ca un băiat.

— N-arăți ca un băiat, așa cum nu te miști și nici nu te porți ca un băiat. Nici un bărbat normal nu s-ar lăsa prostit să creadă că ești băiat.

Simți că i se suie sângele la cap și ridică glasul:

— Nu hainele tale atrag bărbații, ci ceea ce se-ascunde dedesubt!

— Nu? întrebă ea, contrariată.

— Și nici măcar trupul, ci firea ta focoasă.

Își mângâie bărbia, privind în gol, parcă în căutarea unui răspuns.

— Știi să citești. Ai făcut parte din suita reginei. Ce-ți poate oferi ție un bărbat? Pe tine te interesează sufletul lui, nu veșmintele pe care le poartă sau caii pe care-i are în grajd. Fiecare bărbat știe că-l consideri mai prejos de tine și vrea să-ți

arate ce-i în stare. Desigur, cei mai mulți... — adăugă, privind-o cercetător — cred că te pot convinge de vitejia lor la pat.

Marian nu-și putu stăpâni un hohot disprețuitor de râs.

— Încă nu m-a convins nici unul cu astfel de isprăvi.

— Nu mă îndoiesc că le-ai și spus-o în față, când gâfâiau, sfârșiți, lângă tine. Zău, Marian, mă și mir că nu s-a găsit vreunul să te strângă de gât. Însă ascultă-mă bine, dacă azi, în pădure, ți-ai fi râs de individul ăla, te-ar fi ucis fără ezitare și te-ar fi îngropat sub o tufă.

— Știu.

— Vezi de ce-ți spuneam să nu porți asta? se răsti el, trăgând furios de tunică.

Marian își spuse că, probabil, Griffith era înfuriat de propriile-i presupuneri.

— Nu uita că eu sunt victima, replică ea.

Se împunse de câteva ori cu degetul în piept.

— *Eu*. Ori de câte ori un bărbat are remușcări c-a violat o femeie, dă vina pe ea, zicând că a fost ademenit, că femeia aia o căuta cu lumânarea. Ei bine, află că eu n-am căutat-o cu lumânarea! Și orice-ai crede tu, nu l-am ademenit pe ticălosul de Harbottle.

— Ești o proastă mică!

— Nu-s proastă deloc. Indiferent cum m-aș îmbrăca sau m-aș purta. Harbottle e un om în toată firea și-ar trebui să-și dea seama ce face. N-am vrut să mă atingă. Sigur că puteam fi mai înțeleaptă, dar e descurajant să...

Constată cu groază că-i tremura glasul și se strădui din răsputeri să se stăpânească.

— ...să mă port ca o călugăriță...

Glasul i se frânse din nou.

— ...și din cauza unui singur păcat să fiu socotită o pradă ușoară. Poate ar trebui să știi că păcatul nu l-am făcut eu singură.

Din ochi i se prelinse o lacrimă și Marian și-o șterse, frecându-și obrazul de umărul tunicii.

— Îmi pare rău că mi-am pus hainele astea. A fost o prostie din partea mea, dar...

— Dar, într-un fel, eu te-am provocat s-o faci.

Marian ar fi vrut să-l privească în față, însă atunci Griffith i-ar fi observat ochii umezi. Nu suporta gândul ca un bărbat s-o vadă plângând. Se uită cum mâinile lui o prindeau de amândouă brațele, trăgând-o spre el. Prima pornire fu să se împotrivească — la urma urmei, avea mândria ei — dar după câteva clipe cedă și se lăsă în voia lui. Numai cu trupul, capul continua să-l țină drept și țanțoș.

Griffith o înlănțui cu brațele, legănând-o ușor, ca pe un prunc.

Ea îl fixa cu ochii larg deschiși.

— Ai dreptate, fetițo. Ai dreptate.

Marian nu-și dezlipea privirea de gulerul tivit cu blană al mantiei lui.

— Pur și simplu mă înspăimântă gândul că pleci la vânătoare îmbrăcată bărbătește, când ești atât de femeie.

O lipi de trupul lui, murmurându-i la ureche:

— Pe urmă i-am întâlnit pe Wenthaven și oaspeții lui, în vreme ce câinii hăituiau vânatul, și-am văzut că nu erai acolo. Nimeni nu știa unde te-ai dus și nimănui nu-i păsa ce s-a întâmplat cu tine. Atunci mi-a venit în minte imaginea trupului tău zdrobit, azvârlit într-un șanț.

Vorbea din ce în ce mai repede, iar Marian își pleca fruntea tot mai mult pe pieptul lui, simțindu-se în siguranță. Avea dreptate să fie nemulțumit. Și ea își înfrânase deseori pornirea de a-l plesni pe Lionel când o speriase cu cine știe ce escapade copilărești.

Cui îi mai păsase până acum de ea, într-atât încât să-i poarte de grijă?

— Atunci am început să te caut și-am înțeles că nenorocitul ăla te găsise înaintea mea.

Gândul la Harbottle îl făcu să-și încleșteze fălcile. Fata se ghemui la pieptul lui. Inima lui Griffith bătea nebunește și Marian se strădui să-i alunge neliniștea, așa cum și el îi alinase zbuciumul.

— Nu mi-a făcut nici un rău, șopti, spunând adevărul.

— Nu? vorbi el, tremurând de mânie.

Apoi întrebă:

— Vrei să te sărut?

— Cum?

— Un nemernic ca Harbottle poate face o femeie să urască toți bărbații lăsați de Dumnezeu.

Marian înțelese și-și înălță chipul spre el.

— Vreau să mă săruți. Tu ești cu totul altfel.

Ochii lui aurii luceau ca arși de febră.

— Și... săruți minunat.

Griffith părea atât de pătimaș — aproape la fel de violent ca atunci când voise să se răzbune pe Harbottle. Dar când buzele lui le atinseră pe ale Marianei, ea nu mai simți decât pasiunea.

Dorința din noaptea trecută se aprinse din nou, la fel de arzătoare, de parcă Marian nu s-ar fi gândit decât la Griffith în fiecare clipă, de parcă Griffith ar fi putut vedea aievea femeia ascunsă sub veșmântul bărbătesc.

Sărutarea lui era tandră și atât de intimă, încât Marian avu senzația că în fața ei se deschid porțile unei noi lumi.

— Se pare că nu te-a sărutat... șopti Griffith, la fel de convins de parcă ar fi fost martorul scenei din pădure.

— Nu, încuviință fata.

— Și totuși, îmi pare rău că nu l-am ucis.

De data aceasta sărutul nu mai era drăgăstos și nici mângâierile liniștitoare. Griffith îi culese cu buzele lacrima din colțul ochilor, de parcă ar fi avut dreptul să-i împărtășească durerea. Apoi își strecură mâna sub tunica Marianei, atingându-i sânii, ghicind ce fel de mângâieri îi făceau mai multă plăcere, descoperind punctele sensibile ale trupului ei.

O sprijini cu spatele de pom și un măr uscat, rămas de anul trecut, căzu lovindu-l drept în spate. Griffith păru să nu observe, dar Marian îi frecă încetișor spinarea și el gemu de plăcere, ca un motan mulțumit.

Un motan uriaș. Și sălbatic.

Griffith își desfăcu buzele și Marian îi primi sărutarea, dăruindu-i toată mândria și singurătatea ei. Nu știa și nici nu-i păsa dacă astfel își arăta admirația, sau dacă el voia s-o simtă liniștită și încrezătoare.

— Să mergem undeva... murmură Griffith, abia dezlipindu-și buzele de ale ei.

Cu mintea stăpânită de un singur gând, Marian răspunse:

— La mine acasă.

— Și Lionel?

— Doarme, gemu ea.

— Singur?

— Nu.

Disperată și nebună de dorință, murmură:

— În spatele casei... Știu un loc... Între căsuța mea și zidul castelului... Printre copaci... Numai eu cunosc locul acela...

El nu protestă, totuși Marian insistă:

— Te rog...

Porniră într-acolo, fără a se desprinde din îmbrățișare, amețiți de dorința de a-și aparține.

Cu mintea încețoșată, Marian se întrebă vag dacă tânărul își va da seama de locul unde ea își îngropase comoara. Nu, era cu neputință! I se părea că merg prea încet și se ruga la toți sfinții să n-o zărească Cecily. Înainte de-a ieși din livadă, se opri și-i făcu semn lui Griffith să intre în umbra castelului. La rândul ei, privi spre căsuță. O dată și încă o dată.

Ceva era în neregulă. Simțea foarte clar.

— Griffith?

Dar și el avea același sentiment.

— De ce-s sparte ferestrele? De ce prin toată curtea zboară pene și fulgi de găină?

Patima se preschimbă fulgerător în panică.

— Lionel?... chemă ea.

Apoi ceva mai tare:

— Lionel?...

Fără a mai privi spre Griffith, se repezi către căsuță, sărind gardul. Ușa deschisă se bâțâia într-o balama. Înăuntru era prăpăd. Saltelele fuseseră sfâșiate, rafturile smulse. În încăpere plutea un praf atât de dens, încât Marian îi simți gustul pe limbă. Toată casa mirosea amestecat a mirodenii, muștar și miere. Toate dulapurile fuseseră sparte, iar conținutul lor vărsat pe podea și călcat în picioare.

Lionel nu era nicăieri.

Capitolul 5

Marian se oprise în vârful picioarelor, gata s-o ia la fugă, nici ea nu știa încotro.

— Lionel? îl chemă ea pe băiețel, cu vocea lipsită de orice intonație.

Întinse brațele în față, gata-gata să cadă.

— Lionel? strigă din nou, pășind printre cioburi și resturi de tot felul.

— Crezi c-a fugit? o întrebă Griffith, fără a-și fi revenit din uluire și profund îngrijorat de soarta copilului pe care fusese trimis să-l păzească.

De soarta lui și-a Marianei.

— Posibil. De fapt, chiar eu l-am învățat.

— Cum vine asta?

— L-am învățat să fugă și să se ascundă. Dar încă n-a împlinit doi ani și nu știu...

Nu-și dusese gândul până la capăt, dar Griffith înțelese ce era în mintea ei. *Dacă cei care-i distruseseră casa îi mai lăsaseră puștiului timp să fugă.*

— Încerc să dau de el, în caz că s-a pitit pe undeva și se teme să iasă din ascunzătoare, zise Griffith, străduindu-se să se arate cât mai încrezător.

Pătrunse în casa Marianei — sau, mai bine zis, în ceea ce rămăsese din ea — și începu să ridice mobila, maldărele de haine, sfărâmăturile de tot felul, în căutarea unui trupușor de copil. Într-un târziu, se opri în mijlocul camerei, plin de fulgi și de praf, ținând în mână doar punga cu bani trimisă de lady Elizabeth.

Marian nu se zărea nicăieri. Ieși în prag și-o auzi strigându-și fiul, undeva, prin preajma casei.

Porni spre locul unde răsunase glasul ei și la urechi îi ajunse o exclamație înspăimântată:

— Cecily!

— Slavă Domnului, *my lady* ! răspunse doica, scoțând un suspin adânc.

— Doar nu vrei să leșini tocmai acum!

Lângă zidul castelului creștea un pâlc de copaci. Griffith porni grăbit într-acolo și dădu cu ochii de Marian, care-o plesnea pe Cecily peste față cu dosul palmei. Doica sări în picioare, privind speriată în toate părțile.

— Unde-i fiul meu? o întrebă Marian. Ce s-a întâmplat? Unde-i Lionel?

— Am văzut un bărbat strecurându-se în curte și-atunci am luat copilul din pat și am fugit cu el în brațe.

Avea poalele rochiei pătate de iarbă, iar boneta îi alunecase pe-o ureche.

— Am alergat cu Lionel până la castel, l-am ascuns la locul știut și m-am întors să văd ce se petrece.

— Lionel e teafăr? întrebă Griffith.

Cecily își întoarse ochii către el, apoi se uită în altă parte și din nou reveni cu privirea asupra lui.

Marian o înșfăcă de braț, răsucind-o cu fața către ea.

— Lionel e teafăr?

— Da, răspunse Cecily, dând grăbită din cap. Răspund eu pentru asta.

Marian începu să alerge spre castel.

— Hai după el.

Cecily, care se simțea mai doamnă decât doamna pe care o slujea, vru să rămână pe loc, însă Marian o trase după ea. Griffith îi auzi țipătul de împotrivire și, zărind expresia de dezgust așternută pe chipul Marianei, aruncă o privire rapidă de jur-împrejur.

Marian îi povestise că pâlcul de copaci era un loc știut numai de ea. Între două trunchiuri se legăna un hamac. Razele soarelui se jucau printre crengi, prin iarbă și pe pământul roșietic. Era un cotlon singuratic, destul de nepotrivit cu firea aprigă a Marianei. Lui Griffith i se păru ciudat și, în sinea lui, se hotărî să se întoarcă mai târziu, încercând să dezlege taina fetei.

Le ajunse din urmă pe cele două femei, care alergau printre straturile de flori. Boneta ascuțită a Cecily-ei îi căzuse pe spate și doica fugea, ținându-și vălul cu o mână. Marian nici măcar nu observase. Aproape de zidul de piatră cenușie, Cecily se opri, zicând:

— Lady Marian, n-am de gând să intru în castel alergând ca un băiețoi!

— Atunci n-ai decât să rămâi afară.

— Lady Marian, insistă Cecily, trăgând-o de poala tunicii. Vrei să afle toată lumea că l-ai pierdut pe Lionel?

Marian o fulgeră cu privirea, dar Cecily profită de șovăiala ei și vorbi mai departe:

— Vrei să te trezești cu zeci de gură-cască în jurul tău în clipa când ai să-l găsești? Vrei să-ți pună toți întrebări despre căsuță, mirându-se ce-ai putea avea atât de valoros încât s-atragă hoții?

Marian răsufă adânc, închizând ochii. Când deschise pleoapele, din privirea ei dispăruse orice urmă de neliniște. Pentru ochii curioși ai servitorilor și-ai oaspeților de la castel, redevenise acea Marian pe care o cunoscuse Griffith în prima zi: nepăsătoare și indiferentă la etichetă.

Griffith o urmări urcând în goană scările și se întrebă dacă nepăsarea ei era menită să-i înșele pe ceilalți sau avea un alt motiv, mult mai serios.

Lady Marian înclină capul, răspunzând salutului schiţat de valetul care deschisese uşa. Străbătu repede holul de la intrare, urmată de Cecily şi de Griffith, şi păşi grăbită pe lângă capelanul stupefiat de veşmintele ei bărbăteşti.

— Bună ziua, părinte! murmură ea peste umăr.

Nu întoarse capul când îl auzi chemând-o pe nume şi porni pe coridorul unde se găsea prima cameră a lui Griffith.

— Bine, dar unde-i Lionel? întrebă tânărul.

În capăt se zărea uşa turnului şi Marian zori pasul.

— Acolo, răspunse Cecily, arătând spre intrarea în turn.

Brusc, Griffith înţelese.

— În turnul contesei?

— Sper din tot sufletul! şopti Marian.

Cecily pufni, dispreţuitoare.

— Cu multe luni în urmă, ai insistat să-i facem o ascunzătoare sub scară. I-am adus şi pături. N-are unde să fie decât acolo.

Dar când deschiseră uşa turnului nu le ieşi nimeni în întâmpinare.

— Lionel?

Glasul Marianei pluti, stârnind ecouri în turnul pustiu. Fata simţi că i se strânge inima.

Cecily înjură printre dinţi. Brusc, Griffith şi Marian îşi amintiră că doica nu-şi făcuse datoria.

— Cum ai putut să-l laşi singur? Scările...

Marian îngenunche, pipăind pardoseala cu mâinile, de parcă s-ar fi aşteptat să găsească un trupuşor plăpând, zdrobit pe lespezile de piatră.

— Lionel?

Griffith se repezi în sus pe scări.

— Am vrut să văd ce se întâmplă acasă, îngăimă doica. Credeam că fac bine. Ţineam să aflu cine ne-a distrus casa.

— Ţi-am mai spus de-atâtea ori că prima ta grijă trebuie să fie Lionel.

Marian intrase în panică. Pe chipul ei poposise o rază subţire de lumină, strecurându-se printr-una din găurile de aerisire.

— Acum unde să-mi mai caut fiul? În sus, pe scări? Pe-afară, într-una din ascunzătorile lui? Sau poate s-a întors acasă?

Cecily începu să scâncească.

— Dar dacă a dat nas în nas cu bruta care mi-a sfărâmat totul în casă?

Marian se ridică şi se sprijini cu spatele de zidul de piatră, străduindu-se să-şi vină în fire.

— Dacă l-a răpit cineva? Cecily...

Undeva răsună un râset cristalin de copil.

— Sst! şopti Griffith.

Marian tăcu, ciulind urechile. Râsul se auzi din nou, mai clar de astă dată, şi Marian o luă la fugă în sus pe scări, urcând treptele două câte două. Griffith, care ajunsese primul în dreptul camerei contesei, deschise uşa, făcându-i loc să treacă.

Art şi Lionel stăteau pe jos, aplecaţi deasupra unei mingi argintii. Când Marian dădu buzna înăuntru, amândoi ridicară privirea, uluiţi. Tânăra femeie se opri în mijlocul încăperii, cu ochii ţintă la paşnicul tablou pe care-l avea în faţa ochilor. Din nou Griffith fu şocat de transformarea ei subită. Nu mai era neîmblânzita fiică a contelui Wenthaven, nici mama înspăimântată a lui Lionel, ci o întruchipare a forţei, pe care viaţa n-o putuse îngenunchea.

— Ei, Lionel, ia zi, cum te-ai distrat?

Reuşise să se stăpânească, dar Griffith înţelese câtă nelinişte şi ce imensă uşurare ascundeau vorbele ei.

Lionel zâmbi fericit, arătându-şi dinţii de lapte şi gropiţele adorabile din obraji.

— Da, da! exclamă Art, cercetându-i cu privirea când pe unul când pe altul. E un flăcău pe cinste, lady Marian. Ai de ce să fii mândră.

— Şi chiar sunt! replică ea.

Îngenunche pe covorul gros şi întinse braţele, care-i tremurau ca şi glasul.

— Lionel, nu vii s-o îmbrăţişezi pe mama?

Lionel scutură din cap cu încăpăţânare şi apucă mingea cu mâinile murdare, ţinând-o strâns la piept. Dinăuntru răsună

un clinchet de clopoțel. Băiețelul începu să zgâlțâie mingea, fericit să asculte clopoțelul.

— Mămica n-o să-ți ia jucăria, îi spuse Art, ca o cloșcă dojenindu-și puișorul rătăcit. După ce-o săruți, ne jucăm din nou.

Lionel se bosumflă și Marian simți că-i dau lacrimile. Știa că puștiul nu voise să se poarte urât. Chiar dacă-l speriase ceva nu de mult, acum uitase cu desăvârșire. Dar maică-sa îi întrerupsese joaca, așa că n-avea timp de ea. Numai că Marian își dorea cu disperare să-i simtă brațele durdulii în jurul gâtului și trupușorul lipit de pieptul ei, ca să creadă în minunea regăsirii.

— Lionel, îl îndemnă cu blândețe Art, de ce nu-i arunci mingea mamei tale?

Copilul o săgetă cu o privire neîncrezătoare.

— Și mămica ți-o va arunca înapoi, îl încurajă Griffith.

Marian dădu din cap, negăsind putere să vorbească.

Mândru de noua sa comoară, Lionel o ridică, aruncând-o cu toată puterea. Art scoase un strigăt, Griffith sări s-o apuce, însă Marian întinse mâna și-o prinse din zbor.

— Dar văd că ai mușchi, nu glumă, fiule! râse ea, azvârlind mingea în aer și prinzând-o din nou.

— Hai, vino încoace, să te învăț cum trebuie s-o arunci.

Lionel făcu vreo câțiva pași spre maică-sa, dându-i ocazia să-l strângă în brațe. Marian îl lipi de pieptul ei, apoi îi înlănțui umerii cu brațul și-i arătă cum să arunce mingea.

— A urcat singur scările? întrebă ea, azvârlind mingea spre bătrân.

— Da, *my lady*.

Marian se îngălbeni la gândul că băiețelul ei urcase singur treptele acelea abrupte și întunecoase.

— N-are decât doi ani, murmură ea. Dumnezeule, n-are decât doi ani.

Îl îmbrățișă încă o dată, dar el se smulse nerăbdător de lângă maică-sa, pornind către Art.

— Lasă, fetițo, că nu s-a întâmplat nimic, încercă s-o liniștească bătrânul. S-a ales doar cu sperietura. Când m-am

întors de la spălătorie l-am găsit aici, în pat. Un prichindel cu ochi mari și păr zbârlit. La început i-a fost frică de mine, pe urmă i-am spus că asta-i camera mea și că aveam o minge pentru el.

Marian se uită în jur pentru prima dată de când intrase în încăpere. Nici urmă de praf pe mobilă. Ferestrele sclipeau în lumina soarelui de după-amiază. În șemineul uriaș ardea un foc zdravăn. Tapiseriile erau curate și străluceau în culori vii.

— Oh, Art! exclamă ea. Ce minune ai făcut din camera asta!

— E tare frumoasă, iar servitorii nu s-au lăsat prea mult rugați s-o curețe, râse bătrânul. Le trebuie cineva care să le dea ghes — exact ce-am făcut eu!

— Art se pricepe grozav la așa ceva! interveni Griffith, pe un ton care nu aducea nici pe departe a compliment.

— Nu-i cazu' să vorbești în felu' ăsta despre mine, nu-s chiar așa de pisălog! protestă Art, rostogolind mingea pe covor spre Lionel.

— Am prins momentul potrivit...

Dar Marian rătăcea departe, printre amintirile copilăriei.

— Parcă-mi amintesc cum mă jucam aici când eram mică... Și mie-mi plăcea s-aud clopoțelul... Mirosea a trandafiri și mă veghea un zâmbet dulce...

— Mama dumitale, lady Marian, zise Art, era o femeie tare blândă.

Cecily, care rămăsese în prag, scoase un țipăt ascuțit. Toți se întoarseră brusc spre ea. Marian o săgetă cu o privire severă.

— Ce-ai pățit, Cecily?

Cecily se sprijini de tocul ușii, arătând spre Art.

— Ai văzut duhul contesei de Wenthaven?!

Art își prinse delicat nările cu degetele și-și suflă nasul — pentru că nu avea batistă sau poate ca un comentariu la cuvintele doicii. Marian n-ar fi putut spune. Tot ce simțea era o iritare crescândă la adresa bonei.

— Vino și stai jos, porunci ea. Spune-ne ce s-a întâmplat.

Cecily se prăbuşi pe cea mai apropiată laviţă. Era ciufulită şi gâfâia după efortul de-a urca treptele.

— A bătut la uşă un tânăr blond, care a stăruit să-l primesc înăuntru. I-am spus că nu se poate, dar m-a ameninţat, aşa că l-am luat pe Lionel din pătuţul lui şi am fugit pe uşa din spate.

Griffith îşi puse piciorul pe laviţa unde stătea doica şi se aplecă spre ea, privind-o în ochi.

— De ce nu te-ai dus după ajutor?

Cecily păru să se trezească brusc la realitate.

— Cine să m-ajute? Toţi erau plecaţi la...

— Ai procedat bine, Cecily! spuse Marian.

— De ce? insistă Griffith.

Lionel lovi mingea din greşeală şi se repezi s-o prindă. Marian nu-i acordă nici o atenţie lui Griffith, continuând să-şi privească fiul cu un zâmbet drăgăstos. Tânărul se proţăpi chiar în faţa ei, repetând:

— De ce? Vrei să spui că Cecily nu trebuie să ceară ajutor de la oamenii tatălui tău?

Marian îşi dădu capul pe spate, cu o privire sfidătoare, furioasă din cauza modului în care încerca el s-o domine.

— În castelul acesta e mai bine să nu pui anumite întrebări. La altele nu vreau să ştiu răspunsul. Un singur lucru mă interesează — preciză ea, cu ochii ţintă la Cecily. L-ai mai văzut vreodată pe omul acela?

Griffith se îndepărtă, oprindu-se în faţa şemineului. Cecily începu să răsucească între degete vălul bonetei.

— Nu l-am văzut prea bine. N-am aşteptat să intre în casă. Totuşi, chipul lui mi s-a părut cunoscut.

— Cunoscut? sări Marian.

— Era înalt, frumos şi lat în umeri...

Întinse mâinile, ca să-i arate cât de solid fusese atacatorul.

— Arăta a cavaler.

Griffith se grăbi să tragă o concluzie, deşi convins că nu putea fi cea adevărată.

— Harbottle!

— Numai dacă are un frate geamăn, adăugă Marian. Harbottle a fost cu mine.

— Tot timpul? întrebă Griffith.

— Nu, dar a luat parte la vânătoare şi m-a zărit îndepărtându-mă de grup.

— L-ai văzut cu ochii tăi acolo?

Marian se simţi jignită de tonul lui inchizitorial.

— Dar ce, trebuia să mă uit doar după el?

Griffith se opri în faţa focului, înălţându-şi braţele în semn de exasperare.

— Altfel mă îndoiesc că va recunoaşte că ţi-a distrus căsuţa.

Marian nu-l putea contrazice, deşi i-ar fi plăcut să-i atragă atenţia că nu avea nici un drept să se amestece. Bărbaţii nu ajutau decât atunci când voiau ceva în schimb. Niciodată nu se bizuise pe forţa lor, pentru a nu trăi dezamăgirea de a-i auzi cerându-şi răsplata.

— Ai vorbit cu el, lady Marian? întrebă, oftând, Cecily.

— Ţi-ar conveni să fie Harbottle, nu-i aşa? replică Marian, oarecum amuzată de dezamăgirea ei. Are toate motivele să-mi poarte sâmbetele.

— N-ar fi singurul! suspină Cecily, cu obrazul scăldat în lacrimi. Vai, *my lady*, mi-e atât de frică!

— Nici nu trebuie să te mire! izbucni Griffith, aşezându-se pe un scaun în faţa focului. A furat ceva din casă?

— De unde să ştiu? răspunse Cecily, aplecându-se să-şi rupă o aţă desprinsă din tivul rochiei. N-am mai îndrăznit să intru.

Lionel se apropie de Griffith, ţinând în mână mingea cu clopoţei. Tânărul întinse braţele spre el, zicând:

— Vrei să stai la mine pe genunchi, flăcăule?

Lionel îl cercetă atent cu privirea, apoi se repezi cu capul spre pieptul lui.

— Lionel! ţipă Marian, sărind în picioare.

— Fii fără grijă! o linişti Griffith cu un semn al mâinii, deşi pălise şi-i tremura glasul. E un fel de a-şi arăta afecţiunea.

— Cu-atâta afecțiune putea să te și omoare! comentă Art; Marian își duse palma la gură, să-și ascundă zâmbetul. Nu era momentul să râdă, nici măcar compătimitor.

— Deși — continuă bătrânul — e timpul să-ți mai împarți drăgălășeniile și cu noi. Până acum n-am prea avut parte.

— Drăgălășeniile? chicoti Cecily.

Marianei îi pieri brusc toată veselia. Cu numai un ceas în urmă, Griffith începuse „să-și împartă drăgălășeniile“ cu ea.

Nimic de pe chipul lui nu părea să trădeze că s-ar fi gândit la același lucru. Dimpotrivă, tânărul răsuflă adânc și-l așeză pe Lionel pe genunchi, asigurându-se că puștiul nu-l putea lovi cu piciorușele care nu stăteau o clipă locului. Apoi, ștergându-și fruntea de sudoare, întrebă:

— Cecily, zici că l-ai văzut plecând?

Lionel se foi ca să-și găsească locul, iar Griffith îl ajută să se așeze mai bine.

— Spuneai că l-ai lăsat pe Lionel în ascunzătoare, după care te-ai întors să vezi ce se petrecea în căsuță. Asta înseamnă...

— N-a luat nimic... cel puțin, din câte am văzut eu...

Obrazul îi devenise stacojiu. Marian și Griffith schimbară o privire rapidă. Amândoi bănuiau același lucru: nu cumva doica mințise când spusese că pândise de departe căsuța? Era în firea ei să se arate săritoare, fără a avea curajul de a-și pune în aplicare bunele intenții.

— De unde-ai pândit casa? o întrebă Marian, privind-o scrutător.

— Din livadă, răspunse Cecily, bosumflată.

— De-acolo n-ai cum să vezi mare lucru, observă Marian. E prea departe.

— Și unde propui să stau data viitoare? replică Cecily, pierzându-și cumpătul. Cocoțată pe gard?

Art păși între cele două femei și arătă spre chepengul din tavan, spre care duceau câteva trepte de lemn.

— Mai bine urcă și pregătește patul pentru stăpâna ta și pentru domnișor, până nu spui vreo prostie pe care s-o regreți mai târziu.

Cecily se albi la față.

— Nu putem rămâne aici. Nu-i așa, *my lady* ?

Dar Griffith nici n-o lăsă să-și termine vorba.

— E singurul loc unde puteți rămâne.

Marian ridică din umeri.

— O să mergem într-unul din dormitoarele de jos. La urma urmei...

— Rămâneți aici, o întrerupse Griffith, pe un ton ce nu admitea replică.

— Dar ce ni s-ar putea întâmpla în castelul tatălui meu?

Griffith își scutură pletele negre și-și încruntă sprâncenele, cu un aer mai sălbatic ca oricând.

— Exact ce ți s-ar fi întâmplat azi, dac-ai fi fost acasă.

— Adică nimic, insistă Marian, cu glas nepăsător.

— Dar nu înțelegi, femeie? se răsti Griffith. Cel care ți-a întors casa cu susul în jos nu era un slujitor supus, ascultând porunca tatălui tău. Omul acela căuta ceva, căuta cu disperare. Dacă i-ai fi stat în cale, s-ar fi descotorosit de tine prin orice mijloace.

— Tatăl meu...

— Nu pricep de ce crezi că-i vorba de tatăl tău. Ce-ar putea fura de la tine? Ce-ar putea căuta în casa ta? se miră el.

Ea evită să-l privească.

— N-am de unde ști ce-i în mintea lui.

— Chiar dacă el ar fi dat porunca, tu ai încredere în slujitorii lui?

Văzu cum Marian se crispase.

— Ei, de-abia acum începem să ne apropiem de adevăr. Deocamdată nu putem da răspunsuri la nici una din aceste întrebări, așa că sunt cu ochii pe tine.

Ea îi aruncă o privire fugară, apoi se uită în altă parte.

— Nu pot rămâne aici, cu tine.

— Vrei să spui că-ţi strici buna reputaţie?

Nu cumva era sarcastic? Marian nu ştia şi, de altfel, puţin îi păsa.

— N-am chef să se spună că trăiesc cu tine.

— Atunci vei dormi în pat cu Cecily, hotărî Griffith.

— Nu! se opuse vehement doica.

Dar înainte ca Griffith să deschidă gura, Art făcu un salt spre Cecily şi-o apucă de ureche.

— Ba da!

Boneta îi căzu din nou într-o parte, rămânând agăţată în voal. Plângea — în semn de protest la gestul lui Art sau poate la porunca de-a rămâne acolo — dar bătrânul nu se sinchisi. Arătând spre scara în spirală, spuse:

— Nici o prăpădită de slujnică englezoaică să nu îndrăzească să-l contrazică pe stăpânul meu! Acum mişcă până nu-ţi ard una!

Marian îl dojeni, dar Cecily nu aşteptă ca stăpâna să-i ia apărarea. Sări în picioare, cu ochii în lacrimi, şi privi, şovăind, spre uşă, apoi spre scări. Se uită lung la Marian şi suspină.

— Nu te pot lăsa singură.

Şi se îndreptă încet spre scară.

Marian îşi frângea mâinile.

— Uite ce-ai făcut! Vezi cum plânge?

— Smiorcăita asta se văicăreşte tot timpul, pufni dispreţuitor Art.

— Da, şi pe urmă schimbă pernele şi mi-o lasă mie pe cea udă.

Griffith chicoti satisfăcut.

— Va să zică, rămâi.

Marian dădu să protesteze, dar chiar în clipa aceea Art îi vesti:

— Contele şi oaspeţii lui se întorc de la vânătoare.

Marian se ridică, scuturându-se de praf.

— Mă duc să stau de vorbă cu tata.

Griffith încercă şi el să se ridice, dar Lionel se agăţă de gâtul lui, făcându-l să cadă la loc pe scaun.

— Nu trebuie să mergi singură.

— Iar tu nu poţi veni cu mine.

Griffith vru să protesteze, dar ea nu-i lăsă răgaz.

— Nu fii naiv! Trebuie să aflu dacă Wenthaven l-a trimis pe omul acela la mine acasă. Şi de-a fost porunca lui, vreau să ştiu din ce motiv a dat-o. Dar dacă n-a fost el...

— Ei bine? o întrebă Art.

— În cazul acesta, înseamnă că nu ştie ce se petrece chiar sub nasul lui. Se lăuda că nu-i scapă nimic din ce se întâmplă pe domeniu.

Ridică, amuzată, din sprâncene.

— Mi-ar face o mare plăcere să i-o spun cu gura mea.

— Marian! o chemă Griffith cu glas adânc.

— Ce e?

Îşi dădea seama că-l nemulţumea ceva, dar nu avea chef să audă altă predică. Nu-i plăcea felul în care tânărul îşi asuma răspunderea pentru ea.

El îi întinse punga.

— Banii tăi au rămas la mine.

— Banii mei! Uitasem de ei!

— Uitaseşi? Cum puteai să uiţi de bani? Doar asta căutau şi hoţii, nu?

Vorbea ca şi cum ar fi descoperit motivul jafului, iar Marian se gândi ce uşor i-ar fi fost să-i confirme presupunerile. Dar nu voia să se mai încreadă în nimeni şi nu înţelegea cum reuşise acest supus al regelui s-o atragă spre el.

Străbătu încăperea, fără un cuvânt, însă în clipa când vru să-şi ia punga, tânărul o ascunse la spate.

— Te las să mergi singură la tatăl tău, însă numai cu o condiţie.

— Adică?

— Să te întorci să-ţi petreci noaptea aici.

Ridică mâna, ca să-i stăvilească protestele.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, altfel nu primeşti banii.

Ea se uită la pungă, cu un aer răzvrătit.

— Atâta timp cât dormi în pod, continuă Griffith, ademenind-o precum şarpele biblic, reputaţia ta nu va avea

nimic de suferit. Şi nici n-ar trebui să te împotriveşti, pentru că oricum nu mă placi. Sunt o creatură urâtă şi nesuferită, care nu ştie altceva decât să-l slujească cu credinţă pe Henry Tudor. Cred că regele Henry a întrecut-o în vicleşuguri pe Elizabeth în timpul domniei lui Richard. Şi mai cred c-ar trebui să te măriţi cu unul care să-ţi tragă de două ori pe zi câte o mamă de bătaie, ca să n-apuci pe căi greşite.

Marian îi repetă vorbele ce reprezentau crezul ei de când se întorsese la castelul Wenthaven.

— N-am să mă mărit niciodată.

Dar cuvintele n-aveau pentru ea nici o noimă.

— Eu sunt convins că da.

Era o provocare. Tot ce-i spusese era o provocare, cu-atât mai mult cu cât tot timpul o învăluise într-o privire caldă şi grăitoare. În ochii lui strălucea o lumină aurie ca razele soarelui, sau ca focul, amintindu-i Marianei clipa ei de slăbiciune, când îl sărutase în livadă.

Dar Griffith nu uitase, aşa cum spera fata. Continua s-o fixeze cu privirea, fără grabă şi fără fereală.

— Mă voi întoarce aici, zise ea în cele din urmă.

El îi întinse punga cu bani. Nu zâmbea, dar Marian simţi cât era de mulţumit.

Înainte de-a apuca să regrete că cedase, Art îi smulse punga din mână.

— O pun aici, vorbi el, aruncând-o pe dulapul cel înalt. Poţi s-o iei şi mai târziu. My lady, nu-ţi fă griji pentru tânărul de colo. Griffith e urât ca o sălbăticiune şi nedemn de frumuseţea dumitale. Pun prinsoare că nici măcar nu-i ştii culoarea ochilor.

Marian se uită la Art printre gene.

— Parcă... galbeni...

— Ba au culoarea noroiului, râse bătrânul. Cel puţin, atunci când e furios.

— Eu una n-am băgat de seamă, protestă fata.

Art rânji satisfăcut spre ea, apoi spre Griffith. Marian se uită de la unul la altul, nedumerită de privirile pe care le

schimbau cei doi. Înţelegând că nici unul din ei n-avea de gând s-o lămurească, îşi azvârli pelerina pe umeri şi ieşi.

Uşa masivă, de stejar, nu putea fi trântită. Era prea grea şi avea balamalele neunse. Marian îşi dădu toată silinţa, dar nu reuşi să obţină decât o bufnitură înfundată. Instinctiv, Griffith îşi pipăi vânătaia de la nas.

— Crezi c-am reuşit s-o conving de pericolul în care se află?

— De convins ai convins-o, numai că pericolul de care se teme ea e-aici, în cameră! replică bătrânul.

Lionel aruncă mingea şi Griffith îi dădu drumul din braţe, ca să se ducă după ea.

— Am făgăduit s-o apăr şi uite ce-a ieşit!

— Wenthaven va fi nemulţumit.

— Dracu' să-l ia pe Wenthaven! izbucni Griffith, pierzându-şi cumpătul. Aş vrea să ştiu şi eu din ce parte vine ameninţarea! Am sosit abia ieri. Nu cumva căsuţa Marianei a fost distrusă tocmai pentru că am venit noi?

— Sau poate c-am venit la ţanc!

Presupunera lui Art făcu să i se strângă inima.

— Nu cumva cineva a înţeles că stăm în calea unor anumite planuri? Sau poate s-a aflat de ce suntem aici?

— Cineva ca Wenthaven? întrebă Art, ghicindu-i gândul.

— Întocmai.

— Nu vrei să mă duc la spălătorie şi să mă dau bine pe lângă vădana aia, Jane? adăugă bătrânul, cu un surâs viclean.

— Ba chiar aşa.

Griffith se ridică în picioare, luându-l în braţe pe Lionel.

— I-am promis lui Lionel că în dimineaţa asta mergem la plimbare. E deja amiază, dar poate n-ar fi rău să facem o vizită mercenarilor. Cât timp Lionel se va uita la arme şi armuri, eu aş vrea să schimb o vorbă cu căpitanul.

— Ai grijă să nu-i scapi din ochi pe lady Marian şi pe Wenthaven.

— Fii pe pace! Nu-i scap din ochi!

Capitolul 6

De cum ieși din castel, Marian auzi mârâitul câinilor care săreau în jurul unui mistreț sfârtecat și-a câtorva biete verițe pe care le vânaseră. Femei despletite se strigau una pe alta cu glas ascuțit. Caii tropăiau în loc, sforăind, obosiți și încălziți de goana prin pădure. Bărbații se băteau pe spate, vorbind tare, cu prefăcută camaraderie. Slujitorii se strecurau printre oaspeți, cu căni de bere și tăvi cu friptură, grăbindu-se să îndeplinească poruncile celor ce strigau care mai de care:

— Hei, băiete! Vino întâi la mine!

Toată curtea mirosea a sânge, a sudoare bărbătească, foame, sete și pasiune carnală abia stăpânită. Emoția și agitația vânătorii avea să se potolească de-abia după ce oaspeții se vor sătura de mâncare, băutură și femei. Bărbații adulmecau femeile ca niște ogari pe urma prăzii și-și alegeau, rând pe rând, câte una cu care să petreacă. Desfrâul avea să țină toată noaptea, prin colțuri, pe mese și pe coridoarele castelului.

Marian ocoli cu prudență vacarmul, cu ochii după Harbottle și după tatăl ei. Trase de mânecă o servitoare, întrebând-o:

— Contele de Wenthaven e cumva la cuștile cu câini?

Slujnica își frecă șoldurile îndelung ciupite.

— Da' unde în altă parte ar putea fi?

Marian privi cu dezgust pe deasupra capetelor înfierbântate ale mulțimii petrecărețe: „Chiar așa, unde în altă parte?“

Dintre toate apucăturile tatălui ei, aceasta îi displăcea cel mai mult. Organiza chefuri, îi îndopa pe toți cu băutură, apoi se distra privind cum femeile se certau între ele pentru o pereche de nădragi și cum bărbații ajungeau să se lupte pe viață și pe moarte pentru câte o târfă.

Mâine dimineață, la micul dejun, contele va pune întrebări, cu glas suav, fiecărui oaspete în parte. Va povesti în gura mare fapte ce scăpaseră atenției celorlalți, zâmbind la gândul că-i ținea pe toți captivi în lațul bogăției sale. De altfel, unde s-ar fi putut duce? Nici o casă respectabilă n-ar fi primit sub acoperișul ei vreun oaspete al lui Wenthaven.

Marian păși printre cuști și îngenunche să mângâie ogarii murdari și obosiți.

— V-ați distrat bine? îi întrebă ea, mângâindu-i pe cap cu blândețe.

Sheldon, îngrijitorul câinilor, se apropie, ștergându-și mâinile cu o cârpă.

— Și încă cum, *my lady* ! sunt cei mai buni ogari din toată Anglia.

— Numai din Anglia? întrebă, zâmbind, Marian.

Sheldon începu să râdă.

— Nici măcar ticăloșii ăia de spanioli n-au așa câini cum creștem noi.

Marian scărpină între urechi un cățelandru, întrebând în șoaptă:

— Ia zi, ai prins vreun cocoș sălbatic?

— Ba chiar o duzină, dacă nu mai mult! răspunse Sheldon în locul lui.

Auzi o răsuflare șuierată la ureche și, în aceeași clipă, o limbă fierbinte începu s-o lingă pe obraz.

— Pfui! Gata cu pupăturile! protestă ea, încercând să scape de ogarul care ținea morțiș să-și arate afecțiunea.

Mathe se lăsă la pământ și se rostogoli cu labele în sus, în semn de supunere totală, dând din coadă, cu o privire grăitoare.

— Mathe e de părere că azi trebuie să sărute pe toată lumea, zise Sheldon. A încolțit o minunăție de cerb și-acu' nu-și mai încape în piele de mândrie.

— Un cerb?

— Da-da. Ori astea-s acu' animale rare.

Marian se aplecă să-l mângâie pe burtă.

— Bravo, băiete! Bravo, istețule! Dar de ce te tăvălești pe jos?

Sheldon clătină din cap, impresionat de demonstrația de bucurie a ogarului.

— Pentru dumneata se tăvălește, lady Marian. Așa ar trebui să facă orice bărbat când întâlnește o femeie la fel de tare ca el.

Marian izbucni în râs și se ridică în picioare.

— Bine-ar fi să priceapă asta toți bărbații. Și ăia pe două picioare.

— Fiecare se poartă după instinct, spuse Sheldon, gonind ogarii din preajma ei. Tatăl dumitale e acolo, în spate, m-ajută să spăl câinii.

Marian dădu din cap în semn de mulțumire și străbătu curtea, admirând cuștile strălucind de curățenie. Wenthaven nu se uita la bani când era vorba de animalele sale favorite. Ogarii lui, mari și mici, erau socotiți cei mai buni câini de vânătoare din această parte a Angliei și numai datorită lor reușise contele să rămână în relații civilizate cu nobilii de pe moșiile învecinate.

Îi mărturisise Marianei că acesta era și motivul pentru care se ocupa atât de mult de câini. Zărindu-și tatăl, gol până la brâu, cu brațele vârâte până la cot în apa murdară, unde tocmai clătea o cățelușă îndărătnică, Marianei nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Ah, dacă te-ar putea vedea acum dușmanii tăi!

Din cauza lătrăturilor, Wenthaven n-o auzise venind, totuși nu păru surprins.

— Dacă m-ar vedea acum, s-ar înghesui s-o cumpere pe jivinatica asta, iar eu zău c-aș accepta. Mare pacoste!

Dădu drumul animalului, care se grăbi să sară afară din troacă. Dar unul din îngrijitori o prinse de gât, s-o șteargă de apă.

— Usuc-o cu grijă! porunci Wenthaven. Nu vreau s-o aud din nou tușind.

— Prea bine, *my lord* ! se înclină slujitorul, apoi se întoarse spre ceilalți îngrijitori, strigând:

—Hei, băieți! Stăpânul are nevoie de apă curată pentru câinele care-i la rând! La treabă!

Doi servitori se grăbiră să golească și să clătească bine troaca, în vreme ce alți doi dădură fuga să scoată apă din fântână. Cu iuțeala unei practici îndelungate, așezară troaca spălată pe două bănci de lemn, astfel încât contele să nu fie nevoit să se aplece, și-o umplură cu apă curată.

Wenthaven își privi, bombănind, degetele zbârcite de umezeală.

— Tot timpul trebuie să fiu cu ochii pe ei, altfel n-ar vedea de câini așa cum trebuie.

— Dar Sheldon e un om de nădejde, nu? întrebă Marian.

— N-are pereche în toată Anglia. Altfel nici nu l-aș fi adus aici.

— Atunci bizuie-te pe el.

— Asta și fac.

Wenthaven se apropie de troacă și fluieră scurt. Cățelușa lui favorită se apropie dintr-un salt și sări singură înăuntru, împroșcând apă în toate părțile. Șorțul pe care contele și-l legase la brâu era ud leoarcă. Wenthaven începu să-i vorbească pe un ton drăgăstos:

— Ești o fetiță bună. Așa... Cuminte... Bravo...

Cățelușa cu blană aurie se zbenguia în apă, încercând să-l lingă pe obraz. Wenthaven îi făcu pe plac, aplecându-se spre ea.

— Bravo, fetițo! Bravo, Honey[1]!

---

1 *Honey* (engl.)– „Miere", dar și apelativ drăgăstos, aprox. „Scumpa". (n.t.)

Își vârî degetele în săpunul lichid pe care-l folosea ca să omoare puricii și începu să spele câinele. Făcu semn Marianei să treacă în dreptul lui, astfel încât s-o poată vedea, și întrebă:

— Ia zi, ce vânt te-aduce?

Marian se proțăpi în fața contelui, cu picioarele depărtate și mâinile în șolduri.

— Cineva a intrat la mine în lipsa mea și mi-a întors casa cu susu-n jos!

Auzindu-i tonul supărat, cățelușa mârâi scurt.

— Cineva ți-a răscolit casa? repetă contele.

— Îmi închipui că la porunca ta.

Wenthaven negă, fără să ridice glasul.

— Haide-haide, tată! Doar știi tot ce se petrece cale de cincizeci de mile de jur-împrejurul castelului. Nu-mi spune că habar n-aveai de treaba asta.

— E drept că *încerc* să fiu la curent cu tot, o corectă el. Se pare însă că nu reușesc întotdeauna. Iar excepția nefericită ești tocmai tu. Ce ți s-a furat?

— Nu știu. Știu doar că...

Glasul i se frânse, la gândul a ceea ce putea să se întâmple. Până acum, singura ei grijă fusese Lionel. Brusc, îi veniră în minte și celelalte obiecte distruse: amintiri din copilărie, de la Curte, daruri primite de la lady Elizabeth. Praful se alesese de toate.

— Fiul tău e teafăr?

Marian își șterse ochii cu mâneca.

— Da.

— La urma urmei, asta-i cel mai important, nu? Semeni grozav cu maică-ta. Și ea trăia numai pentru tine.

Fata suspină adânc.

— Așa e.

Wenthaven se aplecă deasupra lui Honey, săpunindu-i bine gâtul.

— Atunci? Ai venit să-mi ceri bani ca să-ți cumperi alte haine? Nu mai ai nici una întreagă? Nici o problemă. O să-ți iei altele noi.

Marian nu se mai putu stăpâni.

— N-am venit ca să-mi ei alte haine! țipă ea, exasperată. Am venit să te întreb de ce l-ai pus pe omul acela...

— Crezi că hoțul căuta ceva anume? o întrerupse contele.

Marian își feri privirea.

— Ce-ar fi putut să caute?

— Asta mă întreb și eu. Dac-aș fi pus pe cineva să-ți scotocească prin casă, n-ai fi aflat în vecii vecilor. De ce să-ți distrug lucrurile, Marian? Gândește-te și tu. Nu-i stilul meu.

Ea șovăi, apoi îi dădu dreptate.

— Și de ce să fur de la tine? Tot ce ai tu îmi aparține și mie.

— Nu chiar tot.

— Da, mai e și aurul pe care ți-l trimite regina. Dar am impresia că-l pui deoparte, nu-i așa? Mă întreb de ce.

— Pentru Lionel, răspunse ea fără ocolișuri. Ca să aibă tot ce-i trebuie. Mi-am dat seama că nu-i chiar atât de neplăcut să trăiesc din mila ta. Singurul obstacol e orgoliul meu.

— Văd că faci haz de necaz! Nostim, nu?

Contele arăta de parcă i s-ar fi strepezit dinții.

— Mărturisesc că ți-am făgăduit haine noi ca să-mi mai liniștesc conștiința. Nu-mi iese din minte că s-a petrecut ceva fără știrea mea.

Înveselită de nemulțumirea lui, Marian încercă să glumească.

— Poate-ai început să-ți scapi din mână liota de lingușitori.

— Sper că nu, draga mea, altfel ar fi un adevărat dezastru.

— Fiindcă veni vorba de dezastru, l-ai îndemnat sau nu pe Adrian Harbottle să se țină mereu de coada mea?

Wenthaven se opri din spălat, ridicând ochii spre ea.

— Ia te uită! Ești isteață, nu glumă. Nu credeam c-ai să-ți dai seama.

Marian își ieși din fire.

— L-ai îndemnat să mă violeze?

Honey mârâi din nou. Wenthaven o liniști, continuând să-și privească fiica drept în ochi.

— Să te violeze? Când?

— Azi, la vânătoare.

Nu-şi putu stăpâni un fior de groază. Din privirea rece a tatălui ghici că se trădase.

— Bănuiesc c-ai fost în stare să te aperi.

— Nu ştiu ce bănuieşti, dar află că m-am apărat.

— Multe femei s-ar simţi onorate de atenţiile unui... începu contele.

— Unui dobitoc încrezut, care râvneşte la onoruri mai presus de el?

— Draga mea, uneori îmi vine să cred c-ai moştenit inteligenţa mea, şi asta mă umple de mândrie — un sentiment străin de firea mea şi, prin urmare, derutant.

Începu din nou să spele câinele.

— Aşadar, foloseşte-ţi inteligenţa şi spune-mi dacă, într-adevăr, crezi că te-aş da plocon unui bărbat.

— Posibil, dacă te-ai putea sluji de el ca să capeţi control asupra mea.

El râse scurt, evitând un răspuns direct.

— Eşti moştenitoarea mea şi, chiar cu reputaţia pe care o ai, meriţi un soţ mai acătării. Bărbaţii sunt dispuşi să uite multe pentru o zestre generoasă.

— De când m-am întors de la Curte n-a prea plouat cu peţitori.

Wenthaven chicoti încetişor.

— Au venit câţiva şi vor mai fi şi alţii, pe măsură ce trece timpul şi se aşterne uitarea peste păcatul tău. Pur şi simplu, am considerat că nu-i cazul să-ţi baţi capul cu ei.

— De ce, au refuzat să colaboreze cu tine?

— Eu nu-mi vând fiica pentru bani.

— Zău? Doar n-ai să-mi spui că ofertele au venit din partea unor familii de vază.

— Vezi ce bine mă cunoşti?

— Sigur că te cunosc. Şi încă îndeajuns ca să mă întreb dacă-mi spui adevărul.

— Te asigur că niciodată nu te-aş putea da unui individ ca Adrian Harbottle. Asta mi-a scăpat din frâu.

— Atunci ce l-ai încurajat să facă?

— Asta a fost mai demult şi speram c-a uitat.

Ea aştepta, bătând nervoasă din picior.

— L-am încurajat să se dueleze cu tine.

— Dar de ce? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce? întrebă Marian, exasperată.

— Ca să mă distrez.

— Nu-mi place să fiu asmuţită ca un urs asupra unui taur.

— Nimănui nu-i place — dacă-şi dă seama... Când te-ai întors la castelul Wenthaven, ţi-ai înfruntat soarta cu îndrăzneală. Dar pe măsură ce trecea timpul, te-ai conformat din ce în ce mai mult la regulile societăţii şi... — dacă-mi îngădui — aş spune c-ai devenit neinteresantă.

Îşi flutură mâna, împroşcând cu apă în toate părţile.

— Dovadă cererile în căsătorie pe care le-ai primit.

— De ce când am venit de la Curte m-ai încurajat să fac tot soiul de lucruri scandaloase?

— Când un câine o ia razna, mai bine-l împuşti. Ai fost complet dezonorată, aşa că ori te spânzuri, ori încerci să-ţi dregi proasta reputaţie — e tot una. Voiai s-arăţi tuturor că puţin îţi pasă, iar eu te-am ajutat.

— Deşi prin asta îmi făceai şi mai mult rău?

— Mai mult rău? repetă el, aplecându-se spre Marian, aproape să-i atingă fruntea cu fruntea lui. Ţi-aduci aminte cum la vârsta de cinci ani te-am trimis s-o slujeşti pe lady Elizabeth? Mai ştii ce sfat ţi-am dat cu o noapte înainte de plecare?

Marian îl privi în ochi, părându-i-se că bariera timpului s-a şters şi că se afla din nou în faţa contelui, îngrozită că trebuia să plece de acasă, încă şi mai îngrozită să-i mărturisească tatălui ei, şi agăţându-se de gândul că, dacă-i făcea pe plac, el va fi mulţumit şi-o va aduce înapoi. Cum să fi uitat?

— Sigur că-mi amintesc. Mi-ai spus să mă străduiesc să mulţumesc pe toată lumea, să observ greşelile stăpânei mele şi s-o povăţuiesc de bine, iar dacă nu va pleca urechea, să-i arăt credinţă şi să-mi asum întreaga răspundere pentru urmări.

— Era un sfat bun?

— Da, răspunse Marian fără ezitare.

— Ei, acum am să-ți mai dau unul. Niciodată să nu-ți ceri iertare pentru greșelile din trecut. Niciodată să nu explici și nici să nu-ți arăți regretul că ești așa cum ești. Ești fiica mea, și reprezinți o forță în țara noastră.

Se trase înapoi, întorcându-se la treaba lui.

— Să nu uiți asta cât trăiești.

Marian simți aceeași teamă ca în copilărie. Încerca să înțeleagă niște lucruri care-o depășeau.

— Tânărul... tânărul acela nu trebuie scăpat din ochi, zise contele.

— Cine?.. Ah, Harbottle? Nu cred.

Wenthaven o scoase pe Honey din apa murdară.

— L-ai ucis?

— Nu. L-am lovit cu piciorul...

— Ce lipsă de imaginație!

— ...în gât.

— Ei, așa mai merge.

— Dar tocmai atunci a apărut sir Griffith, care mi-a spus că nu aveam de ce să-mi fac griji.

— Sir Griffith ap Powel?

Fără voie își încleștă degetele pe gâtul cățelușei, care lătră de durere. Wenthaven o mângâie și începu s-o clătească.

— Powel e un adevărat cavaler.

Marianei nu-i plăcu tonul pe care vorbise tatăl ei. În gura lui vorbele sunaseră a insultă.

— Ca o simplă curiozitate, pot să te întreb de ce l-ai dus în turn?

Contele remarcă în sinea lui că Marian nu se pricepea la fel de bine să jongleze cu adevărul. O văzu cum șovăie și înțelese că a căpătat un avantaj asupra ei. Întreaga conversație fusese pentru el o revelație a propriei incompetențe. Îl crezuse pe Harbottle prea dobitoc ca să aibă vreo inițiativă, dar îi subestimase orgoliul și virilitatea. Trebuia să se ocupe neapărat de el.

Își subestimase și fiica.

Într-o viață de om cunoscuse regi, curteni și oameni simpli, însă nu întâlnise pe nimeni care să aibă măcar jumătate din inteligența și capacitatea lui de-a țese intrigi. Dar fiica sa — ei bine, ea era grozav de iute la minte. Ceea ce contele luase drept prostie nu fusese decât naivitate. Dacă se ocupa de ea așa cum trebuie, o putea ușor aduce la nivelul lui.

Constatarea ar fi trebuit să-l alarmeze. Totuși, contele se simțea mândru — lucru neobișnuit pentru unul ca el. Acum voia să afle ce-i in mintea Marianei, ca să înțeleagă ce sentimente nutrea față de Griffith ap Powel. Ezitarea ei îl umplu de mulțumire.

— Ăăă... păi... voia o cameră unde să poată vorbi fără să tragă nimeni cu urechea.

— Și mă rog cum a descoperit că cineva trage cu urechea?

— Nu știu, ridică ea din umeri. Habar n-am. Tot ce știu e că servitorul lui mi-a pus întrebări despre spionii tăi. Probabil că și regele Henry e la curent cu asta, de nu cumva spionii lui îi spionează pe ai tăi.

Era o idee demnă de reținut. E drept, cam tristă, însă merita analizată. Dar contele încă nu terminase discuția cu Marian.

— De ce te-ai dus în camera lui Powel în crucea nopții?

Era limpede că Marianei nu-i convenea întrebarea, totuși răspunse fără ezitare.

— Am fost ca să-mi iau banii.

— Desigur.

N-o credea, dar asta nu avea nici un fel de importanță.

— Îți repet prima întrebare. De ce l-ai dus în camera din turn?

— Nu înțeleg la ce te referi.

Parase bine, dar contele îi străpunse defensiva.

— Mai nou, e amantul tău?

— Nu.

Obișnuit cu rolul de anchetator, Wenthaven o fixă cu o privire acuzatoare.

— L-ai dus în turn ca să-ți faci de cap cu el fără știrea mea.

Văzând-o că răsuflă uşurată, îl încercă acelaşi sentiment de mândrie.

— Nu. Sir Griffith e arţăgos, prost crescut, ba pe deasupra şi urât. Mă socoteşte o târfă şi mă dispreţuieşte pentru purtările mele uşuratice. De la naşterea lui Lionel, nu m-a atins nici un bărbat. De ce crezi că m-aş fi lăsat sedusă tocmai de el?

Wenthaven se minună ce bine învăţase Marian arta prefăcătoriei cât timp rămăsese la Curte. Făcuse cumva o pasiune pentru acest Griffith ap Powel? Wenthaven înţelegea mai bine ca oricine că dragostea e oarbă. Luă apă în căuşul palmei şi-o turnă pe urechile lui Honey.

— Mama ta nu era nici din cale-afară de frumoasă, nici din cale-afară de interesantă, dar am iubit-o pătimaş, chiar şi după ce m-am însurat cu ea. Chiar şi-acum, când se întâmplă să întâlnesc o femeie care-i seamănă... dar nu, nimeni nu-i ca ea.

Aşa cum prevăzuse, Marian surâdea înduioşată.

— Vrei să spui că ai plâns mult după ce-a murit mama?

Ceva îl îndemnă să-i spună adevărul, pe un ton neutru, menit să-i ascundă rana încă vie după aproape douăzeci de ani.

— Dac-aş putea, aş face una cu pământul turnul care-a ucis-o.

— Ar fi cam greu, dar nu şi imposibil. De ce zici că nu poţi?

— Ea n-ar fi de acord. Cândva chiar luasem această hotărâre, dar când m-am dus în turn, ca să explic lucrătorilor ce aveau de făcut, ea...

Îşi aminti foşnetul de mătase... parfumul de trandafiri... Se răsucise brusc în loc şi... nimic. Îşi apăsă mâna udă pe frunte, apoi o cufundă din nou în apă.

— De-atunci n-am mai călcat pe-acolo. Nu-i cine ştie ce plăcere să te ştii dirijat dintr-un mormânt. Oricum, nu de o femeie care, cât timp trăia, avea atât de puţine de spus.

— Crezi că te dezaprobă?

— Mama ta era o făptură curată la suflet.

Îl înfuria constatarea că, chiar şi după atâta timp, tot îi ducea dorul.

— Niciodată n-a fost de acord cu apucăturile mele, cu vicleşugurile prin care îmi adunam informaţii. Nu-i plăceau oamenii pe care-i aveam în jurul meu.

Nu îndrăznea să-şi privească fiica drept în faţă, dar, trăgând cu coada ochiului, o văzu că-şi recăpătase încrederea. Îşi adună tot curajul, pregătindu-se să înfrunte alte întrebări privitoare la fosta lui soţie.

Dar Marian voia să afle un singur lucru:

— De ce-i ţii în jurul tău pe toţi indivizii ăştia?

— Care indivizi?

— Maimuţoii ăştia... Caricatura asta de suită... Netrebnicii care-ţi dau târcoale, pândind să înşface un ciolan la masa ta. Până şi câinii au mai multă demnitate.

— Chiar tu ai spus. Sunt nişte netrebnici.

Părea că savurează cuvântul.

— Dacă eu nu i-aş primi la masa mea, cine crezi c-ar face-o?

— Ar trebui să-şi găsească şi ei un rost.

— Cum? Cei mai mulţi sunt nobili şi nu se pricep la nimic. Cei tineri mai ştiu să lupte într-un turnir, să recite vreo poezie de două parale, să încalece un cal — ba unul chiar ştie să spună liturghia. A fost preot şi era menit unei înalte funcţii bisericeşti, până când l-a prins episcopul pipăind-o pe fie-sa.

Wenthaven o privi cu ochi rotunzi de mânie.

— N-au intuiţie politică.

— Dar femeile?

— Ah, nişte biete scăpătate!

Suflă ca să-şi alunge de pe frunte o şuviţă argintie.

— Cine le-ar plăti doar ca să dea cu acul şi cu gura? Sărmanele depind numai şi numai de mine.

— Şi asta te face să te simţi puternic.

El îi aruncă o privire piezişă.

— Bine gândit, draga mea.

— Dar la ce-ţi trebuie atâta putere?

— Chiar vrei să ştii de ce?

— Da... Cred că da.

Contele plescăi din limbă şi se strădui să rămână cât mai calm.

— E pentru prima oară că te arăţi interesată de mine şi de soarta mea. Mărturisesc că mă simt măgulit.

Marian avu înțelepciunea să nu spună nimic.

Wenthaven îi răsplăti gestul cu o amintire din trecut.

— În tinerețe și eu am fost un netrebnic.

Luă cățelușa în brațe, adresându-se îngrijitorului:

— Mă ocup eu de Honey.

Apoi se întoarse către Marian:

— Eram ruda săracă a familiei Woodville, care pe vremea aceea nu deveniseră neamuri cu regele. Când Elizabeth Woodville s-a măritat cu regele Edward, făcându-i o droaie de copii — între care și stăpâna ta, Elizabeth de York — lucrurile s-au schimbat. Verișoara Elizabeth Woodville — acum regina văduvă a Angliei — i-a cerut regelui Edward să-mi acorde un titlu, apoi mi-a găsit o moștenitoare bogată, și așa m-am însurat.

— E vorba de mama?

— Da.

Arătă spre o grămadă de cârpe uscate, adăugând:

— Dă-mi, te rog, ștergarul de colo.

Marian se supuse.

— Cum a văzut ea căsătoria asta?

El surâse sceptic.

— Mama ta nu era o femeie prea lesne de înțeles.

— Te-a iubit?

— În aristocrație nu există iubire.

— Atunci să te întreb altfel: tu ai iubit-o?

Contele o privi, remarcându-i picioarele lungi și zvelte și conturul mândru al bărbiei. Pentru prima oară în viață dezvăluise prea mult din ce gândea, și Marian credea că are un avantaj asupra lui. Își închipuia că-l putea insulta nepedepsită. Răspunse cu glas de gheață:

— Nu-s atât de josnic pe cât crezi, Marian. În orice caz, eu n-am venit sub acoperișul părintesc cu un bastard în brațe, cerând tatălui meu să-mi ofere adăpost.

Marian tresări de parcă ar fi primit o palmă în plin obraz.

— Niciodată nu mi-ai făcut reproșuri.

— Reproșuri? Pentru ce? Pentru că mi-ai înșelat speranțele? Pentru că ți-ai bătut joc de șansa pe care ți-o cumpărasem cu bani grei?

Marian se aplecă pe deasupra câinelui, punându-și mâna pe brațul tatălui ei.

— Am făcut ceea ce mi-ai cerut să fac.

Cu un mârâit, Honey se repezi asupra ei. Wenthaven o apucă de ceafă, iar Marian scoase un țipăt și se rostogoli pe spate, în iarbă. Honey lătra furioasă, zbătându-se să scape din strânsoare, ca să-și apere stăpânul. Contele se lupta s-o rețină, mânios pe Marian, care-o stârnise, și pe sine însuși, că se lăsase antrenat într-o astfel de discuție.

Ar fi trebuit să asmută câinele s-o sfâșie pe Marian. Asta i-ar fi dat o lecție binemeritată, lăsându-i și niște urme care-ar fi ținut la distanță pe Harbottle și pe Griffith. Pe toți cei cu care-și făcuse ea de cap.

Totuși, instinctiv, lupta să potolească animalul.

Nu voia ca Marian să sângereze. Nu voia s-o vadă suferind.

— Dracu' s-o ia de cățea! țipă Marian, cu ochii la colții ascuțiți ai animalului. Ce i-a venit așa, deodată?

Wenthaven potoli câinele, care se culcă la pământ, continuând să mârâie.

— A vrut să mă apere.

— Doar n-aveam de gând să te mușc! se răsti Marian, sărind în picioare și scuturându-și hainele pline de iarbă și noroi. Honey nu m-a plăcut niciodată.

— Bineînțeles că nu. Honey e cățeaua cea mai importantă din haită și reacționează la tot ce-i amenință domeniul.

— Bine, dar n-am amenințat-o! protestă fata.

— Eu știu, însă nu văd cum o convingi pe Honey.

O bătu ușor pe obraz.

— Îți cunoaște mirosul. La urma urmei — adăugă cu un zâmbet larg — la castel tu ești cățeaua cea mai importantă.

Capitolul 7

Lionel se foi pe umerii lui Griffith şi tânărul îl ajută să se aşeze mai bine, deşi cu gândul în altă parte. Cum altfel, când discuţia avută cu mercenarii velşi, îndeosebi cu căpitanul lor viteaz şi brăzdat de cicatrici, se dovedise mult mai interesantă decât şi-ar fi închipuit?

Lionel se foi din nou, trăgându-l zdravăn de păr.

— Ei, puştiule! îl certă Griffith, dându-l jos de pe umeri. Ce te-a apucat?

Copilul râse vesel, arătând spre gardul dincolo de care se aflau cuştile câinilor. Privirea lui Griffith se opri asupra tânărului înalt şi graţios care tocmai închidea poarta.

Numai că nu era un băiat, ci o fată. Straiele bărbăteşti îi veneau atât de bine, încât în prima clipă Griffith n-o recunoscu. Marian.

Mercenarii erau de-aceeaşi părere cu Griffith. Unul din ei, Cledwyn, râse arătându-şi dinţii sparţi şi spuse în velşă:

— Fiica aia zurlie a contelui! Mi-am pus în minte să-i fac şi eu o vizită într-o noapte.

Griffith îl apucă de tunica soioasă şi lungă până la genunchi — singura pe care o avea, de altfel — şi-l trase lângă el, apoi, privindu-l în ochi, îi spuse tot în velşă:

— În locul tău m-aş mai gândi, dacă nu vrei să-ţi tai limba aia afurisită.

— Dar ce, întrebă Cledwyn tremurând, e sub protecţia ta?

— A mea şi-a regelui Henry.

— Henry? Şi nu mai pot eu de frica lui! hohoti mercenarul, repezindu-şi două degete spre ochii lui Griffith.

Tânărul se feri, plesnindu-l peste mână.

Cledwyn îl măsură din cap până în picioare.

— Ştii să te lupţi, aşa-i?

Fără să se tulbure, Griffith îşi descleştă degetele de pe tunica murdară a mercenarului.

— Cum s-a întâmplat de ţi-ai pierdut dinţii?

— Am primit o lovitură de ghioagă peste faţă.

Lipsit de dantură, chipul lui Cledwyn arăta ca o bucată de lut frământată între degete: lovitura îi zdrobise obrazul de la gură până la frunte.

— Numai un velş solid ca mine putea supravieţui cu rana asta.

Griffith încuviinţă din cap.

— Ar fi păcat să ţi se întâmple încă o dată. Mă îndoiesc c-ai avea norocul să scapi cu viaţă şi a doua oară.

Cledwyn îl cercetă din ochi pe Griffith, fără teamă.

— Halal velş, dac-ai ajuns s-ameninţi pe ăi de-un neam cu tine.

— Halal velş, replică Griffith, dacă-l trădezi pe regele Henry.

Cledwyn părea mai curând surprins decât supărat.

— Păi din asta câştig o groază de bani!

Lionel îl trase de mânecă pe Griffith, care-l bătu uşurel pe creştet, răspunzând lui Cledwyn:

— Asta nu-i o scuză pentru trădare.

— Banii-s o scuză pentru tot.

Văzând că i se ivise prilejul de a-l provoca pe Griffith, Cledwyn rânji batjocoritor:

— Mai ales când Henry își aduce aminte că e velș numai atunci când simte că i se clatină tronul sub fund! Pe urmă face toate porcăriile în țara lui de baștină.

Suspinul lui nu-l impresionă pe Griffith câtuși de puțin.

— Nu dau doi bani pe dragostea ta pentru Țara Galilor.

Lionel îl trase din nou de mânecă, dar Griffith se smulse din mâna lui.

— Dacă toți velșii ar gândi ca tine și s-ar lăsa plătiți de un lord ambițios, care se întinde mai mult decât îi e plapuma, atunci Henry ar avea destule motive să-și trădeze țara de baștină, nu crezi?

Cledwyn ridică glasul.

— Nu-ți mai bate gura de pomană, că tot nu mă convingi, rahat cu ochi ce ești!

Griffith îl trase pe Lionel departe de piciorul păros al mercenarului, chiar în clipa când palma lui Cledwyn cobora năprasnic spre creștetul lui.

— M-a mușcat! țipă velșul, repezindu-se să-l prindă pe Lionel. Bastardul ăsta idiot m-a mușcat de picior!

Griffith avea mâinile ocupate, astfel încât îi arse lui Cledwyn o lovitură de picior în testicule, cu atât mai cumplită cu cât velșul se năpustise asupra lui cu toată greutatea. Cledwyn întinse brațele în lături și înlemni pe loc, ca o păpușă de cârpe atârnând de-un laț. Brusc, se ghemui la pământ, în aclamațiile tovarășilor lui.

Tânărul cavaler nu luă în seamă strigătele lor admirative, convins că ovațiile ar fi fost exact aceleași dacă în locul lui Cledwyn ar fi zăcut el. Se întoarse către nemernicul încovrigat de durere și-i spuse:

— Te-am prevenit să-ți ții gura.

— Mama! țipă Lionel, arătând spre castel. Mama!

Griffith îl privi, uluit la culme.

— Poți să vorbești!

— Și încă foarte limpede, comentă unul dintre mercenari.

— Probabil c-a făcut niscaiva exerciții de unul singur, adăugă un altul.

Griffith zâmbi larg, mândru ca un tată.

— E primul cuvânt pe care-l rostește, și mi-a fost adresat mie.

— Mama! strigă Lionel.

Griffith se uită în direcția în care arătase puștiul, dar Marian dispăruse.

— Unde oare s-a dus?

Socotind probabil că vorbise îndeajuns, Lionel se mulțumi să arate cu degetul. Griffith îl luă în brațe și porni grăbit prin livadă, în căutarea Marianei. O ajunse din urmă chiar când intra pe poarta căsuței. Ar fi vrut s-o cheme pe nume, dar ea se furișa cu atâta băgare de seamă, încât tânărul renunță să-și facă simțită prezența. Până și Lionel părea să fi ghicit dorința mamei lui de-a trece neobservată, pentru că se abținu s-o strige cu glăsciorul lui ascuțit și pătrunzător.

Marian ocoli căsuța și se strecură către zidul castelului. Porni în direcția pâlcului de copaci și, spre nemulțumirea lui Griffith, dispăru în lăstăriș. Tânărul își lungi gâtul, încercând s-o zărească, dar fata continua să rămână ascunsă privirii lui. Oricât se străduia, îi era cu neputință s-o descopere. Înțelegea acum de ce fata își alesese tocmai acest loc pentru a-i încredința taina ei.

Când Marian reapăru dintre copaci, Griffith se trase înapoi, ferindu-se să fie văzut.

Nu-i plăcea că trebuie să se ascundă. Nu așa proceda un cavaler cinstit, dar Griffith descoperise că atunci când ai de-a face cu fiarele sălbatice, cu regii și femeile, un strop de șiretenie era cât se poate de binevenit.

Cu Lionel în brațe, Griffith înaintă de-a lungul zidului, care-și așternea umbra asupra pâlcului de copaci. Se lipi de pietre, ca să se ferească de eventualii spioni de la ferestre, înfășurându-se în mantia neagră, pentru a nu fi recunoscut.

Copăceii arătau exact la fel ca în urmă cu câteva ceasuri, numai că soarele nu mai ajungea până la ei. Acum locul nu mai

era idilic, ci misterios, prielnic ascunderii unor taine. Aceiaşi copaci, acelaşi hamac şi totuşi... ceva se schimbase.

— Mama... şopti Lionel, arătând undeva, într-o parte.

Griffith scrută lăstărişul dintre copaci, dar nu zări nimic.

Copilul îi apucă obrazul cu amândouă palmele, întorcându-l cu faţa spre el şi, privindu-l în ochi, rosti rar:

— Mama.

— Văd că eşti de partea mea, râse Griffith.

Înaintând printre copaci, ajunse la locul spre care îl îndemna Lionel. Aici văzu o moviliţă de pământ proaspăt, probabil o groapă săpată şi astupată în grabă. Griffith îl aşeză pe Lionel în hamac şi începu să dea pământul la o parte, până ce mâna lui întâlni o cutioară neagră şi lucioasă.

Cutia era goală.

— De ce te îmbraci aşa urât?

Întrebarea Marianei rupse tăcerea adâncă, dar nimeni dintre cei din turn nu păru să-i dea atenţie. Cecily nu făcu nici o mişcare, preferând să rămână în continuare lângă foc, cu braţele înlănţuite în jurul mijlocului. Lionel stătea lângă ea, pe o pătură, sugându-şi fericit un deget. Art şi Griffith, călare pe o bancă de lemn, jucau şah, bând bere şi mormăind într-o limbă de neînţeles pentru Marian.

Fata îşi zise că poate doar visase că pusese o întrebare. Vorbi din nou, de astă dată ceva mai tare:

— Griffith ap Powel? De ce te îmbraci aşa urât?

Griffith ridică fruntea.

— Cu mine vorbeai?

— Dar ce, nu te cheamă Griffith ap Powel? se răsti exasperată Marian. Şi nu eşti singurul din încăperea asta care poartă asemenea veşminte îngrozitoare?

Griffith se uită, pe rând, la toţi cei de faţă, apoi privirea i se opri asupra Marianei. Fata îşi netezi corsajul strâmt al uneia din rochiile trimise de tatăl ei. Regreta că poalele nu

erau destul de lungi ca să-i acopere gleznele, şi că nu purta un văl, ca să-i ascundă expresia feţei.

Îşi prinse la loc câteva şuviţe răzleţe şi-şi aţinti privirea, cu curaj, asupra tunicii urâte şi cafenii pe care Griffith o purta peste cămaşa de in.

— De cincizeci de ani nu se mai poartă tunicile astea. Arăţi de parcă te-ai fi tăvălit prin noroi.

Griffith îşi privi tunica, câtuşi de puţin afectat.

— E o culoare foarte portivită când urmăreşti vânatul prin pădure. Şi, la urma-urmei, ce importanţă are dacă-i demodată? Eu nu-s păun, ca să-mi arăt penele lucitoare când vreau să-mi găsesc perechea.

Şi, considerând subiectul încheiat, îşi îndreptă atenţia spre tabla de şah.

Fusese o seară ciudată.

Când Marian se întorsese în turn — aşa cum fusese înţelegerea — n-o găsise aici decât pe Cecily, care sărea înspăimântată ori de câte ori trosnea sau scârţâia vreo scândură, bolborosind ceva despre spiritul rău-voitor al contesei de Wenthaven. Dar cum se pare că se temea mai mult de Art, rămăsese fără să crâcnească.

Marian îşi dusese rochiile trimise de tatăl ei în cămăruţa din turn, unde ascunsese şi comoara dezgropată din crângul din spatele căsuţei. Când Griffith se întoarse împreună cu Lionel, o găsi îngenunchiată în faţa şemineului, gata să aprindă focul.

Ar fi vrut să dea o replică usturătoare cât privea supunerea ei la poruncile lui Griffith. Dar văzând cu câtă tandreţe îl strângea la piept pe băieţel velşul cel uriaş, îşi înghiţise vorbele. Mai apoi se bucurase că-şi ţinuse gura, pentru că Griffith nu părea în toane bune. De fapt, rămăsese tot timpul posomorât şi tăcut, astfel încât la sosirea lui Art Marian sărise în sus de bucurie.

Dar chiar şi veselul Art arăta obosit şi fără chef de vorbă.

Îşi închipuise că în cursul serii tensiunea adunată între ea şi Griffith va exploda în vreun fel. Dar velşul nu-i dăduse nici

o atenție și Marian continuase să-și vadă de treburi, lungind tivul celorlalte rochii primite de la Wenthaven.

Înțelegea că nu era rost de ceartă cu Griffith și o nemulțumea gândul că tare i-ar fi făcut plăcere să se ciondănească puțin cu el. Nu cumva se purta ca un copil, care dorea cu orice preț să atragă atenția asupra lui?

Dar până și Lionel tăcea, adâncit în gândurile lui, iar Marian nu se simțea prea flatată de comparație.

— Hai, Lionel! zise ea, ridicându-se în picioare. Ai avut o zi obositoare. Mergem la culcare.

De fiecare dată când venea ora de culcare, Lionel își țuguia buzele, bosumflat. De astă dată, însă, reacția lui fu cu totul alta.

— Nu!

Marian încremeni în locul unde se afla.

Cecily se înecă, apoi începu să tușească.

— Ai spus ceva? îngăimă ea într-un târziu.

— Nu!

— Dragul mamei! izbucni Marian, repezindu-se spre Lionel și îngenunchind pe pătură, alături de el. Mai spune o dată.

— Nu, nu, nu!

— Ați auzit? se adresă ea celorlalți, plină de mândrie. A rostit primul cuvânt. Nu!

Zăbovi asupra celor două sunete, de parcă ar fi fost cea mai frumoasă silabă din lume.

— Nu.

Cecily își umezi buzele.

— E... e chiar primul cuvânt? Probabil că mult timp de-acum încolo va repeta numai asta.

— De fapt... începu Griffith.

Încântat că i se acorda atâta atenție, Lionel îl întrerupse.

— Mama!

Marian simți că-i sare inima din piept. Aproape că nu îndrăznea nici să respire.

— Mama? repetă ea în șoaptă.

— Mama! întări Lionel, ghemuindu-se la pieptul ei, râzând și sărutând-o. Mama!

Marian își lăsă capul pe umărul copilului, cu ochii scăldați în lacrimi. Nu-i era rușine de ceilalți, nu se sfia să fie văzută plângând. Erau lacrimi mult prea prețioase ca să le rețină. Copilașul ei, drăgălașul ei băiețel, rostise primele cuvinte.

— Mai poate spune și altceva? întrebă Cecily, cu un tremur în glas.

Art răspunse pe tonul filozofic al unui tată cu experiență:

— Vom afla curând.

— Sfinte Dumnezeule! murmură Cecily.

Marian întinse o mână către ea, fără s-o privească, iar doica i-o strânse cu toată puterea. Marian își ridică obrazul plâns și zâmbi spre Cecily, cu ochii împăienjeniți de lacrimi.

— Scumpa mea verișoară, tu ai fost singurul meu sprijin în toți acești ani. Ce fericire să ne putem bucura împreună de-o asemenea clipă!

— Așa e, încuviință Cecily. N-aș fi crezut niciodată să mă impresioneze atât de mult o singură silabă.

Marian se ridică în picioare, cu Lionel în brațe. Prin mătasea subțire a rochiei, picioarele lungi se profilau în lumina flăcărilor. De-ar fi fost în stare să se miște din loc, Griffith i-ar fi pus lui Art mâna la ochi. Însă rămase pe loc, cu un aer nătâng, fără a îndrăzni să facă vreo mișcare, în timp ce Marian își pregătea fiul de culcare. Înainte de-a urca scările, se întoarse către ceilalți:

— Lionel, spune „noapte bună" lui Griffith și lui Art.

Prea uluită de miracolul de adineauri, nu se aștepta ca puștiul să-i dea ascultare.

— Griffith... spuse încet copilul.

Pe chipul Marianei se citea mândrie, dar și neîncredere. Se clătină pe picioare, de parcă dintr-o dată Lionel ar fi fost o povară prea mare pentru ea.

Pentru prima oară în viață, Griffith simți că-i năvălește tot sângele în obraz. Își drese glasul și spuse, voit morocănos:

— Somn ușor, băiete.

— Cred c-aţi primit răspunsul la întrebarea dacă mai ştie şi alte cuvinte, vorbi Art.

Cecily întinse braţele spre Lionel.

— Îl duc eu la culcare, *my lady*.

Marian i-l dădu, fără prea mare tragere de inimă, şi-şi întoarse chipul ud de lacrimi spre Griffith şi Art.

— Primul lui cuvânt a fost „nu“. Asta înseamnă cumva că are stofă de războinic?

Izbucni în râs şi-o luă în sus, pe scări, pe urmele doicii. Griffith rămase cu ochii la ea până ce dispăru în cămăruţa de deasupra. La urechile lor răzbăteau sunete vagi. Lionel scânci un timp, apoi se lăsă convins să se culce, obosit după o zi plină de realizări. Curând amuţi şi murmurul celor două femei. În tăcerea care se lăsase, Griffith dădu frâu liber imaginaţiei — ocupaţie neglijată de atâta timp.

Oare Marian era în pat? Purta cămaşă de noapte transparentă sau dormea goală în aşternutul răcoros? Şi atunci...

Se întoarse brusc spre Art, care se strădui să-şi ascundă privirea cercetătoare.

— Primul cuvânt al lui Lionel a fost „mama“. L-a rostit azi după-masă. Crezi c-ar trebui să-i spun şi ei?

— Dacă ţi l-a adresat ţie, mai bine nu! răspunse Art scandalizat. Las-o să creadă c-a zis mai întâi „nu“, măcar cuvântu' ăsta i l-a spus ei!

— Aşa gândeam şi eu! mormăi Griffith.

Se frecă pe frunte, simţind că-i dădea târcoale o vagă durere de cap.

— Azi am făcut o treabă bună.

— Ai discutat cu mercenarii? întrebă Art. Atunci ai făcut două treburi bune.

— Se pregăteşte o trădare, murmură tânărul, cu ochii în tavan. Şi nu ştiu cine-o pune la cale.

— În orice caz, nu Marian! protestă Art la bănuiala subînţeleasă a lui Griffith.

— Nu Marian, dar pot să jur că e în legătură şi cu ea.

Griffith îşi puse mâna pe umărul lui Art.

— Hai să facem focul şi să ne aşezăm sub baldachin, propuse el. Acolo e mai cald şi nici nu-i deranjăm cu vorba pe cei de deasupra.

Art se lăsă pe vine în faţa şemineului.

— Adu tu lemnele. Azi m-am spetit muncind pentru tine.

Surprins de această cerere neobişnuită, Griffith îi făcu pe plac, punând lemnele la îndemâna lui Art, apoi se ghemui lângă el.

— E prima oară când te-aud spunând una ca asta.

— Nici n-am crezut vreodată că voi avea prilejul, replică Art, răscolind jarul cu vătraiul. Ştiai că văduva aia, Jane, a vârât în pământ cinci soţi?

— Aha! exclamă Griffith, frecându-şi bărbia. Înţeleg... Nu, n-am ştiut. Câţi ai zis, cinci?

— Cinci..

Art arătă spre tăciunii din şemineu.

— Pune lemnul ăla acolo. Cinci. Şi cred că am descoperit de ce-au murit.

— Otravă? Farmece?

— Sfârşeală! I-a stors de puteri pe toţi cinci, şi azi m-a frânt şi pe mine.

Neînţelegând indignarea lui Art, Griffith întrebă:

— Cu ce? Ai muncit la rufe?

— Am muncit la ea! Femeia aia...

Griffith izbucni într-un râs nestăpânit.

— ...îşi mişcă şoldurile c-o iuţeală care te dă gata. N-am întâlnit aşa ceva de când sunt!

Îl fulgeră pe Griffith cu o privire furioasă.

— Şi-am cunoscut destule la viaţa mea!

— Nu credeam s-apuc ziua asta! hohoti Griffith.

— A fost cât pe-aci să-mi dau duhu'!

— Măcar mureai fericit!

— Da, da' tu n-ai mai fi avut parte de ce-am aflat io, cu sacrificiu' lu' „Jack-cel-fără-de-frică“! mârâi Art.

Griffith deveni brusc serios.

— Te-ascult.

— În cursu' iernii, la castel au început să se-adune mercenari, în mare parte străini de aste locuri şi puşi pe rele.

Art ațâța focul cu foalele, clipind des din cauza fumului.

— Vecinii lu' Wenthaven s-au cam înspăimântat. Se temeau să nu se iște vreo luptă prin apropiere, care să-i șteargă de pe fața pământului! Da' tre' să știi că-i mai rău de-atât. Ăștia-s oameni ai dracu', cu ochii numa' după jaf și tâlhărie. De multe ori au dat noaptea câte o raită prin sat, au violat femei, au omorât prunci, au dat foc la case...

Griffith își aminti chipul sălbatic al lui Cledwyn și hotărârea lui de a-i face o vizită Marianei. Se aplecă spre foc, murmurând:

— Sfinte Dewi...

— Patru familii au rămas fără adăpost. Wenthaven a plătit pagubele, și după asta și-a ținut din scurt mercenarii, da'...

Griffith se descălță și-și puse pantofii aproape de foc.

— Știe cumva văduva ta de ce-s aici?

— Nu, da' io cred c-am ghicit.

Art privea țintă flăcările, de parcă acolo ar fi văzut scris adevărul lui Dumnezeu.

— Contele vrea să se alăture rebelilor irlandezi de care mi-ai vorbit.

— Lui Warwick? Trădătorul ăla? S-ar putea să ai dreptate. Dar lady Marian ascunde niște taine și pun prinsoare că de-aia se teme Henry.

— Vrei să zici că taina ei e motivu' pentru care-a strâns armată Wenthaven?

— Nu știu. Nu știu decât ce-am văzut cu ochii mei.

Îi făcu semn lui Art și amândoi se cocoțară în patul cu baldachin. Trăgându-l mai aproape pe bătrânul slujitor, Griffith îi murmură la ureche:

— Ce-ai zice dacă Lionel ar fi de os regesc?

Deși experiența îl învățase pe Art să nu-și trădeze sentimentele, totuși nu-și putu stăpâni o tresărire.

— Nu poate fi vorba de prinții care-au dispărut în Turnul Londrei. Erau prea tineri. Nu cumva regele Edward? Că tare-a fost destrăbălat!

— Chiar dacă Edward ar fi murit în timp ce-l zămislea pe Lionel, puștiul tot ar fi trebuit să aibă cel puțin trei ani.

Art își umezi buzele cu limba și rosti în șoaptă numele la care se gândiseră amândoi.

— Richard?

Griffith nu-i răspunse, continuând să-l fixeze cu privirea. Chipul lui Art oglindea sentimente amestecate, de la uimire la îngrijorare.

— Bine, dar dacă taică-său e Richard, de ce-l ascunde Marian? izbucni bătrânul într-un târziu.

— Pentru putere? Sau poate pentru bani? își dădu Griffith cu părerea. Cine știe dacă n-a sperat să fie regină când a murit soția lui Richard!

Art sări în picioare, strângând furios din pumni.

— Uneori tare mi-ar place să-ți pocesc mutra. Numa' un dobitoc ar bănui-o pe lady Marian de-așa o faptă! E cea mai dulce fată din câte-am cunoscut.

— Dulce? chicoti Griffith.

Art îi făcu semn să vorbească mai încet.

— Dulce? repetă tânărul în șoaptă. E ultimul lucru pe care l-aș spune despre Marian. În rest, să știi că-ți dau dreptate. Când mi-a spart nasul, a zis ceva. Poate că durerea mi-a întunecat mințile, sau poate — cum spui tu — „am fost un dobitoc" și nu mi-am dat seama cât era de important.

— Ei, așa mai merge! se liniști Art.

— Mi-a mărturisit că lady Elizabeth a sacrificat tot ce-avea mai scump, ca să-și salveze frații din ghearele lui Richard.

Griffith își scoase tunica, aruncând-o la piciorul patului.

— Să știi că are dreptate, zise Art, cu ochii la haina cafenie de postav. Zău că-i urâtă.

— Atunci de mâine am să-mi pun niște veșminte de-am să vă iau ochii, replică tânărul.

Se dezbrăcă de cămașă, apoi de pantaloni. Tremurând în pielea goală, își trase o pătură pe umeri și se vârî în așternut.

— Asta explică și purtările Elizabethei la curtea lui Richard.

— Și tu, care erai convins că Elizabeth e o ticăloasă fără seamăn! îl dojeni Art.

— Recunosc c-am greșit.

Griffith se simțea bine în așternutul rece, pentru că astfel rămânea cu mintea trează, lucru de care avea mare nevoie. Era un luptător: fire simplă și aspră. De cele mai multe ori nu reușea să se descurce în păienjenișul de intrigi de la Curte și se temea că firul pe care tocmai îl descoperise va duce către moarte — a lui, a lui Art, a Marianei și-a lui Lionel. Era necesar să fie cât se poate de prudent. Răspunderea pe care și-o asumase îi apăsa greu pe umeri dar, în același timp, îl și îndemna la acțiune.

— Totuși, Henric a prins drag de Elizabeth și pare s-o socotească mai presus de orice altă femeie. Regele nu-i prost, și...

— Atunci, crezi că lady Marian a sacrificat totu' de dragu' tinerei prințese?

— Îi poartă o credință fără margini, se văzu silit să recunoască Griffith.

— Și-n plus, e și vitează. Va să zică, regele nostru Richard al III-lea i-a ucis pe prinți, apoi s-a folosit de sora lor ca să câștige respectu' supușilor, lăsând-o să creadă pe prima domnișoară de onoare că cei doi frați puteau fi salvați dacă ea își sacrifica fecioria în patu' lui?

De regulă, Griffith aprecia descrierile sugestive ale bătrânului, dar de data asta i se părură greu de suportat. Cel puțin privitor la Marian. Gândul că Richard o șantajase sau o violase îl scotea din minți.

— E o presupunere pe care trebuie s-o avem în vedere.

— Și asta în timp ce nevastă-sa trăgea să moară! pufni Art, simțind că i se face greață. Mi se întoarce stomacu' pe dos.

— Poate de asta ne-a și trimis Henry s-avem grijă de lady Marian și de fiul ei.

Art se sculă din pat, ca să ia ulciorul de bere și două căni.

— Crezi că Henry are de gând să-l ucidă pe copilașu' ăsta? întrebă el, în timp ce amândoi sorbeau încet băutura.

— Richard a avut și alți copii din flori, iar Henry nu s-a atins de nici unul.

Art se uită fix la Griffith, care se văzu silit să adauge:

— E drept că nici nu s-a purtat prea blând cu ei.

— La dracu', Griffith, mie nu-mi miroase a bine. Toate se potrivesc la fix. Lady Marian are un copil cu Richard, Wenthaven află tot și-și dă seama că i s-a ivit un prilej de-a fi regent...

Art își goli cana dintr-o înghițitură.

— ...asta dacă reușește să-l suie pe Lionel pe tron.

— Deci Wenthaven tocmește mercenari și uneltește împreună cu irlandezii să-l detroneze pe Henry.

Griffith mai sorbi câteva înghițituri de bere, apoi îi întinse cana lui Art.

— Sau poate vrea numai să se folosească de revoltă ca să-și ascundă propriile intrigi.

— Între timp, Henry află cine-i tatăl băiatului, prinde de veste ce urzește Wenthaven și ne trimite s-avem grijă de Marian și Lionel, deși, la o adică, ne va da poruncă să ucidem copilu'.

— Eu n-aș putea să omor un copil — și Henric știe asta foarte bine. Aici se încurcă treaba, se înverșună Griffith, lovindu-și iritat palma cu pumnul. De ce oare nu mi-a împărtășit Henry temerile sale? E ceva care ne scapă.

Deodată auziră un pas ușor. Se uitară repede în jur, cu pumnalele trase afară din teacă.

În capul scării stătea Marian.

— Puneți cuțitele deoparte. N-am să vă fac nici un rău.

Vorbise cu glas hotărât, dar trupul ei zvelt se clătina ca o salcie în bătaia vântului. Purta aceeași rochie transparentă, dar își pusese un șal de lână pe umeri.

Griffith își stăpâni imboldul de-a se răsti la ea și aruncă o privire rapidă către Art. Amândoi își vârâră pumnalele în teacă și zâmbiră cu aceeași voită inocență, ca doi băiețandri prinși asupra faptului.

— Ne-ai speriat, fetițo! zise Art.

— Iar noi am cedat unor deprinderi mai vechi, explică Griffith, bătând ușor cu palma în perna sub care-și ascunsese pumnalul.

— V-am auzit vorbind și-am crezut...

Făcu vreo câțiva pași, în picioarele goale, pe podeaua rece de scândură.

— Sigur că ne face plăcere să stai cu noi! sări Art, clipind cu singurul său ochi.

Efectul era atât de caraghios, încât fata zâmbi, dar numai pentru o clipă.

— Ăă... vrei să continuăm discuția de-adineauri sau preferi să vorbim despre altceva?

— N-am înțeles nici un cuvânt. Vorbeați în velșă...

— Așa e, încuviință repede Griffith.

— Tocmai spuneam că berea noastră e mult mai bună decât aia englezească, explică Art, umplând cana lui Griffith și oferindu-i-o Marianei. Da' gustă mai întâi și zi ce crezi.

Marian făcu un pas spre ei, cu ochii țintă la cană. Art o îndemnă, râzând, să se apropie.

— Nu poți să-ți dai cu părerea dacă nu guști. Da' după ce-ai să sorbi o gură din berea noastră velșă ai să înțelegi de ce la noi bărbații sunt așa puternici și femeile așa frumoase.

Marian mai făcu un pas.

— Bine, dar asta-i bere englezească. Nu știu cum aș putea s-o compar cu a noastră.

Art își arse o palmă peste frunte, de parcă abia atunci și-ar fi dat seama că se afla într-o situație imposibilă.

— Va trebui să vii cu mine în Țara Galilor, și-ți făgăduiesc că n-o să-ți pară rău. Sunt sigur c-o să-ți placă. Avem munți frumoși și sălbatici, deasupra cărora se înalță piscu' Snowdon. Oamenii noștri sunt blânzi și primitori, cu suflet poetic, gata oricând să cânte. Castelu' Powel se ridică în vârful unei coline, chiar pe țărmu' stâncos al Atlanticului, acolo unde se sparg valurile și țipă pescărușii. Da, da, *my lady*, trebuie să vii cu noi în Țara Galilor.

Văzând-o cum șovăie, Griffith fu cât pe-aci să facă pasul decisiv, dar se stăpâni, de teama urmărilor.

Îi era ușor lui Art s-o ademenească, povestind zâmbitor. Art nu era cu ochii la părul împletit în cozi groase și nici nu-și imagina cum i-ar sta Marianei cu pletele revărsate pe umeri. Nu și-o închipuia pieptănându-și pletele roșii ca para focului. Nu-i observa degetele delicate și nu avea în minte tabloul acestor mâini gingașe strângând la piept un pui de om cu sânge velș. Art nu-i privea picioarele lungi și goale, gândind cum ar fi să le simtă încolăcite peste ale lui în nopțile reci de iarnă. Art nu visa la nici una din plăcerile după care tânjește un bărbat în căutarea perechii lui de-o viață.

În schimb, bătrânul ghicea ce-i în mintea lui Griffith și era hotărât ca de data asta să nu-i mai îngăduie să facă pe nevinovatul.

Marian nu-și dezlipise ochii de cana cu bere. Părea că încremenise în loc, iar Art nu mai avea răbdare să aștepte. Se duse lângă ea și, punându-i în mână cana, o îndemnă părintește:

— Hai fetițo, ia și bea.

— Nu pot, murmură ea. Mi-e foarte frig.

— Ia te uită, da' dârdâi, nu glumă! observă Art, pornind grăbit către foc.

Într-adevăr, îi clănțăneau dinții și tremura din tot corpul, parcă luptând să-și înfrângă o mare emoție. Griffith o apucă de încheietura mâinii, care zvâcnea în palma lui ca o pasăre speriată. Dar nu era singurul semn de tulburare. Marian își mușcă buzele, se uită în ochii lui, apoi își feri privirea.

Viteaza lui Marian se temea de ceva!

Aproape fără voie, își slăbi strânsoarea, străduindu-se să se arate blând:

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Marian tresări ca mușcată de șarpe.

— Voiam doar... să... ah!

Ieșind pe jumătate de sub așternut, Griffith își puse palmele peste ale ei și-i ridică stacana plină la buze, ajutând-o să bea, așa cum făcea și ea cu Lionel.

— Hai, bea! o îndemnă, și Marian se supuse.

După ce fata goli cana, tânărul o puse pe masă și repetă întrebarea:

— Ce te neliniștește?

Marian își plimbă privirea pe trupul lui, așa cum se ghicea prin așternut, pe pieptul dezgolit, apoi pe chipul aspru.

— Am... ăă... copilașul meu dormea și n-am vrut să-l trezesc, așa.. că... am...

Griffith începea să înțeleagă, dar o încurajă să-și ducă gândul la capăt.

— De ce voiai să-l trezești?

— N-am vrut, doream doar să-l țin puțin în brațe.

Începu din nou să tremure și Griffith își dădu seama că nici șalul cel gros de lână nu reușea să-i domolească fiorii.

Art veni lângă ei.

— Uite, am înfășurat în cârpe o piatră încălzită în foc. Ți-o pun aici, în mijlocul patului.

Apoi se adresă Marianei:

— Eu am întâlnire cu văduvioara de la spălătorie, așa că trebuie să plec. Griffith o să-ți poarte de grijă.

Își strecură un picior pe sub pătură și-l pocni zdravăn pe Griffith în genunchi.

— Nu-i așa, Griffith?

— Arthur, nu pleca! îi porunci tânărul, dar Art se făcu nevăzut, fără a-i arunca măcar o privire. Ah, dracu' să te ia! Nădăjduiesc să te stoarcă Jane de vlagă ca pe-o cârpă.

Simți cum mâna Marianei începuse să tremure din nou în palma lui.

— Ești furios, șopti ea.

— Nu. Adică nu pe tine, o liniști Griffith.

Nu îndrăznea să-i spună să se urce în pat, să-și încălzească picioarele pe piatră. Abia se stăpânea să nu-i sărute mâna rămasă prizonieră în palma sa. Anii întregi de abstinență îl ațâțau ca o lovitură de pinteni în coastele unui cal nărăvaș. Încercă să-și țină firea, spunându-și că, la urma urmei, el era călărețul.

O trase ușurel de mână, iar Marian șopti:

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să vin. Iartă-mă! Lasă-mă să plec.

El îi sărută palma deschisă.

— Sunt îngrijorat pentru tine. Zici c-ai avut un coșmar?

Marian nu-i pricepu șiretlicul și-și duse mâna la ochi.

— A fost îngrozitor. Se făcea că cineva mi-a dat foc la casă și nu-l puteam găsi pe Lionel... Iar când, într-un târziu, am dat cu ochii de tine, aveai un pumnal înfipt în inimă...

Cu mâna liberă, Griffith îi îndepărtă degetele de la ochi și văzu că erau ude de lacrimi. Pe obraz îi șiroiau altele și altele. O apucă de mijloc și-o trase pe pat, lângă el. Îi înveli picioarele înghețate și-i strânse pătura în jurul trupului, apoi spuse:

— Stai aici, lângă mine.

— De ce faci asta? izbucni ea.

— Ce anume?

— Mă sucești pe toate părțile, mă urci în pat cu mâna ta și pe urmă mă rogi să stau lângă tine.

Griffith râse cu blândețe. Îi plăcea să-i simtă coapsa lipită de-a lui, mai ales că între ei doi se găsea bariera sigură a cearșafului. O îndemnă să se culce pe pernă lângă el, zicând:

— Întinde-te puțin. Am observat că faci numai după cum te taie capul, în schimb pe alții îi ții sub papuc.

— În special când nu-i vorba de femei, îl întrerupse ea, posomorâtă.

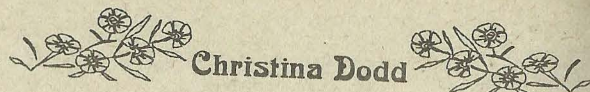
— În special când nu-i vorba de inși slabi de înger, o corectă Griffith.

Apoi, înainte ca ea să-i fi putut răspunde, o întrebă:

— N-ai fost în stare să-ți ții în brațe copilașul și-ai venit să mă ții pe mine?

Marian încetă să mai tremure. Se foi, neliniștită. Tot trupul i se crispă. Era temătoare, intimidată, vulnerabilă. Toate fetele știau ce riscă atunci când îndrăzneau să treacă pragul camerei unui bărbat. Chiar și Marian descoperise acest adevăr — dovadă că-l născuse pe Lionel. Totuși, își învinsese reținerea și venise la el.

E drept că de teamă, dar venise.

Griffith se hotărî să-și domolească pornirile vijelioase și să-i ofere căldura sufletească pe care-o căuta.

Își petrecu brațul pe după umerii ei și-i aplecă ușurel capul, culcându-i fruntea pe pieptul lui gol. Marian încercă să se împotrivească, dar el era mai puternic. La fel și dorința ei.

— Odihnește-te la pieptul meu, murmură tânărul.

Marian scoase un suspin adânc și tot trupul i se destinse. Griffith îi simțea pe piele răsuflarea fierbinte. Mâna ei începu să-i netezească părul aspru de pe piept.

Griffith zâmbi bucuros că ea nu-i putea vedea expresia triumfătoare.

— Tuturor fetelor le place să se uite la mine. Dar numai câteva au avut prilejul să mă atingă.

Acest fel de-a glumi era cu totul nou, și Marian ridică privirea. Dar tânărul o sili să-și sprijine iarăși tâmpla de pieptul lui și întrebă:

— Auzi cum îmi bate inima?

— Da.

— Încă n-a săgetat-o nimic. E destul de sănătoasă să...

În aceeași clipă, Marian îl sărută.

Nu făcuse decât să-i atingă ușor și nevinovat pielea cu buzele. Chiar în dreptul inimii.

Griffith scăpă din mână frâul calului nărăvaș, care-l călărea... adică *pe care-l* călărea...

Marian își plecă din nou fruntea și Griffith avu senzația că încetase să respire. Fata îi auzea bătăile năvalnice ale inimii, iar Griffith știa, dar nu-i mai păsa, că se trădează. Vrăjit de părul ei ca o flacără, ridică mâna și începu să-i mângâie pletele cu blândețe. Degetele lunecară în jurul urechii, coborând spre pielea catifelată a gâtului, apoi de-a lungul spinării. Iar și iar...

— Ți-am spus vreodată că ai un păr nespus de frumos?

— Nu.

Vorbise atât de încet, încât Griffith aproape că n-o auzise. Răsuflarea ei îi încălzea pieptul. Închise ochii de plăcere.

— Cât de lung e părul tău când îl lași despletit?

— Până la... ah!

El îi mângâie cu blândețe șoldul, apoi, pe furiș, îi dezlegă panglica, despletindu-i părul.

— Așa gândeam și eu.

— Când îl las liber, aproape mă înfășor în el. Ar trebui să fie mai lung, dar...

Griffith îi desprinse încet șalul de pe umeri și începu s-o mângâie, simțindu-i pielea caldă prin mătasea transparentă. Ea tăcu, înfiorată.

— Dar? o îndemnă el să continue.

— Când eram mică, nu puteam suferi culoarea. Toți râdeau de mine și mă necăjeau. Așa că într-o zi am luat o foarfecă și...

— Ești prea nestăpânită.

Tânărul se întrebă cum de avea neobrăzarea s-o certe când stăteau culcați în patul lui, unul în brațele celuilalt, iar el îi despletise părul.

— Poate în copilărie. La cinci ani îmi cunoșteam deja îndatoririle și-mi puteam controla pornirile nesăbuite. Tata m-a învățat.

Griffith ar fi vrut s-o întrebe ce anume o determinase să intre în patul celuilalt bărbat, dar știa că întrebarea ar fi înfuriat-o și-ar fi speriat-o, iar el nu dorea cu nici un chip să tulbure mica lor discuție, din care putea afla atât de multe. Poate că din cauza întunericului, a locului singuratic și straniu unde se găseau, reușiseră — în sfârșit — să stea de vorbă.

Nu se răsteau, nici nu se repezeau unul pe altul. Pur și simplu discutau, lucru care-l umplea de încântare.

— Tatăl tău?

— Da, el m-a pus în slujba Elizabethei și tot el m-a învățat ce datorii aveam față de stăpâna mea.

— Tatăl tău în persoană?

— Bineînțeles, râse ea. Dar te asigur că n-a făcut-o din motive onorabile, ci numai ca să sporească averea familiei. Pe-atunci casa de York părea sigură și stabilă. Eu trebuia să mă fac indispensabilă Elizabethei și să-i rămân credincioasă în orice împrejurări — ceea ce s-a și întâmplat.

— Pentru binele familiei?

— Pentru binele Elizabethei, îl corectă ea. Mă iubea mai mult decât ca pe-o soră.

— Iar tatăl tău nu te iubește deloc.

— Tatăl meu mă iubeşte atât cât e el în stare să iubească... sau poate deloc.

Tânărul îşi trecu degetele prin părul ei, ca un pieptene, şi spuse:

— Văd că te resemnezi cu asta.

Marian ridică din umeri.

— Nu poţi duce dorul a ceva ce n-ai avut niciodată.

Griffith îşi aminti ce mult îl iubeau părinţii lui şi se întrebă... Dar sigur că ea avea dreptate. Şi nici măcar nu suferea.

— Dacă tata ar fi ţinut cât de puţin la mine, nu m-ar fi trimis de-acasă, iar eu n-aş fi avut cum s-o ajut pe Elizabeth.

Clătină uşor din cap.

— Ea chiar că era impulsivă. Pentru iubire ar fi sacrificat orice.

El îşi apăsă mâna pe umărul Marianei.

— Dar tu, tu ce-ai sacrifica pentru iubire?

De fapt, voise s-o întrebe dacă-şi dăruise trupul pentru a o ajuta pe Elizabeth.

Dar fata dăduse vorbelor lui un sens mult mai personal.

Marianei nu-i mai era frig. Picioarele i se încălziseră de la piatră, iar trupul absorbise căldura trupului lui Griffith. Totuşi, începu din nou să tremure. Se ridică într-un cot şi-l privi drept în ochi:

— Ce-aş sacrifica eu pentru iubire?

Părea să-i citească gândul şi cu fiecare fibră răspundea întrebării lui nerostite.

Griffith ar fi vrut ca ea să i se dăruie, aşa cum făcuse şi cu alţii — poate chiar mai mult.

— Nu pot... şopti Marian.

— Eu n-am să te silesc... răspunse Griffith, continuând s-o privească seducător, uitând de chipul lui aspru şi marcat de lupte.

Acel Griffith pe care-l vedea oglindit în ochii ei era ca o icoană frumoasă şi adorată.

— Ar fi o nenorocire.

— Ar fi...

Făcu o pauză, apoi râse:

— ...minunat!

Ea se supuse şi tânărul simţi cum îl inundă un val de bucurie. Părul ei despletit îl învălui într-o cascadă de culori de toamnă. Marian se aplecă deasupra lui.

Prima dată îi aflase gustul. Acum o savura. Buzele ei întredeschise, obrazul de culoarea piersicii, parfumul de cedru al rochiei ţinute mult timp în dulap... Zgomotul uşor al şalului azvârlit pe podea, picioarele lungi şi zvelte lepădând rochia de mătase, părul de pe pubis, roşu ca focul...

— Dacă aici se află intrarea în iad, murmură el, nu mă tem s-aleg calea pierzaniei.

Ea râse, uimită şi încântată.

— Şi tu eşti pe placul meu. Părul negru de pe piept, de pe tot corpul...

Îşi plimbă o clipă degetele prin şuviţele căzute pe frunte şi întrebă:

— Văd că ai părul castaniu închis. Îl vopseşti cumva cu zeamă de castane?

— Nu! răspunse Griffith, prea indignat ca să-şi amintească de prima lor întâlnire.

Îşi aminti abia când ea începu să râdă, şi o pedepsi cu un sărut care-i coborî de pe buze în sânge, înfiorând-o din cap până în picioare.

Mângâierea lui nu era savantă. Abia dacă-i atingea, în treacăt, trupul aşa cum şi-ar fi dorit ea să fie atinsă. La urma urmei, era vorba de o pedeapsă. Dar Marian păru să nu-şi dea seama că Griffith încerca s-o păcălească. Ţipătul înăbuşit în pernă, trupul încordat ca un arc, dovedeau o inocenţă pe care primul ei iubit o lăsase neatinsă... Griffith se hotărî s-o facă să uite de celălalt, de parcă acum s-ar fi dăruit pentru întâia oară.

— N-ar trebui... îngăimă ea.

— Să te mângâi şi pe spate? Ai dreptate.

O culcă pe burtă şi începu să-şi plimbe degetele pe ceafa ei.

Marianei îi plăceau nespus mângâierile tânărului, iar când acesta o întoarse din nou cu faţa către el, braţele ei îl înlănţuiră cu putere. Griffith se lăsă greu peste trupul fetei, cuprins de un irezistibil sentiment de posesie. O prinse de păr cu amândouă mâinile, silind-o să-l privească în ochi, şi-i şopti:

— Eşti a mea.

Ca de obicei, Marian se feri de un răspuns direct.

— Numai în clipa asta.

Altceva voia el să audă. Dorea s-o facă să înţeleagă că flacăra de-acum va arde în sufletul lui întotdeauna. Citi în ochii ei un început de trezire la realitate. Nu mai putea da înapoi. Nu mai era în stare să se stăpânească. O dorea nebuneşte, aproape cu disperare. Ştia, era convins că o va face să-l dorească la fel de intens. Poate că nu era amantul ideal, dar cu Marian se potrivea perfect.

Ţinând-o în braţe, îi spuse aproape autoritar:

— Acum stai cuminte. Am să-ţi arăt...

Totul.

Cu un sărut, care-i smulse Marianei un geamăt de plăcere, începu s-o înveţe cum trebuia să-l mângâie, până ce fata îşi uită complet inhibiţiile, lăsându-se în voia lui.

Era minunat, simplu şi direct. Ea îi căuta trupul cu mâini tremurânde, îmbujorată şi uimită, timidă şi extaziată, stârnindu-i nişte senzaţii cu adevărat dumnezeieşti. Griffith o învăţa ca pe o fecioară, aşa cum reacţiona şi Marian. Până în clipa când încercă s-o pătrundă.

— Eşti foarte strâmtă, murmură el. Foarte strâmtă...

În subconştient îl sâcâia o teamă nelămurită, dar până atunci orice gând lucid fusese înfrânt de dorinţa pătimaşă. Înfiorat de plăcere, Griffith lupta din greu să-şi păstreze controlul. O sărută cu pasiune, atingându-i uşor sânii, apoi singurul loc de pe trupul ei pe care-l ocolise până în clipa aceea. Îl lăsase la urmă, ştiind că mângâierea finală o va face pe Marian să se abandoneze cu totul.

Fata gemu înăbuşit. Gâfâia, se zvârcolea, se agăţa de el, apoi muşchii ei îl absorbiră cu totul.

Cel puţin aşa îşi imagina, dar cu siguranţă că-şi pierduse minţile, pentru că putea *să jure* că Marian fusese fecioară.

Ea gemu din nou, de durere nu de plăcere, şi Griffith îşi ridică fruntea, privind-o drept în ochi.

Din buzele ei strânse, din ochii închişi, din obrazul înlăcrimat, înţelese adevărul.

— *Fusese, într-adevăr, fecioară.*

Pe toţi sfinţii, fusese fecioară!

Capitolul 8

Marian încercă să-şi înăbuşe un ţipăt, dar era prea târziu. Ce făcuse? Sfântă Fecioară, ce făcuse?

Oare el îşi dăduse seama? Reuşise să-i ascundă realitatea?

Deschise pleoapele, privindu-l drept în ochi.

Griffith era furios. Privirea lui nu era blândă, dar rămăsese arzătoare. Doamne, cât de arzătoare! Deodată, chipul i se lumină de un zâmbet.

— Te-a durut, iubito, dar n-am avut încotro. Acum... acum am să-ţi arăt ce înseamnă adevărata plăcere.

Când terminară, patul era cu susul în jos. Pernele căzuseră, cerşaful era adunat într-un colţ, păturile azvârlite cât-colo. În cameră se făcuse frig, dar Marian nu-şi mai dădea seama. Răzbunarea lui Griffith pentru înşelăciunea ei fusese cea făgăduită: adevărata plăcere.

O plăcere aproape insuportabilă.

Marian se simţea ca o oglindă spartă în mii de cioburi. Nu le putea aduna pe toate, ca să redevină cea de la început. Căuta cu febrilitate vorbe sau gesturi în spatele cărora să se ascundă.

Dar Griffith nu-i lăsă răgaz s-o facă. Se aplecă deasupra ei, mângâind-o pe gât până când ea deschise ochii, şi-i zise râzând:

— Şi când te gândeşti că ani de zile ai stat călare în şa... degeaba!

Era mulţumit. Marian era convinsă, deşi nu se pricepea prea bine la bărbaţi. Dovadă geamătul de extaz şi privirea lui intensă, chiar şi acum, când ea căuta, grăbită, un capăt de cearşaf ca să-şi acopere goliciunea.

— Ce vrei să spui? întrebă Marian, cu glas tremurat.

El râse din nou, un râs aspru şi sălbatic.

— Statul călare nu ţi-a răpit fecioria.

Ea tresări, şocată.

— *Ştiu,* vorbi el din nou, cu glas apăsat.

Marian încercă încă o dată să se învelească, dar el n-o lăsă.

— Mi-e frig, scânci fata.

— Am să te acopăr eu.

Nu se referea la pătură. O trase sub el. Trupul îi ardea, ca şi privirea. Marian se luptă să-şi învingă panica, pregătindu-se să suporte consecinţele propriei prostii — nu şi pe cele ale pasiunii.

— Acum să-mi spui cum ai ajuns să-l ai pe Lionel, îi ceru Griffith.

Marian îşi apăsă degetele pe buze, dar nu le putu potoli tremurul. Vorbi, fără a spune de fapt nimic.

— Niciodată nu ţi-am spus lucruri importante.

Văzând-o cum ocoleşte subiectul, Griffith se înfurie şi-i strivi trupul sub al lui.

— Dar te-ai culcat cu mine. Nici asta nu-i important?

— N-am dreptul să dezvălui adevărul. M-am dăruit ţie. Nu-mi cere mai mult.

— Nu mi te-ai dăruit mie. Mie mi-ai dat numai trupul, şi oricât ar fi de frumos, nu-i de-ajuns.

Îi prinse tâmplele în mâini şi-i murmură la ureche.

— Eu vreau să ştiu ce-i aici, în căpşorul tău. Vreau să cunosc sufletul şi gândul Marianei Wenthaven.

— Nu se poate. Curând vei pleca, iar eu voi rămâne aici.

El clătină din cap şi Marian îl întrebă cu asprime:

— Vrei să spui că nu-i aşa?

— Voi rămâne alături de tine atâta timp cât va porunci suveranul meu, regele Henry.

Ea încercă să-l îndepărteze, cu palmele transpirate. Griffith se ridică în capul oaselor. Trupul lui gol era, într-adevăr, impresionant: muşchii jucau sub pielea bronzată, brăzdată ici-colo de cicatrici vechi şi noi. Tânărul o privi lung şi de astă dată n-o mai împiedică să se învelească.

Dar dorinţa de a-şi acoperi trupul era tot atât de puternică precum aceea de a-l înţelege pe Griffith. Îl privi neîncrezătoare şi îngrijorată, şoptind:

— Cum adică, regele ţi-a poruncit să rămâi lângă mine?

— Am o scrisoare de la el, prin care-mi cere să stau aici şi să veghez asupra ta.

Mai bine ar fi plesnit-o peste obraz. Un act de violenţă ar fi fost mult mai uşor de suportat decât trădarea. Ce prostie făcuse, închipuindu-şi că tânărul o ocrotise din iubire.

— Va să zică, ai venit ca să mă spionezi?

— Am venit ca să înmânez aurul trimis de regină pentru fosta ei domnişoară de onoare. Pe urmă am primit poruncă să vă protejez, pe tine şi pe fiul tău.

— Adică să mă spionezi?

Obrajii ei ardeau de indignare şi durere.

— Aşa cum fac slugile tatălui meu?

— Să te protejez!

— E-acelaşi lucru! replică ea, cu ochii în lacrimi. Nu dau doi bani pe protecţia asta. Nu dau doi bani pe...

El îi puse mâna la gură, la fel de furios.

— Uite ce e, fetiţo! Cu mine nu te joci! Nu uita că m-ai minţit din prima clipă, şi indignarea ta nu-şi are rostul dacă te uiţi puţin la sângele de pe cearşaf. Nu eşti ceea ce vrei să pari.

— Ba da! se răsti ea, lovindu-l peste mână.

— Nu eşti mama lui Lionel.

— Ba sunt! insistă Marian, aproape cu disperare.

El îşi dădu la o parte şuviţele răzleţe pe obraz.

— Chestia cu nașterea din fecioară s-a petrecut acum o mie cinci sute de ani, așa că puștiul care doarme în camera de sus nu-i copilul tău.

Frigul din cameră reușise să-i mai răcorească furia, făcând-o să înțeleagă primejdia în care se afla Lionel. Se lăsase sedusă de căldura și blândețea lui Griffith, de mângâierile și vorbele lui înșelătoare. Se dăruise unui bărbat în care crezuse că putea avea încredere, iar el se dovedise a fi nedemn.

— Nu știi ce vorbești.

— E cazul să-ți amintesc că în privința ta sunt singurul care știe ce vorbește.

Marian îi strânse mâinile într-ale ei cu disperare.

— Dacă îndrăznești să spui ceva despre mine...

Brusc, el își eliberă mâinile, apucându-le pe-ale ei.

— Ți-am spus că te voi ocroti, așa că, de-aș dezvălui ce știu, v-aș pune într-o mare primejdie pe tine și pe Lionel. Dar ca să te pot ajuta cu-adevărat, trebuie să ai încredere în mine.

Insistența lui o făcu să-și iasă din minți de furie.

— Să am încredere în tine? În tine ? N-am nevoie de ocrotirea ta. N-am nevoie să mă apere o slugă de-a lui Henry!

— Nici chiar când e în joc viața lui Lionel?

Marian înlemni cu gura căscată și Griffith se aplecă, sărutând-o cu tandrețe. Prima izbucnire de mânie se potolise, alungată de-o rază de rațiune.

— Ai nevoie de ajutor, iubito, fie că recunoști sau nu. Tatăl tău pune ceva la cale.

Ea îl privi alarmată.

— Ce vrei să spui?

— Nu te-a mirat numărul mare de mercenari tocmiți de Wenthaven?

— Bine, dar tata n-a arătat niciodată c-ar fi preocupat de soarta mea.

— Nu de-a... ta! răspunse el pe-același ton. Dar există oare vreun loc destul de sigur pentru un copil *de rege* ?

Privirea Marianei era destul de grăitoare. Ochii ei spuneau adevărul. Bănuielile lui Griffith fuseseră întemeiate. O trase

mai aproape și se culcă pe spate, silind-o să rămână lângă el, în ciuda împotrivirilor ei.

— Hai, fetițo. Rămâi și dormi aici, cu mine. Mâine dimineață o să fii mai optimistă. Vom sta de vorbă amândoi și vei vedea că am dreptate.

Patima și supărarea lui se topiseră. Se simțea încrezător și cu mintea limpede. De ani de zile nu mai trăise o astfel de senzație.

De fapt, niciodată nu-i fusese atât de bine ca acum. Era uluit de miracolul produs în el de această femeie. Femeia lui. Dragostea lui.

Marian se ghemui lângă Griffith ca un copil, iar tânărul începu s-o mângâie, străduindu-se să-i redea încrederea. Cu capul vârât în perne, ea murmură pierdută:

— Dar nici măcar nu te cunosc...

El râse abia auzit.

— Mă cunoști mai bine decât a reușit în doi ani fosta mea soție.

— Numai un dobitoc își închipuie că poate avea încredere în cineva cu care s-a culcat.

El o strânse la piept cu tandrețe.

— Bine, atunci eu sunt un dobitoc.

— Sunt un dobitoc! urlă Griffith în velșă și strigătul lui răsună pe toată înălțimea scărilor din turn. Un dobitoc, un cretin, un idiot!

Art îl împinse înapoi, în camera contesei:

— Sfinte Dewi, omule, nu-i nevoie să spui la toată lumea!

Griffith trânti ușa cu putere, făcând-o să se zgâlțâie din balamale.

— Unde dracu' s-a putut duce? Cu un copil în brațe!

— Mai bine zis, unde s-a dus?

Întrebarea și tonul lui Art erau încărcate de reproșuri. Griffith își apropie fața de cea a bătrânului slujitor, șuierând furios:

— Asta pentru c-am făcut ceea ce ne-ai îndemnat tu să facem!

Ochii lui Art scăpărau de mânie.

— Te-ai purtat aşa urât c-a fugit de tine?

— Oh, Arthur! mârâi Griffith, cu pumnii strânşi. Nici n-ai idee cât aş vrea să-ţi sucesc gâtul. M-am purtat mai frumos decât merita. O să-şi amintească de mine multă vreme. De fapt... adăugă, începând să se plimbe de colo-colo prin cameră, n-o să mă uite câte zile va avea.

— Înfumuratule! îl apostrofă Art.

— Ba deloc! i-o întoarse Griffith, fără să se tulbure. Chiar tu spuneai că o femeie nu uită niciodată primul bărbat cu care s-a culcat.

— Da, îmi amintesc că ţi-am spus asta, dar...

Brusc, se opri, făcând ochii cât cepele.

— Ce vrei să spui?

Griffith se proţăpi în faţa lui şi, înşfăcându-l cu amândouă mâinile de guler, îl ridică de la pământ ca pe un fulg.

— Vreau să spun că nu trebuie să ne întrebăm cine-i tatăl lui Lionel, ci, mai curând, cine-i mama!

Art rămăsese cu gura căscată. Abia într-un târziu reuşi să respire.

— Aşa.

Art se smuci din mâinile lui Griffith.

— Tre' să fii foarte atent când ai de-a face c-o fecioară. Tu ai fost atent?

Tânărul surâse cu amărăciune şi se sprijini de pervaz, privind afară, pe fereastră.

— Am fost cât se poate de atent. E drept că din cu totul alte motive, dar am fost atent.

Art deschise dulapul şi scoase rând pe rând hainele lui Griffith, trântindu-le într-un maldăr pe podea.

— Când pornim după ea?

— Nu ştiu. Uită-te şi tu! Şi-a lăsat aici toate lucrurile.

Ridică de pe jos rochia Marianei, apoi, arătând spre şemineu, adăugă:

— Până şi spada.

Art luă arma şi-o şterse bine cu o cârpă, după care o rezemă din nou de şemineu.

— Poate se va întoarce după ea, îşi dădu el cu părerea.

Griffith se îndreptă, poticnindu-se, spre scara care ducea în cămăruţa de sus şi strigă în englezeşte:

— Cecily! Vino încoace! Coboară imediat!

Îndată, capul blond al doicii se ivi în deschizătură, dovadă că tot timpul trăsese cu urechea. Griffith se bucură în sinea lui că fata nu înţelegea o iotă din limba velşă. Îi făcu semn încă o dată să coboare şi Cecily se supuse fără întârziere.

— *My lord*?

— Când a plecat stăpâna ta?

— Lady Marian a plecat?

— Da, şi tu ştii asta foarte bine, ticăloasă mică ce eşti! comentă Art în velşă.

Cecily îl săgetă cu privirea, dar bătrânul continuă să îndese în traiste hainele stăpânului, fără să se uite nici în dreapta, nici în stânga.

— Mi s-a părut mie azi-noapte c-am auzit-o mişcându-se prin cameră! recunoscu doica.

Griffith simţi cum îl mănâncă palma. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu inşi săraci cu duhul, mai ales când umblau cu minciuni gogonate.

— De ce n-ai ajutat-o?

Ea făcu ochii mari.

— Mi s-a părut că visez. Stăpâna nu m-a părăsit niciodată până acum.

— Niciodată? se răsti Griffith. Chiar niciodată?

Cecily îşi feri privirea.

— O singură dată, mărturisi ea. Atunci când lady Elizabeth a plecat în exil. Lady Marian nu m-a lăsat s-o însoţesc.

— De ce?

— Pentru că voia să-mi găsesc un soţ la Curte.

— Nu asta te întreb, se opuse Griffith, străduindu-se să-şi ţină firea. De ce-a fost exilată lady Elizabeth?

— Fiindcă se zvonea că se va mărita cu regele Richard.

Art încremeni cu mâna în aer.

— Când a luat calea exilului? insistă Griffith.

— Acum doi ani. Adică... — şovăi Cecily, cu obrazul stacojiu — atunci când lady Marian l-a născut pe Lionel.

Art îşi reluă îndeletnicirea.

Înţelegând dintr-o dată cum stăteau lucrurile, Griffith îşi şterse fruntea brobonită de sudoare.

— Va să zică, azi-noapte ai auzit-o pe lady Marian pregătindu-se de plecare?

— N-am auzit nimic, se apără doica. N-am auzit *nimic.*

— Ba ai auzit prea multe, bombăni Art, tot în velşă.

Cecily se întoarse către el, tremurând de furie.

— Nu ştiu ce tot mormăi acolo despre mine, dar află că nu-i adevărat. Habar n-am unde s-a dus lady Marian, habar n-am când a plecat şi habar n-am de ce. Dar pun prinsoare — se înverşună ea, fulgerându-l cu privirea pe Griffith — că unul din noi ştie asta, şi încă foarte bine.

Art îşi scărpină ţepii cărunţi din barbă şi spuse, de astă dată în englezeşte:

— S-ar putea să ai dreptate.

Văzându-se astfel încurajată, Cecily se întoarse către Griffith:

— Şi dacă ai distrus din nou viaţa stăpânei mele, contele de Wenthaven vă va ucide pe amândoi. Un al doilea bastard îi va da definitiv peste cap toate planurile pe care le făcuse pentru ea.

Art vorbi din nou în velşă, pe un ton liric, dar cuvintele lui erau departe de-a fi sentimentale:

— Bag de seamă că şi mătăluţă ai unu' pe drum. Nu trece mult şi-am să te văd cu burticica la gură.

Griffith o măsură rapid din ochi, apoi îşi aţinti privirea asupra lui Art, care dădu din cap, cu un aer cunoscător.

— Da, da. E cât se poate de limpede. Peste două săptămâni, va afla toată lumea.

Cecily se înroşi şi-şi puse mâna pe burtă, într-un gest trădător.

— Prin urmare, nu ştii când a plecat, îi spuse Griffith. Ai cumva idee unde s-ar fi putut duce?

Cecily răspunse, cu un aer îmbufnat:

— Probabil s-a ascuns undeva, pe moşia contelui. N-ar fi plecat de n-ar fi fost convinsă că Lionel e în primejdie.

— Şi în cazul acesta, unde s-ar fi dus?

— Cât mai departe cu putinţă. Poate chiar înapoi, la lady Elizabeth... bolborosi Cecily.

Griffith îi arătă uşa, cu un gest plin de mânie.

— Du-te să îmbuci ceva şi nu uita: nu care cumva să sufli o vorbă despre plecarea stăpânei tale.

Cecily se grăbi să se facă nevăzută. Rămaşi singuri, cei doi bărbaţi continuară discuţia în velşă.

— Oare cât va trece până va afla toată lumea? întrebă Art.

— Nu prea mult.

— Crezi că Marian e undeva prin apropiere?

— Nu.

— Să se fi întors la lady Elizabeth?

Griffith clătină din cap.

Art îşi coborî glasul, fără a se încrede prea mult în protecţia pe care le-o oferea graiul velş.

— Elizabeth e mama, nu-i aşa?

— Mă tem că da, răspunse Griffith, pornind în sus pe scări. Hai să vedem dacă nu cumva Marian a lăsat vreun semn în urma ei.

Sir Adrian Harbottle stătea în aripa unde fuseseră încartiruiţi mercenarii, îngăduindu-şi primul zâmbet de după întâlnirea avută în pădure. Era primul zâmbet după ce Griffith îi răsucise braţul drept, gata să i-l smulgă din încheietură, lăsându-l acolo, nevolnic, tăvălindu-se de durere şi... lipsit de singurul mijloc prin care-şi putea câştiga existenţa.

Cledwyn îi zâmbi şi el, cam din acelaşi motiv şi cu aceeaşi înţelegere.

Cățeaua și puiul ei scăpaseră.

Se strecurase afară din castel înainte de revărsatul zorilor, îmbrăcată bărbătește, dar lăsând atâtea urme, încât și-un dobitoc ar fi descoperit-o fără prea mare greutate. Prima lor pornire fusese să pornească după ea fără zăbavă și să trăiască plăcerea răzbunării, dar, gândindu-se mai bine, aleseseră altă cale. Se aflau prea aproape de castelul Wenthaven. Mai rău decât atât, Griffith ar fi aflat numaidecât și amândoi învățaseră pe pielea lor ce însemna mânia velșului.

Așadar, avură grijă să șteargă orice urmă, ba chiar să lase altele false, și reîncepuseră să aștepte marea hăituială.

— Să vezi ce-o să ne mai distrăm, zise Cledwyn.

Harbottle zâmbi din nou.

— Într-adevăr, va fi o distracție pe cinste.

Marian se uită de jur-împrejur, prin poiana înconjurată de copaci, apoi din nou spre poteca pe unde venise. Sări jos din șa, împreună cu Lionel, pe care-l legase într-o bocceluță atârnată de gâtul ei. Dar înainte de a-l scoate din boccea, Lionel se zvârcoli, ieșind singur afară, și căzu pe burtă. Marian se repezi să vadă dacă nu cumva se rănise, dar copilul sări în picioare și-o luă la fugă prin iarba proaspătă.

— Nu te duce prea departe, Lionel! strigă ea.

— Nu!

Marian se uită spre soare, îngustându-și pleoapele, apoi luă traista cea mai grea din spatele calului și dădu drumul animalului să pască.

Erau doi ani de când aștepta primul cuvânt al lui Lionel, dar, după o singură zi, se săturase până peste cap. Oricum, se simțea prea obosită și prea îngrijorată ca să-l mai dojenească. Știa din alte excursii că băiețelului nu-i plăcea să se afunde în pădure, astfel încât nu era nevoie să stea tot timpul cu ochii pe el.

Cu ochii pe el! Ce expresie îngrozitoare! Cineva fusese tot timpul cu ochii pe *ea*. Își plimbă degetele pe cuțitul bine ascuțit pe care-l purta la cingătoare și pe spada agățată la oblânc. Îi părea rău că nu-și luase propria spadă, dar în con-

dițiile în care plecase, îi fusese cu neputință. O lăsase sprijinită de șemineu, mult prea aproape de patul unde se afla Griffith. În locul ei își luase alta, din panopliile lui Wenthaven.

De-ar fi avut o praștie sau un arc, ar fi fost mai puțin îngrijorată, atât pentru fiul ei, cât și pentru comoara de preț pe care o ascunsese într-o pungută din piele legată de picior. Se liniști, spunându-și că, la urma urmei, nu avea nevoie chiar de un arsenal. Reușise să-și facă pierdută urma.

La început se temuse că cel ce-o urmărea era Griffith. Și chiar ar fi putut să fie el. N-ar fi mirat-o câtuși de puțin. Nu după noaptea petrecută împreună, când trăiseră clipe de durere și extaz.

Apoi își dăduse seama că Griffith nu s-ar fi furișat ca un hoț. Ar fi venit direct la ea, cerându-i socoteală de ce plecase. Ar fi vorbit tare și răstit, vrând să-i impună voința lui, dar nu i-ar fi făcut nici un rău. Cu siguranță că nu s-ar fi atins nici de ea, nici de Lionel.

Ceea ce nu s-ar fi întâmplat în cazul unui alt urmăritor. Atunci, cine se luase după ea? Spionii contelui? Sau cineva care-i dorea răul?

Se lăsă pe vine sub un copac și scoase dopul de la ploscă.

— Lionel, vino să bei puțină apă.

— Nu.

Marian își apăsă mâna pe stomac și începu să bea cu înghițituri mici, sperând că apa îi va mai potoli durerea. Era îngrozitor de speriată, știind că mulți îi purtau sâmbetele.

Dobitocul și mârlanul de Adrian Harbottle.

Regele Henry Tudor.

Și tatăl ei, *contele de Wenthaven.*

Vorbele rostite de Griffith cu o noapte în urmă o înspăimântaseră. Nu cumva Wenthaven tocmise mercenari din pricina lui Lionel? Iar în acest caz, o făcuse fără știrea ei — ori Marian avea nevoie de conte, numai că voia să aibă ea cuvântul hotărâtor. Dorea să joace un rol important și să țină situația sub control.

La un moment dat, scăpase lucrurile din mână. Intrigile pe care cândva le țesea cu măiestrie, acum o prinseseră în plasa lor. Simțea că regele avea un amestec, dar nu-și putea

da seama împotriva cui erau îndreptate uneltirile, și nici cine era principalul autor.

Griffith nu se înșelase. Lionel era copil de rege, prin urmare un pion important în mâinile celor dornici de putere.

Așadar pornise la drum, cu ochii în patru, cu urechile la pândă, întorcând mereu capul în urmă și ținând palma la gura lui Lionel, ca să-i înăbușe gângurelile.

Reușise să scape de urmăritori. Era sigură. Numai că, din când în când, i se părea că aude zvon de pași și răsuflarea gâfâită a unui bărbat.

Avea un cal bun: suficient de puternic ca să reziste îngrozitoarelor drumuri englezești și îndeajuns de iute de picior ca să lase în urmă orice călăreț.

Totuși, nu se putuse folosi prea mult de aceste însușiri, fiind nevoită să se oprească la tot pasul. Călătoria împreună cu un copil de doi ani, zvăpăiat și încăpățânat, îi punea răbdarea la încercare. Probabil că și Lionel simțea același lucru.

— Lionel! strigă Marian. Uite o veveriță!

Copilul se uită în sus, apoi bătu din palme, iar când veverița se făcu nevăzută, țipă ascuțit:

— Nu!

Marian îl luase de lângă Cecily pe jumătate adormit și-l dusese în grajd. Nu se mișcase deloc nici atunci când maică-sa îl rugase frumos pe Billy să coboare podul mobil și s-o lase să plece. Dar asta-i fusese toată liniștea.

Puștiul se trezise în zori, pregătit de o nouă zi de joacă și, neîngăduindu-i-se acest lucru, devenise un mic tiran. Nu voia să călărească, voia să alerge. Nu voia doar să se uite la copaci, voia să-i și atingă. Nu voia să mănânce carne uscată, ci noroi.

Tot timpul se cerea jos din șa, iar Marian fusese nevoită să oprească mult mai des decât ar fi trebuit. Având de ales între dorința nebună de-a fugi și capriciile fiului ei, până la urmă cedase rugăminților copilului.

La un moment dat, zări o insectă roșie, cu antene lungi și strigă:

— Lionel, vino repede, uite o căprioară!

Lionel se răsuci în loc, uitându-se oriunde în afară de desișul pădurii.

— Acolo! arătă ea.

Dar „căprioara“, o luă la sănătoasa.

— Gata, a fugit!

— Nu! zise hotărât Lionel.

Oare de ce-l trimisese regele pe Griffith? Ce știa Henry? Când regele se însurase cu Elizabeth, Marian așteptase, tremurând îngrozită că totul avea să fie dat în vileag. Dar noaptea nunții trecuse fără nici un incident. Oare Henry nu observase chiar nimic? Era atât de naiv încât să nu-și dea seama de deosebirea între o fecioară și o femeie care adusese pe lume un copil? Să fi fost atât de îndrăgostit încât să nu fi înțeles că fusese înșelat? Sau poate dorea prea mult să-și păstreze tronul și nu suflase o vorbă, preferând să-i facă soției sale reproșuri între patru ochi?

— Lionel, nu mai mânca gângănii!

Puștiul își ridică privirea către ea. Din gură îi atârna un capăt de antenă.

— Nu!

Marian se ridică, pornind către el.

— Câh! scuipă ce-ai în gură!

— Nuu!

Greierele profită că Lionel deschisese gura și sări afară, scutind mama și fiul de o ceartă. În locul bietei insecte, Marian îi oferi băiețelului un codru de pâine, pe care Lionel îl acceptă, fără prea mare tragere de inimă.

Marian urmări jocul de lumini și umbre în părul lui negru, minunându-se ce mult semăna puștiul cu tatăl său și ce puțin cu maică-sa. Se gândi că-i dorea tot binele din lume, dar că va fi teribil de greu să-și vadă împlinită dorința. Își zise că acum era vesel și vioi, dar că — probabil — nu va apuca vârsta de trei ani. Însă știa că-l va apăra cu prețul propriei vieți, pentru că — orice-ar fi spus Griffith — era fiul *ei*. Fiul ei de suflet.

Griffith. Știa prea multe. Credea că știe tot, dar nu era adevărat. Nimeni nu știa tot — în afară de Elizabeth și de ea. Toți cei ce cunoscuseră taina erau morți. Toți.

Oare de ce nu-i spusese de la început că fusese trimis de rege ca să vegheze asupra ei și a lui Lionel?

Poate pentru că nu găsise un moment potrivit. Sau poate pentru că nu se împăcase cu o astfel de misiune, nedemnă de un luptător ca el. Sau poate pentru că ea îl călcase pe nervi tot timpul...

Dar nu numai că-l călcase pe nervi! Îl provocase, îl luase peste picior, râzând de el. Ciudat mod de-a flirta: crud, ascuns, născut din... din ce? Din flori și din nopți cu stele? Din pofta cărnii și din pasiune? Sau din întâlnirea a două suflete pierdute?

Felul de-a fi al lui Griffith îi zguduise din temelii credința oarbă că ea una n-ar face nimic prin care să primejduiască viața lui Lionel. De asta o și durea groaznic trădarea lui. Cavalerul fusese trimis s-o spioneze — de nu cumva aștepta poruncă de la rege ca să-i ucidă copilul.

Care erau vorbele lui?

Că trebuia să se încreadă în el, pentru binele lui Lionel? Ce voise să spună cu asta? Cumva că îi va ocroti fiul dacă ea se oferea să colaboreze? Dacă-l mituia, dacă se culca cu el? Oare asta fusese în mintea lui? Și cât timp s-ar fi putut declara mulțumit cu un astfel de târg? Până se plictisea de ea? Până ce Lionel ar fi început să-l scoată din sărite? Până ce regele ar fi dat poruncă să-i fie ucis fiul?

Dracu' să-l ia pe Griffith, cu chipul lui aspru și cu trupul voinic și musculos! Mai întâi se dăduse drept un războinic călit în lupte, apoi se prefăcuse a avea suflet de poet și minte de savant. O convinsese să-i acorde încredere, ca până la urmă să-și dea arama pe față.

De-ar fi bănuit ceva, ar fi fost cu ochii în patru. Ar fi rezistat ispitei. N-ar fi ajuns în patul lui, ca o curtezană — dar aia măcar lua bani pentru așa ceva!

Cum putea un lucru atât de frumos să se preschimbe dintr-o dată într-unul atât de josnic? Oare un bărbat capabil să pedepsească prin plăcere putea fi rău la suflet? Nu cumva îl judeca greșit?

Brusc, își ridică ochii, privind de jur-împrejur. Unde dispăruse Lionel în numai câteva minute?

— Lionel?

Nici un răspuns.

— Lionel?

Ascultă, dar la ureche nu-i ajunse nici un sunet. Poate că se ascunsese. Era un joc pe care-l jucaseră adeseori în vremurile bune, dar care acum o făcu să sară, neliniștită, în picioare.

— Unde-i Lionel? strigă ea cu glas cântat, străduindu-se să pară veselă.

Răsună un râs cristalin și Marian răsuflă ușurată. Puștiul nu se rătăcise, nici nu fusese răpit. Nu-i rămânea decât să-l ia în brațe și să-l așeze în șa, pentru o nouă etapă a obositorului drum călare.

— Lionel? Unde-i Lionel? Unde-i?

Cu fiecare hohot de râs, Marian venea tot mai aproape. În ultima clipă, puștiul țâșni din ascunzătoare și-o luă la fugă, oprindu-se în mijlocul pârâului.

— Vai, Lionel! exclamă Marian, alergând spre el.

Apa îi pătrunse în cizme, udându-i pantalonul. Băiețelul se împiedică și căzu. Marian îl ridică în brațe, udându-și mânecile și poalele tunicii, și-l aduse înapoi pe mal.

— Ești ud leoarcă! îl certă ea, uitându-se la hainele din care șiroia apa. Sper să nu te îmbolnăvești. Doamne, Lionel!

Era prea mult. Mai mult decât putea suporta. Străduindu-se să-și țină lacrimile, îi schimbă hainele, apoi își scoase apa din cizme și-și stoarse mânecile tunicii.

Într-un târziu se adresă puștiului, cu o veselie forțată:

— E timpul să plecăm, Lionel.

— Nu.

Marian se luptă să-l ia în brațe.

— Acum trebuie să sui în șa...

— Nu.

— Să pornim călare...

— Lionel nu pleacă, zise el răspicat.

Marian începu să tremure. Ieri puștiul spusese primul cuvânt, iar după numai o zi — prima propoziție. Îi zbură gândul la mama lui Griffith, care se plângea că fiul ei devenise brusc din cale-afară de vorbăreț, apoi la Griffith, care o asigurase că Lionel va vorbi curând. Își dorea din tot sufletul ca Griffith să fi fost cu ea — acel Griffith în care crezuse tot timpul — pentru că, dintr-o dată, păsările încetaseră să mai ciripească, iar undeva pe-aproape se auzeau pași necunoscuți.

Capitolul 9

— Mă doare fundu' de-atâta stat în şa. În două zile am răscolit jumătate din ţinutul Lancaster — şi tot degeaba.

Art arătă spre pădurea întunecoasă din jurul lor.

— Tot ce-am găsit erau poteci care se înfundau în codru. Nimeni n-a văzut-o pe lady Marian şi, dacă vrei să ştii părerea mea, află c-am fost traşi pe sfoară. Sunt convins că fata-i la castelu' Wenthaven şi se ascunde într-o cămăruţă primitoare, dormind într-un pat, ca toţi oamenii.

— Poate, mormăi Griffith. Dar aş fi jurat c-a fugit ca o căprioară speriată. Crezi că cineva a-ncercat să ne-nşele?

— Vrei să spui că cineva a pus mâna pe ea şi-acu' plesneşte de râs cum căutăm noi prin tot ţinutu'? întrebă Art, frecându-şi fesele îndurerate. Tot ce se poate. Ba chiar încep să cred c-aşa s-a şi-ntâmplat.

Griffith îşi întoarse calul, zicând:

— Atunci, hai să mergem înapoi, la castel, şi să ne gândim cam ce putem face.

Art atâta aştepta. Se simţea istovit, iar vârsta îşi spunea cuvântul. Griffith îşi jură să-i sucească gâtul Marianei în

clipa când va pune mâna pe ea. *Dacă* va pune mâna pe ea. Şi dacă o va găsi teafără şi nevătămată. Oare de ce-şi dorea s-o strângă în braţe şi, în acelaşi timp, s-o pedepsească? Nu cumva era alt tertip de-al Marianei, ca să-l facă să-şi piardă controlul?

O va întreba când o va găsi. *Dacă* o va găsi.

— Mai ai scrisoarea de la Elizabeth? i se adresă el lui Art.

— Eşti îngrijorat pentru scrisoare, ai? râse Art, bătându-se peste piept, unde ţinea scrisoarea ascunsă în jiletcă. Sigur c-o am! Sper că nu scrie nimic cu care să ne frângem gâtu'.

— E o simplă scrisoare de la o doamnă nobilă pentru prietena ei aflată în exil. Nu zice nimic deosebit... decât dacă ştii cum s-o citeşti.

Griffith îşi aplecă fruntea, ferindu-se de o creangă, apoi scrută pădurea de jur-împrejur. Nu erau prea departe de drumul mare. Înainte de lăsarea serii, se vor număra printre oaspeţii nedoriţi ai castelului Wenthaven. Vor fi siliţi s-o caute pe ascuns pe lady Marian şi să-şi supravegheze fiecare cuvânt pe care-l vor spune.

Cu isteţimea lui caracteristică, Art descoperise adevărata semnificaţie a rândurilor Elizabethei, spre deosebire de Griffith, care era prea implicat sufleteşte ca să vadă limpede.

Tânărul îşi struni calul şi porni la pas alături de Art, reproducând scrisoarea din memorie:

«De la lady Elizabeth către scumpa ei soră de suflet, lady Marian. Îţi doresc toate cele bune şi mă rog la Domnul să te binecuvânteze, aşa cum o fac eu. Îţi scriu ca să te întreb ce face micuţul tău Lionel. Sper ca rândurile mele să-l găsească voinic şi sănătos. Te rog să-mi scrii în amănunt despre poznele lui şi despre cum se poartă la această vârstă. Întotdeauna mi-a plăcut cum povesteşti, cu farmec şi umor, mai ales că, în curând, şi fiul meu Arthur va fi de vârsta lui Lionel. Tare-aş vrea să-i văd jucându-se împreună. Mă doare absenţa ta şi-mi lipseşti nespus de mult. Arthur mă vindecă de cumplita suferinţă a pierderii fraţilor mei, când toţi cei din jur mi-au înşelat încrederea. Toţi, în afară de tine, surioară.

Și acum, să-ți povestesc de scumpul meu soț, regele Henry. Vorbește nespus de frumos despre tine, deși nu te-a întâlnit niciodată. E foarte bun și generos și mă îndeamnă să-ți trimit bani, pentru că știe ce mult m-ai sprijinit în vremuri de restriște. În amintirea acelor zile, te rog să primești această pungă și să te folosești de bani ca să-ți crești fiul mult-iubit, totodată finul meu, și pentru care mă rog la Domnul Dumnezeu în fiecare zi.»

— Sărmana femeie! zise Art, care era milos din fire. Nici ea nu știe ce să facă. Văd c-o îndeamnă pe lady Marian să nu care cumva să facă vreo prostie, că s-a zis cu ele!

— Chiar crezi că asta vrea să spună? întrebă Griffith, simțind că i se ia o piatră de pe inimă. Așa gândeam și eu, dar de multe ori m-am înșelat vrând să ghicesc ce zace-n mintea unei femei.

— N-ai grijă, că nu ești singuru'!

— Am greșit și față de Marian.

— Să știi că dacă nu-mi spuneai, nici nu mi-aș fi dat seama!...

— Dar dacă tu crezi că asta vrea să zică lady Elizabeth... Se opri, văzând zâmbetul batjocoritor al lui Art.

— Râzi de mine, Arthur?

— Nu, *my lord*, de ce să râd? Nici prin gând nu-mi trece... Se feri de Griffith, care-și ridicase, amenințător, mâna înmănușată.

— ...să râd de-un cavaler așa viteaz cum ești domnia ta. Când văd câtă înțelepciune ai strâns numa'-n degetu' mic...

Se feri din nou, chicotind amuzat.

— ...înțeleg că nu mă pot măsura cu judecata înțeleaptă... înțeleaptă...

Glasul i se frânse. Ridică brațul, cu capul aplecat într-o parte, ascultând cu atenție. Rămase cu mâna în aer. Auzise pașii grăbiți ai unui bărbat. Dădu pinteni calului, pornind spre drumul mare. Aici se întâlni nas în nas cu Billy, slujitorul însărcinat

cu paza Marianei la castel, și care venea chiar în direcția lor. Billy îi zări abia în clipa când ajunse lângă ei și se opri, gâfâind.

— *My lord*!

Își puse mâinile pe genunchi, încercând să-și tragă sufletul ca să poată vorbi.

— *My lord*... Am vești... despre lady Marian...

Griffith schimbă o privire rapidă cu Art, care-i întinse lui Billy plosca cu apă.

Paznicul bău cu lăcomie, apoi își turnă restul de apă în cap. Când socoti că-și revenise îndeajuns ca să vorbească, Griffith îl îndemnă din nou:

— Hai, zi ce ai de zis.

— A plecat alaltăieri, dis-de-dimineață.

— De unde știi? se răsti Art.

— Chiar eu i-am deschis poarta. Ținea în brațe copilașu', care dormea adânc.

Art scoase o exclamație furioasă.

— E stăpâna mea, se apără Billy. Face precum îi e voia. Mi-am zis că mai bine îi deschid io, decât altu', care-ar fi prins prileju' ca să-i facă rău. Și-a fost bine așa, pen' că n-am fost singuru' care-a văzut-o ieșind.

— A fost prinsă? îngăimă Griffith, îndreptându-și spatele.

— Nu, *my lord*. Ultima oară când am văzut-o era teafără și nevătămată. După ce i-am dat drumu' pe poartă, am rămas de strajă. Căpitanu' mercenarilor știe cam tot ce se petrece la castel și oamenii ăia ai lui își vâră mereu nasu' unde nu trebuie, așa că io n-am încredere în ei. Ei bine, am văzut cum Cledwyn se uita lung după ea. P'ormă a apărut ălălalt, Harbottle, și-amândoi au pornit după ea, fără să știe că și io mă țineam de coada lor.

— Bravo, băiete! îi zise Griffith.

— Era de datoria mea, răspunse Billy. Oricum, nu-mi prea plac străinii ăștia care tot vin în Shropshire, cu tot felu' de apucături, vorbind alt grai decât al nostru... Iertați-mă, *my lord*.

Griffith își aminti atitudinea lui Billy în seara când o condusese acasă pe Marian și întrebă, din pură curiozitate:

— Adică te îndoieşti de Cledwyn şi Harbottle, dar ai încredere în mine?

— Cam greu de spus pentru un om de rând ca mine, *my lord*, da'...

Billy înălţă capul, ţintuindu-l pe Griffith cu o privire acuzatoare:

— Sunteţi singuru' în castelu' nostru căruia îi pasă de soarta stăpânei... deşi nu prea pricep de ce... Tot îi daţi târcoale, cum fac ogarii lui Wenthaven când le iese în cale o căţea.

— Măcar ăia ştiu ce să facă cu căţeaua! remarcă Art.

Griffith nu dădu nici o atenţie comentariului, dar Billy îl măsură pe bătrânul slujitor cu o privire plină de respect, de parcă ar fi avut în faţa ochilor un câine de rasă.

— Da, poate că are gânduri bune, chiar dacă-l munceşte grija şi de fitilu' lui.

Enervat de discuţia celor doi, care uitau că sunt simpli servitori, Griffith mormăi printre dinţi:

— Vreau să mă însor cu lady Marian.

Billy îşi descreţi brusc fruntea şi supărarea i se topi ca un nor gonit de vânt.

— Aşa da! Să ştiţi că nu-i atât de uşuratică pe cât încercă să se arate. Dac-o să-i daţi de lucru, turnându-i câte un plod pe an, n-o să mai aibă timp să umble teleleu, căutând necazu' cu lumânarea.

— Exact asta am de gând să fac, vorbi solemn Griffith, de parcă Billy i-ar fi fost tată.

Oşteanul îi primi făgăduiala la fel de solemn, de parcă Griffith i-ar fi fost fiu.

— Prin urmare, unde-i acum? întrebă Art.

Billy începu să scurme în ţărână cu vârful piciorului, cu un aer stânjenit şi îngrijorat.

— N-aş putea să vă spun unde-i chiar în clipa asta, pen' c-am venit drept încoace, să vă caut.

Şi, luminându-se la faţă, adăugă:

— Da' ştiu unde-aţi putea începe căutarea. Cledwyn şi Harbottle au mers spre sud aproape toată dimineaţa, şi io după

ei! P'ormă stăpâna a luat-o către asfinţit, spre Ţara Galilor, şi a pornit glonţ spre ţinuturile-alea păgâne — fie-mi cu iertare, *my lord*! Nemernicii ăia doi se pare că s-au mulţumit cu-atâta, fin'c-au făcut cale-ntoarsă.

— Ţara Galilor? repetă Art, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Ce naiba să caute acolo? Doar nu vorbeşte velşa. Pe urmă, Ţara Galilor e patria mea şi-a lui Griffith. Acolo s-ar afla-n puterea noastră.

— Dac-o ajungeţi din urmă, le aminti Billy.

Griffith îşi mângâie barba nerasă de două zile.

— O ţicneală de-a ei, dar una cu cap. Îşi închipuie că nu ne va da prin minte s-o căutăm tocmai acolo — şi nici n-am fi căutat-o, de nu ne-ar fi vestit Billy. Nici Henry nu-i mai poate prinde urma. Dar ca să se îndepărteze cât mai mult, trebuie s-o ia spre nord, spre ţinutul lacurilor. Ori asta înseamnă cale lungă.

— Eu unul cred că s-a dus la...

Art oftă adânc, uitându-se la Griffith.

— Nu eşti singuru' care nu ştie ce zace-n mintea unei femei. Nu toţi velşii sunt nişte şopârle nesătule şi scârboase, care nu ştiu decât să stea cu burta la soare... aşa cum fac englezii.

Griffith îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Sosise rândul lui Art să se zbârlească.

— Sunt luptători viteji şi singura lor dorinţă e să-i ucidă pe englezi.

— Marianei i-ai spus cu totul altceva, ţi-aduci aminte? îl trezi la realitate Griffith. În seara în care a plecat, i-ai îndrugat o poveste duioasă, despre un ţinut de basm, cu oameni primitori, bucuroşi s-o aibă sub acoperişul lor.

Chipul lui Art arăta sincer îngrozit.

— Eşti sigur, Billy? Noi am căutat-o doar spre sud.

— Cledwyn şi Harbottle au încercat s-ascundă urmele. Voiau să nu afle nimeni încotro a luat-o.

— Pot să jur c-au lăsat şi urme false, murmură Art. Tre' să recunosc că pentru nişte javre îi duce mintea!

— Nu zău! se răsti Griffith, furios că lui nu-i dăduse prin gând să vadă în ce ape se scălda Cledwyn, dar încă şi mai furios

că nu-i venise de hac lui Harbottle atunci când i se ivise prilejul. Ticăloşii ăştia vor ajunge hrană pentru viermi.

— Aşa vă vreau, *my lord* ! încuviinţă Billy. Două zile am mers pe urmele stăpânei mele şi-s sigur că acum e-n Ţara Galilor, numa' c-a înaintat tare încet, din pricina copilului. Am să vă duc în locu' unde-am văzut-o ultima oară şi de-acolo putem porni mai departe.

— Bine, du-ne! acceptă Art.

Griffith se apleacă în şa, murmurând la urechea lui Billy:

— După aia te întorci la castel. Vezi ce faci ca să le pui beţe-n roate lui Cledwyn şi Harbottle.

Billy rânji cu gura la urechi.

— Le pun, *my lord.* Lăsaţi pe mine!

— Ah, tu eşti! zâmbi Wenthaven, zărind paznicul care se oprise, şovăind, în pragul dormitorului.

Contele o mângâie pe cap pe Honey, care începuse să mârâie, şi-i porunci să tacă.

— Intră, Billy, eşti binevenit!

Spunând acestea, nu-i mai acordă nici o atenţie servitorului, care se apropie timid, pas cu pas. Nu se uită nici la noroiul lăsat pe covorul scump de ghetele lui butucănoase, nici la răsuflarea umedă şi zgomotoasă a oşteanului. Turnă două căni zdravene de bere, porunci câinelui să stea culcat şi se îndreptă spre jilţ.

— Vino şi stai jos, Billy. Hai să bei ceva cu mine.

— *My lord...*

Numai slujitoarele cele noi mai vorbeau pe un ton atât de timid şi încurcat.

— Nu pot să beau cu dumneavoastră.

— De ce?

— Nu s-ar cuveni.

Wenthaven râse amuzat şi se trânti în jilţ, cu Honey la picioare.

— Cred că ştiu şi singur ce se cuvine şi ce nu. La urma urmei, dacă am chef să beau bere împreună cu unul din cei mai vechi şi credincioşi servitori ai mei, cine-o să mă împiedice?

Billy mormăi ceva nedesluşit.

— Hai, vino şi ia loc lângă mine! îl îndemnă contele, împingând cu piciorul un scaun. Vreau să stăm de vorbă.

Neluând în seamă protestele lui Billy, surâse binevoitor, până ce oşteanul îşi aşeză trupul uriaş pe scăunel.

— Stai bine, Billy?

Era limpede că nu, dar omul încuviinţă din cap.

— Ţine o cană cu bere, Billy.

Billy luă cana cu mâini tremurătoare.

— Ia spune, Billy, de când eşti în slujba mea?

— Păi...

Dinţii lui Billy clănţăneau pe cană.

Wenthaven închise ochii, ca să-şi ascundă durerea.

Îi lipsea Marian. Îi lipsea singura fiinţă cu care se putea măsura din punct de vedere al spiritului. Îi lipsea unicul om de care avea nevoie, fiind în schimb înconjurat de nenumăraţi idioţi, care mai de care mai sărac cu duhul. Deschise ochii şi privi la Honey, care se ridicase adulmecând de parcă ar fi prins o urmă.

— Am venit la castel când aveam vreo unş'pe ani, *my lord*, iar acu' am...

Se încruntă, încercând să socotească.

— Cred că am trei'j'doi... Adică sunt aici de şaiş'pe ani, *my lord.*

Contele se lăsă pe spate în jilţ. Doamne, ce prostovan! Ce prostovan! Ce prostovan!

— Bravo, Billy!

Honey se apropie de draperii, adulmecând din ce în ce mai cu râvnă.

— Şi-n toţi aceşti şaisprezece ani, de câte ori ai plecat de la castel?

— Niciodată... Adică...

Brusc, începu să se foiască, începând să înțeleagă unde bătea Wenthaven.

— ...numa' două zile.

— Ieri și-alaltăieri?

Honey își vârî capul pe sub draperie, dând veselă din coadă.

— Da... cam așa ceva...

— Bea-ți berea, Billy. Nu-mi place să te văd așa de stânjenit, mă faci să cred că nu-s o gazdă bună.

Curios și bănuitor, contele se apropie de draperie.

— Văd că tremuri. Poate ți-e frig. Vrei să trag draperiile?

Zicând acestea, smuci faldurile de catifea. Cățeaua sări înapoi, speriată, și Wenthaven își stăpâni cu greu un hohot de râs.

— Nu, *my lord*, răspunse Billy. Mi-e foarte bine. Nu mi-e frig deloc.

Wenthaven pipăi o clipă draperia, apoi dădu din cap, aprobator.

— Cum vrei... Atunci nu trag draperia... nu încă. Vino, Honey.

Contele se așeză din nou în jilț.

— Scaunul tău e destul de moale?

— Da, *my lord*, îngăimă Billy. Nicodată nu m-am simțit mai în largul meu.

— Foarte bine, Billy, foarte bine. S-ar zice că suntem doi vechi prieteni!

— Dda... ăă... nu... adică... *my lord*, am avut un motiv serios ca s-o las să plece...

— Nu vrei... începu Wenthaven, studiindu-și cu atenție unghiile, ...nu vrei să mi-l spui și mie?

— Am vrut s-o apăr pe fiica dumneavoastră, declară Billy fără ocolișuri.

— Am auzit c-a plecat în zorii zilei.

Chipul lui Billy oglindea stânjeneală și neîncredere.

— Așa e, *my lord*, dar cine v-a spus?

Wenthaven zâmbi auzindu-l cum îi pune întrebarea, de parcă ar fi avut tot dreptul s-o facă. Marian își însușise bine lecția tatălui. Îl legase de ea pe dobitocul ăsta printr-o purtare plină de blândețe și iată că Billy se dovedise un slujitor credincios.

— În ultima vreme cam mulți au lipsit fără motiv, urmă contele. Pur și simplu eram curios să știu de ce. L-am chemat pe tânărul Harbottle... Îl cunoști, nu?

— Ăla nu merită nici să-mi facă cizmele, *my lord*.

Wenthaven zâmbi fără voia lui.

— Văd că-l cunoști pe Harbottle. Când l-am văzut, mi s-a părut c-a suferit un accident. Avea umărul aproape scos din încheietură. L-a aranjat bine cineva pe nume sir Griffith ap Powel.

Billy se liniștise îndeajuns ca să răspundă.

— Ăsta-i un om de ispravă!

— Va să zică îl cunoști și pe cavaler? întrebă Wenthaven cu prefăcută mirare. Mi se pare că și el a dispărut cam în același timp cu fiica mea.

Billy își încreți fruntea, silindu-se să chibzuiască. Era limpede că nu avea încredere în Wenthaven și că nici nu se gândea să-i trădeze pe Marian și Griffith.

— Sir Griffith a fost trimis sub umilul meu acoperiș de însuși regele Henry.

Billy se lumină la față, vădit impresionat.

— Însă nu cunosc motivul pentru care l-a trimis, și asta mă neliniștește.

Își duse palma la frunte, adăugând:

— Crezi că-i însărcinat cu vreo misiune mai puțin onorabilă?

— Nu, răspunse Billy, foarte sigur de el. Sir Griffith e la fel de devotat stăpânei mele ca mine și ca dumneavoastră.

— Foarte interesant... Cum ți-ai dat seama?

— Pentru că mi-a dat cuvântul lui.

Wenthaven simți un fior pe șira spinării. Se aplecă spre Billy, cerând lămuriri:

— Cuvântul lui?

— A făgăduit s-o ia de soție pe lady Marian.

Văzând expresia mânioasă de pe chipul lui Wenthaven, Billy începu să se foiască, fâstâcit, dar contele pur și simplu nu se mai putea stăpâni.

— Va să zică, ridică el glasul, a făgăduit că se va însura cu fata mea?

— Da, și-are de gând să-i facă un copil pe an, ca să-i dea o ocupație și s-o pună la adăpost de primejdii.

Se trase înapoi, ridicând brațul într-un reflex de apărare, dar Wenthaven nici nu se gândea să-l lovească. Nu pe Billy era furios, ci pe sir Griffith, care-și închipuia că se putea însura cu fata contelui de Wenthaven. Și pe Marian, târfa asta nerușinată care refuza să-i facă jocul, nelăsându-se prinsă în planurile sale.

La dracu', și totuși era fiica lui! Când se întorsese la castel, cu un bastard în brațe, contele trăise un moment de adâncă dezamăgire. Dar Marian nu-și ceruse iertare și nici nu-i dăduse explicații, iar după ce-și potolise mânia, contele înțelesese de ce.

Fiul ei — cum îi zicea? Parcă Lionel? Lionel semăna leit cu cei din neamul York. Cu Richard, regele Angliei.

Desigur, bastarzii regali nu valorau cine știe cât, mai ales cei ai unui rege detronat, dar Wenthaven avea o bănuială privind împrejurările în care se născuse Lionel. Dar dacă se înșela? Avea ceva de pierdut? Doar se înrudea cu regina văduvă, prin familia Woodville. Pe măsură ce Henry își consolida tronul, avea tot mai puține interese de-a rămâne în bune relații cu Wenthaven — ca și cu ceilalți Woodville. Cu fiecare zi a domniei lui Henry, contele vedea cum îi slăbește poziția, iar jurământul lui de credință către rege începea să nu se mai împace cu hotărârea din tinerețe de-a deveni unul din cei mai puternici nobili din regat.

Prin urmare, îi purta recunoștință Marianei. Ea îi adusese un copil de rege, pion important în uneltirile lui. Poate că n-o făcuse cu intenție, poate că nu-i aproba planurile, dar contele îi era tată și-i voia doar binele.

Se mulțumise s-o studieze din umbră. Marianei nu-i plăcea că fusese nevoită să plece de la Curte. Se dăruia trup și suflet fiului ei. Wenthaven știa că, până la urmă, fata i-ar fi

apreciat eforturile, așa că așteptase să se ivească momentul potrivit. Iată, acum sosise clipa, dar Marian fugise, aruncându-se în brațele unui amărât de cavaler velș, care se credea suficient de bun pentru a-i fi soț.

Wenthaven își încleștă mâna pe jiletcă. Blestemata de Marian! Îi lăsase o rană atât de adâncă, încât n-o mai putea vindeca nici cu o bărdacă de vin. Cât despre apărătorul ei, Billy, acesta se refugiase în celălalt capăt al încăperii, aruncând priviri disperate spre ușă.

Câțiva îi spuseseră lui Wenthaven că atunci când se înfuria, căpăta o expresie diabolică. Dar miza era prea mare ca să riște. Sarcina lui era de-a câștiga încrederea lui Billy — lucru greu de realizat, întrucât oșteanul văzuse cum ani întregi tatăl își neglijase fiica. Însă contele știa că oricine cedează până la urmă, dacă te pricepi cum să-l iei. Trebuia neapărat să-l câștige de partea lui pe Billy.

Cum să-l convingă că nu dorea decât ca Marian să fie în siguranță? I-ar fi putut porunci paznicului să-i spună unde se afla fata și ce rol jucase Griffith în această dispariție, dar nu l-ar fi silit niciodată să-i facă vreun rău ei sau copilului. Se strădui să-și țină firea și chemă cățeaua lângă el.

— Honey! Aici, fetițo!

Cățelușa se ridică, dând din coadă fericită. Wenthaven se bătu ușor pe genunchi și ea îi sări în brațe, fără teamă.

Într-adevăr, avea o încredere fără margini în conte. Se arătase întotdeauna afectuoasă, credincioasă, dornică să-l mulțumească. Nu-l dezamăgise niciodată, nici el pe ea. Își adora stăpânul, care o privea acum cu mândrie, admirându-i blana auriu-roșcată și privirea inteligentă. Pe furiș, contele studia reacția lui Billy, care se dovedea exact cea așteptată.

Omul pe care câinele său îl iubește atât de mult nu poate fi rău la suflet. Cel ce-și răsfață astfel animalul favorit n-ar putea face rău cu bună știință propriei sale fiice.

Fără a ridica privirea, contele era convins că odată cu fiecare mângâiere pe spinarea cățelușei, Billy se destindea tot

mai mult. Când îl consideră îndeajuns de liniştit şi încrezător, îl privi în treacăt, spunând:

— Billy, adu încoace brânza şi pâinea de colo. Hai să mâncăm ceva, iar tu ai să-mi povesteşti cum a ajuns sir Griffith să facă acest legământ.

Billy rămase tăcut câteva clipe, părând că-şi alege cuvintele.

— Căuta urmele stăpânei, ca şi mine, dar io nu l-am lăsat să plece până n-a jurat. Ultima oară când l-am întâlnit, pornise după ea în Ţara Galilor.

— În Ţara Galilor? repetă Wenthaven, sincer surprins. De ce să se fi dus aşa departe?

— Sir Griffith zice că lady Marian nu-şi închipuie că cineva ar căuta-o tocmai acolo. Da' io cred — adăugă oşteanul, bătându-se peste frunte cu degetul lui uriaş — că pur şi simplu a fugit unde a văzut cu ochii. Asta pen' că era înspăimântată.

— Înspăimântată? Şi de ce, mă rog?

— Nu ştiu.

— Şi-a petrecut noaptea în dormitorul lui sir Griffith.

Billy clătină din cap, neîncrezător.

— Cum, dar nu ţi-a spus? Atunci pun prinsoare că nici sir Griffith n-a suflat o vorbă.

Billy şovăi. Începea să nu mai fie atât de sigur de sir Griffith. Wenthaven îi observă deruta şi se felicită în gând. Câştigase primul punct.

— Acum să vedem cum facem ca s-o aducem înapoi pe lady Marian, teafără şi nevătămată.

— S-o aducem înapoi?

— Bineînţeles, întări Wenthaven, scărpinând-o între urechi pe Honey. Lady Marian trebuie să se întoarcă la castel.

Billy vârî în gură un dumicat, cu mâna tremurândă.

— Nu şi dacă se mărită cu sir Griffith.

— Billy, aici nu-i vorba de-o ţărăncuţă oarecare, ci de fata contelui de Wenthaven. Dacă sir Griffith vrea s-o ia de soţie — lucru de care nu mă îndoiesc — atunci aşa va face. Dar fii sigur că nu din dragoste. O soţie ca lady Marian Wenthaven e un mare chilipir. Familia lui va dori să afle ce

zestre are fata, iar eu voi cere să cunosc cât îi oferă ei în caz de văduvie. Va trebui discutat contractul de căsătorie, apoi hainele şi lenjeria care-i revin miresei. Lady Marian trebuie să se întoarcă, măcar pentru transferul de avere şi pământuri.

Billy nu-şi ridică privirea de pe pâinea şi brânza pe care le ţinea în mână.

— Sir Griffith n-o ia de soţie pentru bani.

— Poate că nu. Eşti bun să tai puţină pâine? Nu vreau s-o deranjez pe Honey când stă atât de bine. Averea mea va ajunge în Ţara Galilor. Pot să pun mâna-n foc.

— Şi pe mine mă frământă treaba asta. Nu banii dumneavoastră, ci faptu' că sir Griffith e velş.

Billy scoase cuţitul de la brâu şi, tăind o bucată de pâine, i-o întinse contelui.

— Credeţi că-i un sălbatic?

— N-aş vrea să dau ochii cu el pe câmpul de luptă — dacă la asta te referi. Sunt sigur, însă, că nu-i va face nici un rău Marianei.

Wenthaven îi dădu căţeluşei o coajă de pâine.

— Adică, nu ceva grav.

Ridică ochii, întâlnind privirea îngrozită a lui Billy.

— Pe urmă, mai e şi Harbottle... trebuie să-ţi spun că l-am dat afară din castel.

— Şi bine-aţi făcut, *my lord*! îl aprobă Billy cu căldură.

— Mda, e soi rău. Dar Griffith a dat, într-adevăr, dovadă de sălbăticie — şi şiretenie — când i-a smuls lui Harbottle braţul din încheietură — şi încă braţul drept.

Wenthaven muşcă din pâine şi începu să mestece cu un aer gânditor.

— Ia spune, lady Marian avea vreun os rupt în dimineaţa în care-ai ajutat-o să plece?

— N-nu... se bâlbâi Billy. Nici vânătăi. Da' era întuneric şi n-am putut vedea prea bine.

— Hm! Probabil c-a fugit de Griffith într-o pornire de sfială feciorelnică. E drept că nu-i fecioară, dar astfel de reacţii sunt foarte posibile.

Pâinea și brânza îi alungaseră nodul din stomac, iar încercarea sa de a-l ponegri pe Griffith părea să fi avut succes. Contele se tolăni mai comod în jilț, în timp ce mintea lui urzea noi planuri.

— Sper că-i și ea de-acord să se mărite. Aș vrea s-o pot ajuta dacă va fugi din fortăreața familiei Powel. Dar nu-i chip să cer unui englez să dea târcoale pe pământ străin, ca să-mi mai potolesc îngrijorarea.

Billy ridică mâna, dar Wenthaven îi făcu semn să tacă.

— Nu, Billy! Lasă-mă să mă gândesc.

Rupse încă o bucățică de brânză pentru Honey.

— Îi am pe mercenarii velși, dar ăștia doar și-ar face mendrele prin sate. Drept să-ți spun, nici n-am încredere în ei. Mă tem să nu abuzeze de lady Marian în drum spre casă, ba chiar să-mi ceară și plată pentru asta.

— Vă implor, *my lord*...

— De-ar exista vreo cale...

Wenthaven își vârî în gură un dumicat de pâine atât de mare, încât nu mai putea să vorbească. Billy profită de ocazie.

— Dar există o cale, *my lord*! izbucni el, pătimaș. Dați-mi mie comanda mercenarilor.

Wenthaven înghiți, apoi își drese glasul. Se uită în ochii strălucitori ai lui Billy și spuse:

— Tu nu-i poți comanda pe toți soldații ăia. Pe urmă, cine s-ar mai îngriji să apere castelul Wenthaven? Nu-l poți lăsa fără nici un oștean.

— Aveți și oșteni englezi, *my lord* — insistă Billy — care-s gata să apere castelu'. Da' dacă țineți să rămână mercenarii, atunci dați-mi măcar trei oameni. Cu trei oameni pot s-o scot pe lady Marian din Țara Galilor.

— Doamne, Billy, dar știi că-i o idee bună! exclamă Wenthaven.

Puse câinele jos pe podea și se aplecă să-l mângâie, ascunzându-și chipul, de teamă să nu i se citească în ochi victoria.

— Am să-ți dau, nu trei, ci cinci oameni. Ia cu tine cinci mercenari. Ei o să te-ajute să treci cu bine prin Țara Galilor și să mi-o aduci înapoi pe lady Marian.

Billy gemu atât de încet, încât Wenthaven nici nu-l auzi.

— Da' dacă stăpâna vrea să se mărite cu sir Griffith? Aș putea să jur că-i om de treabă.

— Există destui oameni de treabă care nu se poartă bine cu nevestele, spuse Wenthaven și Billy îi dădu dreptate.

— Deși am alte planuri cu ea, dacă vrea să se mărite cu sir Griffith, am să-i dau binecuvântarea mea, precum și zestrea, și voi fi încântat să-l socotesc pe velș ruda mea cea mai apropiată.

Auzind de o posibilă înrudire cu un velș, Billy făcu o mutră acră, dar se ridică, spunând:

— Mă duc să-mi aleg oamenii.

— Ia-l cu tine pe Cledwyn, îi porunci Wenthaven.

— Bine, da' nu-i de încredere.

— E căpitanul mercenarilor. Vorbește și velșa, și engleza. Trebuie neapărat să-l iei.

Billy studie câteva clipe posibilitatea și, negăsind alta mai bună, se învoi.

— Așa am să fac, *my lord*, da' să știți că sunt cu ochii pe el.

— Foarte bine.

Când Billy porni spre ușă, contele murmură în urma lui:

— Iar el va fi cu ochii pe tine.

— Ați spus ceva, *my lord*?

— Voiam să-ți mulțumesc, Billy. Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

Surâzător, Wenthaven îi îngădui să plece, aplecându-se din nou s-o mângâie pe Honey.

Când se asigură că Billy ajunsese destul de departe, se apropie de fereastră și aruncă afară berea rămasă în căni. Apoi se întoarse la masă, umplu două cupe cu vin și, ținând una în mână, se duse cu pași mari spre draperie, trăgând-o la o parte:

— Hai, dragul meu, vino și bea cu mine! Și scoate-ți din cap c-ai putea vreodată să-ți spionezi stăpânul.

Capitolul 10

— Crezi că Marian poate fi aici? întrebă Art, cu ochii la coliba dărăpănată, bătută de ploaie și de vânt. Aici?

Aruncă o privire de jur-împrejur, spre cătunul prăpădit, aflat în munții Clwyd din Țara Galilor.

Să înnebunești, nu alta! Griffith nu putea pricepe nici în ruptul capului cum ajunsese ea atât de departe și de ce se oprise tocmai în satul acela. La început, sătenii negaseră cu încăpățânare că Marian ar fi trecut pe-acolo, dar la vederea unei monede lucitoare, unul din copii făcuse semn spre coliba din marginea satului. Supărați că vor pierde musafira cea bogată, sătenii se adunaseră pe la porți, urmărindu-i cu privirea pe cei doi străini, în ciuda ploii care bătea dinspre apus.

— De ce n-o fi rămas în casa preotului? se miră Art. Acolo s-ar fi aflat la căldură și în deplină siguranță.

— Dar și mai ușor de găsit! replică Griffith.

Descoperise că înțelegea nevoia Marianei de-a fugi. Îl durea doar că fugise de lângă el.

Fără voia lui, Art puse paie pe foc.

— Să vezi ce-o să-ți facă dacă încerci s-o iei de-aici.

Ud până la piele din cauza ploii și a zloatei, Griffith mai găsi, totuși, putere să râdă.

— Cum, Art, chiar îți închipui că va prefera să stea aici, în loc să vină cu mine într-un loc cald și...

Își ridică pulpana udă leoarcă a mantiei.

— ...uscat?

— Fata asta-i încăpățânată ca nimeni alta, zise Art, măsurându-l din priviri pe Griffith. De-aia și-arăți ca un războinic gata să asedieze o cetate. Ai de gând să te furișezi înăuntru ca un nor aducător de furtună, sau să intri vijelios ca Sfarmă-Piatră?

Griffith îl fulgeră cu privirea și porni mai departe.

— Deci vrei ca Sfarmă-Piatră! constată cu satisfacție Art.

Griffith dădu de perete ușa șubredă a colibei.

— Și ca un nor de furtună! completă bătrânul.

Griffith se aplecă și păși înăuntru. În mijlocul încăperii ardea un foc de turbă, scoțând un fum gros și înecăcios. Singurul mobilier erau o banchetă și un pat. În coliba asta Marian n-avea de ce se teme de spioni. Pe podeaua murdară căzuseră bucăți de piatră ce lăsaseră in pereți niște găuri atât de mari încât i-ar fi fost imposibil unui spion să privească prin ele pe ascuns.

Numai că aceleași găuri lăsau să pătrundă înăuntru vântul și ploaia. Griffith clipi des, orbit de fum. Pe patul din colț, cuibărită sub o pătură, dormea Marian. Lângă ea stătea Lionel, jucându-se cu câteva surcele. Puștiul ridică privirea și, zărindu-l pe Griffith, scoase un țipăt de bucurie, azvârlind surcelele cât colo.

— Griffith! articulă el.

— Nu, dragul meu — șopti Marian, fără să deschidă ochii. Nu-i Griffith.

Tânărul intenționase să intre ca o vijelie, să strige, la nevoie să lupte ca să învingă împotrivirea fetei. Dar acum nu mai știa ce să facă. De ce oare zăcea Marian aproape nemișcată? De ce nu deschisese ochii când el dăduse ușa de perete? Se apropie de

pat și îngenunche alături de mamă și copil. Lionel întinse mânuțele spre el și Griffith îl luă în brațe.

— Sunt aici, Marian.

Pleoapele ei se zbătură, deschizându-se cu mare greutate. Îl recunoscu și în privire i se aprinse o luminiță de bucurie, apoi o licărire de spaimă. Făcu un efort să se ridice. Buzele încercară să-i rostească numele — „Griffith" — dar nu izbutiră să scoată nici un sunet.

Griffith ar fi putut să râdă de neputința fetei, dar obrajii ei încinși și privirea disperată îi dezvăluiră brusc adevărul. Era bolnavă, atât de bolnavă încât nu reușea nici să vorbească. Atât de bolnavă încât tânărul începu să se teamă pentru viața ei.

Marian se prăbuși la loc, pe pat, prea slăbită ca să-și țină capul ridicat. Încercă să întindă mâna după Lionel, dar brațul atârna prea greu și nu reuși să-l urnească de pe pătură. Ochii i se umplură de lacrimi, iar Griffith se simți cuprins de milă și tristețe. Își scoase pelerina și-și suflecă mânecile, apoi îi puse mâna pe frunte. Ardea ca focul. Încruntat, îi făcu semn din cap lui Art să se apropie.

Acesta veni către el, târșâindu-și picioarele — așa cum se așteptase Griffith. Bătrânul era curajos ca un leu, dar și milos ca un călugăr. Nu se temea de moarte pentru el, ci numai pentru cei dragi... așa ca Marian. Privind-o cu ochii umezi de lacrimi, întrebă șoptit:

— Are febră?

— Arthur! îl dojeni Griffith. Nu boci cât timp e încă în viață.

Marian își strecură mâna afară de sub pătură, căutând degetele uscate ale bătrânului, pe care le duse la buze, murmurând:

— Art... Fiul meu!... Ocrotește-l... Ai grijă de el...

Era o rugă fierbinte, un efort pentru care-și adunase ultimele puteri. Pe chipul lui Art se așternuse o expresie de adâncă tristețe, făcându-l să-și arate vârsta.

— Te vom ajuta, fetițo...

— Lionel!... insistă Marian, cu degetele încleștate pe mâna lui Art.

— Vom avea grijă de el, draga mea.

— Trebuie... articulă cu greu Marian, privind cu spaimă spre Griffith, apoi din nou spre Art. *Trebuie* să-mi juri.

Uluit, Griffith se poticni și căzu pe spate, cu o bufnitură puternică.

Va să zică, Marian nu avea încredere în el! Se temea să-i încredințeze viața fiului ei!

E drept că și Griffith se întrebase ce urmărea Henry. Logic, putea să-și închipuie chiar că fusese trimis să asasineze copilul. La dracu', *trebuia* să se încreadă în el. Doar îi spusese asta: El unul avusese încredere. Îi dăruise sămânța lui.

Art pricepea mai greu spaima Marianei, dar în clipa când înțelese, începu să protesteze:

— Cum, fetițo, dar Griffith n-ar...

— Jură-i, Arthur.

Îngrozit, Art își împreună mâinile a rugăciune.

— Bine, dar ea crede...

— Știu și eu ce crede! i-o tăie Griffith, jignit și îndurerat. Jură-i. Măcar să aibă cugetul împăcat.

Bâlbâindu-se așa cum nu-i stătea în fire, Art jură să-l apere pe Lionel cu prețul vieții, ferindu-l de orice pericol.

Marian își lăsă, ostenită, mâna pe marginea patului, ațintind spre Griffith o privire încă sfidătoare.

Tânărul îi susținu privirea, adresându-se lui Arthur:

— Art, ia copilul în brațe.

— Griffith, e bolnavă! Nu știe ce vorbește! protestă bătrânul, aplecându-se să-l ia în brațe pe Lionel.

— Ba știe foarte bine. Du-te să cumperi o căruță.

— Făgăduiești că n-ai să strigi la ea?

— Făgăduiesc, răspunse Griffith, neobișnuit de ascultător. Și cumpără toate păturile pe care le găsești în satul ăsta blestemat.

Art începu să-l legene pe Lionel, fără a-și lua ochii de la cavaler.

— Ai o fire îngrozitoare.

— Nu mă crezi în stare să mă stăpânesc?

Bătrânul slujitor păru destul de mulțumit, mărginindu-se să adauge:

— Sătenii ăștia o să mă stoarcă de bani ca pe o lămâie.

— Spune-le — mârâi Griffith, dezgolindu-și dinții într-un rânjet — că dacă nu se poartă cum se cuvine, vor avea de-a face cu stăpânul tău cel fioros.

— Am o idee și mai bună. Am să le zic că fata a adus molima-n sat, iar noi am venit s-o luăm de-aici.

Griffith ar fi vrut să zâmbească de șiretenia lui Arthur, dar maxilarele încleștate refuzau să-l asculte. Din cauza ei. Din cauza propriei lui dezamăgiri.

Îngenunche lângă pat, aplecându-se spre Marian.

— Uită-te la mine. Încearcă să mă vezi așa cum sunt.

Se apropie și mai mult de Marian, cu umerii lați, cu pieptul și brațele vânjoase, cu chipul de care Art își bătea joc, dar de care ea se simțise atrasă.

Buzele Marianei începură să tremure și ochii i se umplură de lacrimi. Și le șterse, frecându-și obrazul de pătură și deschise ochii, privindu-l țintă pe tânărul din fața ei. Îi măsură trupul puternic, ca un călător în căutare de adăpost. Griffith așteptă răbdător, apoi spuse:

— Sunt luptător. Am fost crescut cu arma-n mână. Dac-aș vrea, i-aș putea frânge gâtul lui Art dintr-o singură lovitură, luându-l pe Lionel cu mine.

— Nu... nu Art... murmură ea.

— Sigur că nu... Cum să-i fac vreun rău lui Art? Ți-ai ales bine omul. Dar pe tine cine să te apere?

Citi pe chipul Marianei că încerca să-și adune gândurile, făcând un efort dureros. Într-un târziu, fata își aținti asupra lui privirea întrebătoare.

— Întocmai, întări tânărul bătându-se cu palma în piept. Eu sunt cel ce va avea grijă de tine...

Ochii Marianei continuau să-l cerceteze. De ce atâta teamă? Ce-și închipuia? Credea c-o va părăsi aici? Sau că o va ucide pe drumul de întoarcere? Că o va lipsi de îngrijire, până când Domnul o va lua la el, astfel încât să aibă conștiința împăcată?

Oare fata asta își dădea seama cum îl rănise cu neîncrederea ei? Bănuia că da, numai că acum era prea slăbită ca să-și mai poată ascunde adevăratele sentimente. Și totuși, nu știa dacă o va ierta vreodată.

După câteva clipe, Marian încuviință din cap și înverșunarea lui începu să se topească. Totuși, mai trebuia să-i pună o întrebare:

— Ai încredere că te voi ocroti?

Fără să șovăie, ea încuviință din nou, silindu-se să zâmbească.

Griffith își stăpâni cu greu un geamăt. Când îi vedea privirea, își dădea seama că i-ar fi iertat orice. Dar cum nu dorea să-și arate slăbiciunea, mormăi:

— Ei, asta-i cu totul altceva.

O ridică în brațe și-i înveli trupul tremurând în pătură, încercând să pară cât mai optimist:

— Acum am să fac focul și-am să-ți dau câteva înghițituri de supă fierbinte, ca să mai prinzi putere.

Își lipi fruntea de pletele ei arămii și-i spuse, zâmbind:

— Pe urmă, mergem la castelul părinților mei.

Ea nu avu putere să se împotrivească.

Tot timpul cât dură călătoria, nu scoase un cuvânt.

Afară era întuneric și umezeală. Tot trupul îi ardea, și totuși se simțea înghețată. Ținea ochii închiși, între somn și trezie. Căruța se zguduia din toate încheieturile pe drumul plin de hârtoape. O dureau oasele, fruntea părea strânsă într-un cerc de fier și-i clănțăneau dinții în gură.

Într-un târziu, căruța se opri și Marian deschise ochii. Ce importanță avea? Tot nu putea să vadă. Bezna îi dădea senzația că se înăbușă. Se întrebă dacă nu cumva murise și se găsea într-un sicriu. Cine se va mai îngriji de Lionel?

Se foi neliniștită și durerea din încheieturi o trezi la realitate. Art îi va purta de grijă copilașului. Jurase să nu-l părăsească și, oricât i-ar fi displăcut lui Griffith, era convinsă că bătrânul își va respecta cuvântul.